

BROJ 153

CENA 7 DINARA

NINJA

3,5 DM, 12 FRF, 22 ATS, 250 SIT, 80 DEN

SMRT JE NJEGOVA SENKA

DEREK FINEGAN

SMRT JE NJEGOVA SENKA

Derek Flnegan
SMRT JE NJEGOVA SENKA

Izdavač:

NIP »Dečje novine«
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Milica Leposavić
vd. generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:

Borivoje M. Lošić

Urednik:

Mirjana Šterijevski

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović

© 1997. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu. 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

SMRT JE NJEGOVA SENKA

Ogromni narandžasto-zeleni mesec obasjavao je svojom bledom svetlošću kao sneg beli pesak obale u zalivu. Noćni povetarac donosio je sa pučine ustalasanu vodu mora i nežno milovao vlažni pesak. Bila je to slika prave idile morske obale okupane mesečinom.

Pa, ipak, nije bilo ničeg idiličnog u toj noći. Kao ni u desetak noći pre ove... Udaljena grmljajina topova ili detonacije raketa parali su noćni mir, narušavajući prirodnu idilu.

Eskadrila »F-16« bombardera, koji su izručili svoj smrtonosni tovar i sada se vraćali na nosač koji se jedva ljuljao na pučini — prohuja u niskom letu.

Dvadesetak momaka odreda »top-boys« sa zavišću ispratiše pogledom tamno obojene bombardere.

— Momci, nadam se da ste im pokazali sa kim imaju posla — povika za avionima plavokosi momak iz Luizijane.

— Pokazali su im nego šta, Bili. Pokazaćemo im i mi. Samo kad krene pravi napad — osokoli ga narednik Nelson Majls, iskusni ratnik iz Vijetnama, Nikaragve i Somalije.

Većina, odavno prekaljenih mornaričkih pešadinaca nije pokazivala ni znake ushićenja, ni želje za jurišem. Oni su bili pravi, hladnokrvni profesionalci. Možda su u sebi i zavideli pilotima i posadama aviona, ali bi i to splasnulo kada bi se setili koliko su aviona saveznici ostavili širom pustine u Zalivskom ratu. Te podatke Vrhovna komanda krila je kao zmija noge. Čak ni najiskusniji izveštači CNN-a, koji je maltene direktno prenosio ratovanje u Iraku, nisu znali te podatke. Pa, ipak, desetak

dana od početka operacije »Oluja« saznali su se podaci da su Iračani oborili oko 150 što nemačkih, što engleskih, što francuskih i američkih aviona.

Cifra je govorila sama za sebe.

Zato su glavešine u američkoj komandi, čiji je general bio i glavnokomandujući, odlučile da preduzmu i radikalnije korake. U tome im je »pomogla« i CIA koja je, kao i u svim »malim« ratovima imala svoje prste i svoje ciljeve. Elem, na tajnom sastanku, kome su pored čoveka iz CIA-a prisustvovala još samo dva neidentifikovana visoka oficira iz Pentagona, doneta je odluka da se tu u pustinji isproba novi bojni otrov koji je još bio u fazi ispitivanja. Doduše, u završnoj fazi, ali ipak još nije imao atest.

Jedan od dvojice oficira ipak se usudio da pita kako će se upotreba tog hemijskog preparata (strogo je pazio da ne izgovori reč otrov) odraziti na »naše momke«?

Odgovor je bio da su oni bezbedni i da o tome brinu oni čiji je to posao.

Već narednih dana »hemijski preparat« je aktiviran. No, došlo je do višestrukih propusta, što kod pripreme za bacanje, što kod aktiviranja nosača otrova.

Momci iz odreda »top boys« prvi su osetili neuobičajenu mučninu, glavobolju i malaksalost...

Narednik Majls odmah je reagovao. Čim je uspostavio vezu sa kapetanom, on raportira:

— Ser, Sadam je upotrebio bojni otrov. Moji ljudi su zahvaćeni, još nisam siguran za sebe... Gas maske? Ne, nemamo ih. Nismo očekivali napad bojnim otrovima. Da, ser, razumem. Nikom ni reči — završi razgovor i vrati slušalicu momku u vozilu sa radarima, faksom i ostalom opremom radio-veze.

Činilo se da se narednih dana situacija primirila. Članovi odreda nisu se više toliko žalili na zdravstveno stanje, mada im je moral varirao iz sata u sat.

Rat u Zalivu brzo je okončan. Optuživši iračku stranu za upotrebu bojnih otrova saveznici su počeli da napadaju i naseljena mesta, pa i sam Bagdad. Sadam Husein brzo je primoran na predaju, u Ujedinjene nacije, odnosno SAD, nametnule su mu svakojake ponižavajuće uslove mira tako da su postali apsolutni gošpodari situacije.

Učesnici zalivske »Oluje« počeli su polako da padaju u zaborav, kao i sama ratna epizoda. Izbili su nemiri na

drugim stranama sveta, pa je tako i rat u Zalivu postao sastavni deo moderne istorije i udžbenika na vojnim akademijama.

Onda je odjeknula vest kao grom iz vedrog neba.

Mnogi veterani zalivskog rata počeli su da osećaju sve čudnije i sve češće tegobe. U prvo vreme vlada, kao i Pentagon, nisu hteli ni da čuju, a kamoli priznaju, da sve to ima bilo kakve veze sa ratovanjem u Zalivu. Ali, zahvaljujući pre svega nekoćini jačih novinara u CNN-u i »Tajmsu«, surova istina počela je da izbija na površinu.

Direktni učesnici, pre svega stradalnici, postajali su sve ogorčeniji saznajući da su ih zatrovali njihovi sopstveni oficiri.

Pukovnik Džek Koneli, je bio zapovednik jednog bataljona mornaričke pešadije, ali tokom akcije nijednom nije bio u borbi, već je sedeo u kabini nosača aviona. Sada je ogorčeno počeo da vodi žestoku kampanju protiv administracije, Pentagona, pa i direktije CIA. Nekoliko puta dolazio je u Lengli da lično, u direktnom kontaktu, sazna šta se to desilo njegovim momcima, ali mu je sve do poslednjeg susreta saopštavano kako posebna komisija ispituje stvar. Na poslednjem sastan-

ku otvoreno su mu rekli da više ne čačka i da misli na sopstvenu karijeru. Dovoljno je to što mu tu karijeru ugrožava dvadeset godina mlađa supruga, nabacili su na kraju.

Pukovnik Koneli nije reagovao. I sam je znao za seksualne apetite svoje mlade žene.

Međutim, pominjanje karijere, koja je bila jedini smisao njegovog života, bilo je ona kap koja prelijeva čašu. Još kada je posle samo tri dana dobio prekomandu za neki garnizon izgubljen u gudurama Misurija — sasvim je poludeo. U prvi mah hteo je da odleti u Pentagon i skreše u lice svima šta misli o njihovim skrivenim planovima, tajnim operacijama i osvetama — a onda se umirio. Odlučio je da se pritaji dok ne smisli pravu osvetu, a onda će videti ko je pukovnik Koneli i kako on brine o SVOJIM momcima.

Njegova žena nije se mnogo bunila kada je saznala da odlaze za Misuri. Poreklom iz nekog zabačenog mesta u Arizoni, nije mnogo marila za svetlostima velegrada. Od prvog dana navikla je na život po raznim vojnim bazama ili u malim naseljima okružena ženama ostalih oficira. Njoj je bilo najvažnije da je u svakom trenu mogla da nađe sveže, mlado, »meso«, diskreciju i

sve njene želje bile su time ispunjene.

Ovog puta selidba je i dobrodošla, jer se mladi poručnik Kol Jang ozbiljno zaljubio u nju i počeo je da joj pravi probleme. Što je još gore, pretio je i karijeri njenog muža, a ona, bez obzira na svoj seksualni život, nikada nije dozvoljavala da to ugrozi njenog muža koga je volela na svoj način i bila mu zahvalna za razumevanje i slobodu koju joj je darivao.

Čitavu noć pre no što su pošli na put pukovnik je proveo u društvu svog ađutanta, narednika Majlsa. Tragali su za momcima iz njihove jedinice, pre svih za onima koji su kao članovi »top boysa« bili sa njima u Zalivu. Kada su pred zoru imali sve adrese, konačno su odahnuli.

— Ser, očigledno imate neke planove koji uključuju i mene i naše momke. Da li treba nešto da znam?

Pukovnik protrlja umorne oči. Zagleda se u svog vernog ađutanta koji je, po povratku iz Iraka i zalivske avanture nekako naglo ostario, pa reče uz blagi osmeh:

— Kao i uvek, čitaš mi misli, naredniče. Da, imam neke planove. Tiču se naplate duga koji nam duguju i ova administracija i naši dični bosovi iz Pentagona. Dug koji ću na-

platiti i u naše ime i u ime svih onih momaka koji su ostali na bojištima od Vijetnama do Zaliva, a za čiju smrt nije kriv neprijatelj, već ONI. Platiće i oni iz CIA-e koji su u to umešali svoje prste.

Narednik je neko vreme ćutao. Ona teška magla u glavi kao da se naglo probudila i on oseti mučninu i bol.

— Ser... znači istina je ono što se priča na CNN-u i po nekim novinama? ONI su nas otrovali? Oni a ne... Sadam Husein?

— Da, naredniče, ONI. Pokušali su to da sakriju čak i od mene. Sad me kažnjavaju. Ova prekomanda je kazna. Znam da je to i kraj moga sna o pet zvezdica na epoletama i kapi... Ali, VI ste mi važniji od toga. Potrudiću se da me, uz vašu pomoć, dobro zapamte — reče pukovnik zagledavši se u svoju sliku na zidu. Bio je to on pre... koliko godina? Pitomac na dan kada je na paradi u Vest Pointu bio proizveden u čin poručnika. Tada je sanjao blistavu karijeru. Karijeru koje se ne bi postideli ni slavni vojnici od zanata kakvi su bili njegov otac i deda.

Sada je taj san odjednom bio daleko, stravično daleko. Van domašaja njegovih želja i snova. On duboko uzdahnu i okrete se prema naredniku.

Prvi put za poslednjih deset godina, koliko su sarađivali, on mu priđe i stavi ruku na rame. Narednik se ukoči od iznenađenja.

— Naredniče... Nelsone... mislim da su nas obojicu izneverili, prevarili, izdali. Meni su oduzeli karijeru, a tebi, prijatelju moj verni, zdravlje. Vidi se to iz tvojih očiju, lica... vidi ti se taj duboki ožiljak u duši. Ali, ne brini. Osvetiću i tebe, i sebe, i sve one momke žrtvovane i zaboravljene...

Dobrih nekoliko minuta dva stara ratnika stajala su u polutami sobe koju je obasjavala jedino svetlost sa ekrana PS-a.

*
* *
*

Nekoliko stotina milja dalje, u kući tridesetogodišnjeg Daga Marčisona, sina lokalnog milionera, odvijala se prava drama.

Naime, nekoliko meseci po povratku iz Zaliva, mladi Marčison počeo je da oseća znatne poremećaje u zdravlju. Pre svega u psihičkoj ravnoteži. Do tada staloženi mladi čovek, rado viđen u svim krugovima, odjednom je počeo da se povlači u samoću. Tu promenu prva je primetila njegova osam godina mlađa supruga Dona.

— Šta je Dag? — pitala je

brižno. — Problemi na poslu? Nešto te boli?

Na njeno iznenađenje, umesto bilo kakvog odgovora Dag je odgurnu i izlete na trem. Kako nije očekivala ovakvu reakciju, Dona izgubi ravnotežu i tresnu na pod. Nekoliko trenutaka nije mogla da se opepeli šta se to dogodilo. Ona lagano ustade pridržavajući se za veliku fotelju i priđe staklenom zidu kroz koji se pružao pogled na prelepu panoramu.

Kuću i sve u njoj poklonio im je Dagov otac Tvig na dan venčanja. Bunili su se da je kuća prevelika, ali on se smeškao govoreći da očekuje da ta ogromna kuća u dogledno vreme bude tesnija za sve potomke koji od njih dvoje očekuje.

Jednog je dobio godinu dana posle venčanja svog sina. Bio je to dečak kovrdžave crne kose za koga su svi govorili da je isti deda, što je Tvig slušao ne skrivajući oduševljenje.

Dona priđe staklenom zidu i potraži pogledom svog muža.

Dag je stajao nekoliko koraka dalje naslonjen na široku ogradu od hrastovog drveta. Obema šakama stiskao je slepoočnice. Onda pade na kolena a iz grla mu se prolomi neljudski urlik.

Mlada žena stresla se od užasa, ali već sledećeg trenut-

ka u njoj nadvlada ljubav i ona istrča na trem da pomogne mužu. Kada je klekla kraj mladog čoveka i uzela njegovu glavu u svoje ruke, on zajeca pogledavši je nekim tuđim, praznim pogledom.

— Dag... mili... kaži šta je? — zajeca pri pogledu na njegove istovremeno prazne i tužne oči.

— Ne... ne znam. Oni me proganjaju... moram da bežim — počeo da priča nesuvislo.

— Hajde da uđemo u kuću. Lezi i odmori se. Važi?

Mladi Marčison ustade bez reči i, oslanjajući se na rame svoje supruge, pođe u kuću. Koračao je kao robot. Dona ga smesti u sobu u prizemlju i dade mu nešto za smirenje. Kada joj se učinilo da je zadremao, brzo dohvati telefon u susednoj sobi i okrete broj svog svekra. Čim je čula ko je na liniji, sekretarica odmah prebaci vezu svom gazdi. Za Donu, Daga i trogodišnjeg Tviga juniora uvek je bio dostupan, bez obzira gde se i sa kim nalazio tog trena. Tako je i ovog puta prekinuo važan sastanak sa nekom japanskom delegacijom i prihvatio vezu iz susedne kancelarije.

— Šta je bilo, devojko?! Zašto plačeš, pobogu? — gotovo povika plašeći se da se nije nešto dogodilo njegovom unuku.

— Dag... nešto nije u redu sa njim. Ne razumem ga... bojim se da je u pitanju njegovo duševno zdravlje — jecala je mlada žena.

— Š T A!!!

— Čudno se ponaša. Maločas me toliko gurnuo da sam pala na pod, a potom je urliknuo kao ranjena životinja, a zatim je počeo da jeca. Kaže, neko ga proganja, mora da beži — nastavi devojka sve jače jecajući.

— U redu, pozovi doktora Bejlja. Ne, nemoj nikoga da zoveš. Evo sad ću ja, samo da okončam ovaj sastanak.

Dona spusti slušalicu i okrenu se. Istog časa je vrisnula od straha. Na korak od nje stajao je njen muž potpuno izobličenog, pomodrelog lica. Mišići oko usana su mu očigledno bili u teškom grču, jer je jedva uspevao da govori.

I, što je najgore, u ruci je držao svoj pištolj koji je nosio u Zaliv i koji je vratio kući.

— Dag... šta će ti... to? — jedva izusti Dona.

— Koga si zvala, ha? NJIH!!! Ne poriči, čuo sam te. Još si im rekla da sam... lud — govorio je kroz jedva otvorena usta.

— Ne, Dag, nisam nikoga zvala. U stvari, zvala sam tvog oca. Rekao je da stiže uskoro

— pokuša žena da mu objasni.

Međutim, samo jedan pogled na njegovo lice natera je da shvati kako su se njene reči odbile od zida nekog ludila.

— I on je... sa njima... i ti... svi? S V I!!!

Još jednom isti onaj urlik od pre desetak minuta proloži se kroz kuću.

Trogodišnji Tvig se naglo probudi iz popodnevnog sna. Kada je začuo onaj neljudski urlik, dečak poče da plače i brzo istrča iz sobe na spratu. Bat njegovih bosih nožica nije se čuo u prizemlju. Krenuo je niz stepenice baš u trenutku kada je drama u sobi njegovih roditelja dostigla vrhunac.

— Neeeee... Dag... molim te!!!

Bile su to poslednje reči Done Marčison.

Ugušio ih je hitac iz devetomilimetarskog »kolta«. Jedan, drugi, treći, četvrti...

Kada je ispraznio šaržer, Dag odbaci pištolj i istrča iz sobe. Na dnu stepeništa ugleda uplakanog dečaka.

— Hajde, mališa, bežimo odavde. Kad uhvate mene, juriće i tebe, ali ja te ne dam. Ideš sa mnom... do kraja — govorio je Dag Marčison zahvaćen napadom ludila.

Zgrabi dečaka i istrča iz kuće. Za tren oka uskoči u

»ford-džip« i dade gas. Krenuo je nasumce prema vrhu planine koja se nadnosila nad dolinom i njegovom kućom.

Kada je četrdesetak minuta kasnije uz zaglušujuću buku elisa helikoptera Tviga Marčisona sleteo na plato iza kuće — Dag Marčison već je bio zašao duboko u planinu.

Gonjen nekom crnom slutnjom, Tvig Marčison u dva skoka prelete pet stepenika koji su vodili na trem pred ulazom u kuću. No, već na samim vratima osetio je miris smrti. Imao je isuviše često prilike da se sretne sa smrću i znao je da prepozna njeno prisustvo.

— Dag... Tvgi... Dona! — poče da izgovara sve glasnije imena svojih najbližih, jedinih članova porodice.

Otvorena vrata na sobi za dnevni boravak odmah su mu privukla pažnju. Još dok je koračao ka njima slutio je nesreću.

Izrešetano telo njegove snage Done Marčison ležalo je u ogromnoj lokvi krvi. Nekoliko hitaca koje je u nju ispalio njen muž iskidali su krvne sudove tako da je gotovo sva krv iz vena istekla, natapajući drveni pod i tepih na njemu.

— Dona! Bože moj... šta se to desilo? — jauknu čovek.

Njegovi pratioci, pilot i telohranitelj utrčaše u kuću. Zapanjeni onim što su ugledali, sačekaše da se njihov gazda povрати.

— Brzo... pretražite kuću! Dag, on je... on nije... pri svesti. Nađite dečaka po sva-ku cenu — naredi kad je uspeo da ustane sa poda i odvoji pogled od unakaženog tela mlade žene koju je zavoleo kao sopstveno dete, pogotovo posle rođenja Tviga Juniora.

Čitavih pola sata dvojica ljudi pretraživali su svaki kutak prostrane kuće: od podruma do potkrovlja. Sve je bilo pusto.

— Gospodine Marčison, Dago-va kola nisu tu — obavesti ga telohranitelj.

Brzo su krenuli da potraže tragove. Kako je odjurio velikom brzinom, Dag je ostavio otiske guma sve do izlaska sa imanja, a naročito kada je skrenuo od ulaza prema planini.

Trojica ljudi uskočiše u helikopter i krenuše u potragu.

Petnaestak minuta kružili su u sve širem luku leteći nisko nad mestimično gustom šumom ispresecanom dubokim kanjonima.

— Eno ga... tamo levo! — viknu jednog trenutka telohranitelj, držeći u rukama snažni dvogled.

Pilot iskrenu letilicu na tu stranu i uskoro i on i Marči-

son ugledaše zmijoliki trag prašine koji je za sobom ostavljao »džip«. Vozilo se očigledno kretalo velikom brzinom, o čemu je svedočilo i često zanošenje i klizanje po ivici inače uskog planinskog puta.

Tvig Marčison dohvati mobilni telefon i ukuca broj telefona koji se nalazio u »džipu«. Zvonjenje je potrajalo dugo, ali niko nije odgovarao.

Kada je prvo začuo, a onda i ugledao helikopter iznad svog vozila, Dag Marčison još više zapeni.

— Ha... pronašli ste me, ali me nikada nećete uhvatiti! — vrištao je sve jače stiskajući papučicu gasa.

Još stotinak metara potrajala je ludačka vožnja, a onda točkovi zagrabiše u prazno i »džip« polete prema ambisu.

Tvig Marčison kriknu pokrivši oči rukama.

»Džip« tresnu usput u krošnju stoletnog hrasta i dva tela izleteše iz vozila, koje odlete dalje da bi tridesetak metara dalje tresnulo o stenu i eksplodiralo. Zapaljena olupina nastavila je da leti prema dubokom dnu kanjona.

Teško telo atletski građenog Marčisona polomi nekoliko grana i na kraju, probodeno ostade da visi.

Nesrećni Twig Junior proleteo je onako majušan kroz

krošnju i razbio se tik kraj samog korena hrasta.

Pilot je leteo toliko nisko da je točkovima dodirivao krošnje obližnjeg drveća. Najzad podiže mašinu i, pronašavši dovoljno prostora, spusti se na drum.

— Idemo... moramo da ih nađemo — jecao je milioner koji je u poslednjih deset minuta ostario za najmanje deset godina.

— Gospodine, idem ja, ma da sumnjam da ću i ja moći da se spustim dole bez opreme. — prekide ga njegov telohranitelj Stiv Bojl.

Milioner uspori hod. Shvatio je da je njegov čovek u pravu.

— Važi, Stive. Ti pokušaj, a ja ću da pozovem pomoć — reče i vrati se do letelice.

U međuvremenu je iskusni pilot već pozvao policiju i sada predade slušalicu radija svom poslodavcu.

Međutim, i pored sve žurbe, spasio ci su stigli do tela nesrećenih tek kada je već pao mrak.

Susret sa telima dvoje najdražih bića bio je trenutak najvećeg bola. Trenutak kada je naglo ostareli milioner pozeleo da im se pridruži. Osetio je oštar bol u grudima i bez reči se srušio na prašnjavi put.

Tužna povorka lagano je

počela da se spušta sa planine.

Prva žrtva trovanja u Zalivskom ratu konačno je pala odnoseći sa sobom još dva nevina života.

Sedam dana kasnije, kada se koliko-toliko oporavio, Tvig Marčison zatraži da mu pozovu šerifa.

— Šta su pronašli? — upita čim sedokosi šerif uđe u njegovu bolesničku sobu.

Očekujući takvo pitanje, šerif mu bez reči pruži fasciklu koju mu je baš tog jutra doneo sudski obducent.

Nalaz, onaj najvažniji, bio je veoma kratak.

Mozak je bio zatrovan nekom nepoznatom supstancom i prouzrokovao je pojavu neke vrste raka koji je naglo uništavao sve centre.

— Trovanje... nepoznatom supstancom... — promrsi Marčison.

— Tako piše — uzvрати šerif izbegavajući da pogleda Marčisona.

Neko vreme su ćutali. Tvig je, paralisan nekom čudnom hladnoćom, prelistavao slike sa obdukcije svog jedinca kao da gleda nešto što ga se ne tiče.

— Trovanje... — promuca još jednom.

— Zna te, gospodine Marčisone, u poslednje vreme sve češće se pominje neko trova-

nje naših momaka koji su bili u Zalivskom ratu. Eto, i ja sam dobio obaveštenje iz centrale da, ovaj... hm... povedem računa o našim momcima koji su bili tamo. Pa, kako da kažem, kod trojice od njih, i vi ih poznajete, primetio sam neke promene, ali sam to pripisao traumama ratovanja. Sada, posle Dagovog stradanja...

Marčison je ćutao. Posle nekoliko minuta pozvoni dežurnoj sestri i naredi joj da mu donese odelo.

— Ali, gospodine, lekar je naredio...

— Meni niko ne naređuje. Zar hoćete da krenem go?! — dreknu.

Nešto kasnije, zguren na prednjem sedištu šerifovog automobila, odvezao se pravo u svoju firmu. Zapanjeni ljudi su ga brzo pozdravljali i još brže mu se uklanjali s puta.

Sekretarica htela nešto da kaže, ali se samo rasplaka. Ipak, konačno je morala da ga pita.

— Gospodine, svi čekaju da kažete... kada će sahrana — izusti gušeći se u suzama.

Naime, svi su voleli Daga Marčisona, a njegovog sinčića su prosto obožavali.

— Koji je danas dan? — upita Marčison.

— Petak, gospodine.

— Onda će sahrana da se

obavi sutra. Molim vas, preduzmite sve potrebne korake.

— To je već urađeno, ser, čekala sam samo da kažete dan.

Marčison je zahvalno pogleda, a onda se zatvori u svoj kabinet i počeo da okreće samo njemu znane i dostupne telefonske brojeve. Tek kod četvrtog poziva dobio je pravog sagovornika.

Bio je to jedan od viših službenika CIA-e.

— Primi moje najiskrenije saučešće, Tvig. Da, moram da kažem... tebi bar toliko dugujem. Jeste, istina je. Sami smo otrovali naše momke i sam Bog zna da je to bila paklena greška. Savetovao sam da se sačeka sa tim... oružjem... ali one mudonje u Vašingtonu želele su da što pre slome Sadama. Eto šta smo dobili...

— Ko je direktan krivac? — upita ga Tvig Marčison.

— Ima ih više... Slobodno može da se kaže administracija, nekoliko glavešina moje Kompanije i nekoliko oficira iz Pentagona. Ali, svaki od njih pravdaće ti se kako je sledio naređenja...

Marčison prekide vezu.

Zemlja koju je voleo, administracija za koju je glasao i dao dobar deo svog bogatstva, CIA čiji je član i sam nekada bio — oduzeli su mu ono naj-

draže. Neko će to morati da plati.

Skupo i krvavo.

Onako kako je i on platio.

Tog trenutka u njegovoj glavi izgovorena je strašna zakletva. Zakletva koja će se uskoro nadviti kao strašni crni oblak koji će iznedriti tornado nevidene jačine.

Tornado koji će zapretiti čitavom Misuriju, a onda i šire. Jureći sve do Vašingtona...

Tri meseca kasnije troje mladih ljudi bezbrižno je šetalo dnom prostranog kanjona. Bili su to Tabasko Pit, Sumiko i njihov zajednički idol, Leslie Eldridž.

Još jednom u poslednjih nekoliko godina Leslie je uspeo da održi dato im obećanje i pođe sa njima daleko od San Franciska, daleko od svih mogućih poroka velikog grada.

Odlučio je da se posveti njima i sebi. Da neko vreme provede u pustošima nedirnutе prirode koju je obožavao i čiji je bio neraskidivi deo.

— Mogla bih ovako do kraja života... pod uslovom da si pored mene — uzviknu zanosna Sumiko priljubivši se čitavim telom uz snažnog Leslija.

— Ja, boga mi, ne bih mogao mnogo dugo. Meni ipak nedostaje vreva velegrada, smrad izduvnih gasova i...

Plavokosi, do pola nagi div,

Tabasko Pit nije završio započetу rečenicu. To je umesto njega učinio zaljubljeni par.

— I australijsko pivo iz ruku tvojih rasnih riđokosih prijateljica, zar ne? — nasmejaše se zadirkujući ga.

— Pa jeste, istina je, To mi nedostaje.

— Eto, to ti je prijatelj. Ostavio bi nas zbog neke nepoznate riđokose lepotice i kartona-dva hladnog piva — tobože se snuždi devojka.

Tabasko Pit zastade otvoreniх usta.

— Ko to kaže? Ja... nikada... pa vi ste mi sve...

Lesli počе glasno da se smeje. Pit shvati da ga zavilava — i samo odmahnu glavom.

Šetali su i dalje uživajući u netaknutoj lepoti kanjona.

— Čovek bi ovde mogao da nestane... zaluta i izgubi se — reče devojka pokazujući na splet jaruga koje su se račvale na sve strane.

— Ti bi ovde mogao mesecima da se kriješ i da te ne pronađe armija ljudi — dodaci Pit gledajući svog prijatelja. Onda, kao da se nečega doseti, nastavi: — Znaš, Lesli, nikada te nisam video kako nestaješ na onaj TVOJ način. U redu noću, čiji si deo, ali ovako po danu, u prirodi.

Za trenutak okrete glavu pokazujući rukom prostor oko

sebe. Kada je ponovo vratio pogled ka mestu na kome su stajali Lesli i Sumiko, shvati da je devojka sama.

— Hej... gde je, do đavola, nestao? — gotovo povika.

Sumiko se nasmeši i sleže ramenima pokazujući svuda oko sebe. Za trenutak je videla kako Lesli kliznu u stranu iza jednog omanjeg žbuna, ali sada je znala da tamo nema nikoga. Suma je počinjala tek kojih dvadesetak metara dalje. Oko njih bilo je razbacano kamenje i omanje stene odvaljene ko zna kad i ko zna sa kojih vrhova...

— Lesli! Hej, momče, gde si?! — povika Pit osvrćući se na sve strane.

Odgovora nije bilo.

Lesli je samo njemu svojstvenom brzinom smakao »izdajničko« odelo sa sebe, dohvatio dve-tri šake prašine, posuo se po telu i licu i sada je, tek na dva-tri koraka udaljen od dvoje mladih, ležao bukvalno utopljen u prirodu. Postao je deo stene iza koje je zjapila poveć a rupa.

— Devojčice, hajde da ga nađemo — dobaci Pit i počeo da traga.

Jednog trenutka gotovo se naslonio na Lesliejevo rame, a da nije primetio ništa sumnjivo.

Sumiko, kći Dalekog istoka, imala je onaj iskonski dar da

oseti voljeno biće, ali ni sama nije bila sigurna gde da se okrene.

Kada joj je Pit jednog trenutka bio okrenut leđima, ona brzo baci pogled ka mestu sa kojeg su joj dolazile samo njoj znane vibracije. Prinese ruku i priguši uzvik iznenađenja kada Lesli samo malo pomeri glavu i otvori oči namignuvši joj. Tek kada je dobro zagledala pođe joj za rukom da razazna konture Lesliejevog tela.

— Ne vredi... odustajem. Javi se, ti nemogući čoveče! — uzviknu Pit i sruči se na zemlju tik ispod Lesliejevih nogu.

Ovaj kliznu iz svog zaklona i sede pored njega.

— Kao što vidiš, stvar je prosta. Treba samo da se uklopiš u okolinu — i postaješ nevidljiv — progovori Lesli na uvo svom prijatelju koji skoči od iznenađenja.

Još neko vreme su se smejali malopredašnjem događaju, a onda pođoše natrag u logor koji su koristili poslednja tri dana. Odlučili su da u njemu provedu još jednu noć, a onda nastave dalje.

Na jednom proplanku iznenada ispred njih potrčea, lepršajući krilima, jato divljih čuraka. Lesli neprimetno hitnu dva šurikena i dve poveće

ćurke »zaroniše« u duboku travu.

— Večeras vas častim pravom hranom, a ne konzervama — najavi podižući iz trave dve obezglavljene ptice.

Na mestu na kome su parkirali iznajmljeni »džip« sa pogonom na sva četiri točka, i u kome je bila sva njihova oprema, sve je bilo mirno kao i kada su napustili logor. Dve veverice nenavikle na ljude nisu se čak ni uplašile. Radoznalo su posmatrale »uljeze« mrdajući njušćicama i tresući raskošnim repovima.

Dok je Sumiko pripremala čaj, a Tabasko Pit vadio iz priručnog hladnjaka konzervu australijskog piva, Leslie se baci na čerupanje ćurki i pripremanje vatre.

Kada je žar bio spreman, on u njega ubaci dve velike lopte od blata i sve to zatrpa žarom i pepelom. Pit, koji je čuo da se i na taj način peče meso, ipak je skeptično vrteo glavom i sve čežnjivije bacao pogled prema kutiji sa hranom koju je Sumiko nakupovala u naselju pre neki dan. Ipak se uzdržao.

Kada je Leslie najzad izvadio pečenje iz ispečene zemlje, logorom se proširi primamljiv miris.

— Hej, pa to... stvarno lepo miriše — promrsi Pit i ne čekajući da Sumiko iseče pe-

čenje, dohvati bližu ćurku i jednim potezom otkide joj batak, karabatak i dobar deo grudi.

Jeo je mljackajući ne obazirući se na to što mu niz bradu curi mast, niti na prekorne poglede koje mu je devojkica upućivala.

— Tako je, ortak. Tako se jede ptica. Tako su jeli i naši preci pre... par hiljada godina — bocnu ga Leslie, ali mu se pridruži.

Do duboko u noć slušali su Lesliejeve priče o putovanjima po Japanu, o njegovom naporom učenju i vežbanju, o filozofiji drevnih ratnika samuraja... o njihovoj umetnosti ratovanja i življenja...

Kada oseti kako je Sumiko klonula i utonula u san, on prekide priču. Pit je za to vreme ispraznio još nekoliko konzervi piva smanjujući tako opasno svoje zalihe. Htede nešto da upita, ali samo promrmlja jedno »laku noć« i prevrnu se u stranu. Zaspao je nekoliko trenutaka kasnije.

Leslie je još dugo ostao budan. Za njega je sve ovo okolo bio odmor. Osluškiavao je glasove prirode, uživao u onim jedva čujnim šumovima noći, prateći kretanja grabljivaca i oprezne korake lovine.

Zaspao je kasno prepuštajući se blaženstvima sna.

Narednog jutra nastavili su

put kolima prema vrhu obližnje gore koja je mamila visokim stenama.

— Odande mora da je predivan pogled — zaključio Sumiko.

— Aha, a i izvanredno mesto za poletanje zmajem — uzvratila Lesli.

— Neka hvala. Ja ipak nisam ptica — brzo se ogradio Pit.

— Šta je, bojiš se visine i slobodnog leta?

— Ma ne... samo ne volim da letim. To je.

Uskoro i Sumiko počeo da se snebiva.

— Dobro, kukavice. Vi ostanite i sedite u logoru, a ja ću da se vinem u oblake čim stignemo na vrh — podsmehnuto im se Lesli i dade gas.

Na vrh su stigli posle više od dva sata vožnje. Priroda je gore na visoravni bila još lepša, pitomija, čistija. Lesli bez reči dohvati džak sa zmajem i brzo počeo da ga sklapa. Uskoro je ogromna letelica nežne plave boje bila spremna za poletanje. Lesli priđe samoj ivici ambisa i zagleda se dole. Osim stada jelena, koje je mirno paslo nekoliko stotina metara niže, nije primetio nikakvo kretanje.

— Odoh ja. Vidimo se kad se vidimo — dobaci im, dohvati držač na zmajju i jedno-

stavno se zatrčao prema provaliji.

Veoma brzo uhvatio je vazдушnu struju i u sve većim krugovima počeo da leti. Već sledećeg trenutka krete u poniranje i izgubi se iz vida svojih prijatelja.

— Ipak se bojim — ne izdrža Sumiko da ne pokaže svoje strahovanje.

— Ma hajde, devojčice. On bi mogao da leti i bez one skalamerije na leđima. Znaš ti njega. Neka ga neka malo uživa u slobodi — uteši je Tabasko Pit.

Lesli je zaista uživao. Upijao je prekrasnu lepotu oko sebe punim grudima.

Onda iznenada oseti haragei. Brzo baci pogled iznad i oko sebe. Nigde nikog. Pa, ipak, iznenadni zvižduk kuršuma tik uz njegov obraz pokaza da je haragei bio pouzdan, kao i uvek. Kuršum pocepa svilu na levom krilu zmaja, a onda do Leslijevog uha dopre i eho udaljenog pucnja. Naglo je okrenuo zmaj i potražio zaklon iza ogromne stene. Veštini manevrom brzo se spustio na omanji proplanak i otarasio se letelice.

Malopredašnji hitac svakako nije bio zalutali kuršum.

A iz kojeg razloga bi neko baš njega gađao? Ko je bio nevidljivi strelac? Manijak?

Dokoni lovac koji je želeo da se našali sa letačem?

Bilo ko da je bio neće ostati nepoznat.

Lesli je privezao zmaja za oveći kamen, a onda neverovatnom brzinom i spretnošću, na kojoj bi mu pozavideo i jelen predvodnik ili iskusni divojarac, počeo da juri niz prilično strmu padinu. Otprilike je znao sa kojeg mesta je stigao pucanj i sada je žurio kako bi strelca uhvatio na istom mestu.

Uskoro shvati da ne mora da žuri.

Nekoliko uzastopnih pucnjeva, a potom i čitavi rafali dopreše do njega iz istog pravca iz kojeg je ispaljen i hitac u njega.

Prva pomisao čoveka koji je čitav život proveo u društvu smrti bila je: obračun. Ona se osmehnu samom sebi. Ko bi se to obračunavao u ovoj nedodijli i sa kime? Druga pomisao bila je: vojna vežba. Ovog puta nagađanje je bilo približnije. Vežba je bila, ali nisu vežbale jedinice regularne armije. Bili su to pripadnici Nacionalne garde Misurija, tačnije odred grada Marčisona. Njihov vrhovni komandant, čovek koji nije fermao Vašington ili mario za Pentagon, bio je Tvig Marčison.

Njegovi preci, koji su bili i osnivači isprva malog naselja

doseljenika, a potom vlasnici svega što je donosilo bilo kakav prihod, konačno su izgradili naselje sa oko pedesetak hiljada stanovnika, dve velike fabrike i jakom trgovinom. Ostale poslove prepustili su svojim saradnicima i odanim ljudima.

Otkako je pre tri meseca doživeo onu tešku porodičnu tragediju, Tvig Marčison je najviše vremena provodio sa svojom jedinicom. Dobar deo njegovih vojnika nije mnogo mario ni za kuću, ni za posao. Drugi deo odazvao se pozivu iz dva razloga: prvo, nije bilo preporučljivo zamerati se Tviggu Marčisonu, a, drugo, on je izdašno plaćao njihovo odsustvo sa posla.

Lesli Eldridž stigao je do njihovog privremenog logora u trenutku kada je Marčison naredio odmor. Ljudi su se jednostavno izvalili na travu glasno komentarišući malopredšnju pucjavu i uspeh pojedinih strelaca.

— Džeri je i dalje naš daleko najbolji strelac — javi se orijaš od preko dva metra koji je jednom rukom kao od šale držao teški mitraljez kalibra 12 mm.

— Slažem se. A, Bili nije u stanju da pogodi ni letaća na zmaj, koji mu je bio kao na tanjiru — podrugnu se drugi momak bubuljičavog lica.

— Nisam ni hteo da ga pogodim. Zar da ubijem čoveka tek tako? Samo sam hteo da ga zaplašim. Videli ste kako je šmugnuo?

Prisutni počеше da komentarišu svaki na svoj način, a Bili samo sleže ramenima i povuče se dublje u hlad. Nije ni bio svestan da ga »snimaju« dva hladna oka sa nepunih pet metara daljine. Leslie odmah shvati da je reč o moronu kome puška služi za igranje i zato pažnju posveti sedokosom muškarcu tmurnog lica, koji je na vojničkoj bluzi imao oznake majora. Već na prvi pogled Leslie shvati da je sedokosi na neki način mrtav čovek i da ga u životu drži samo jedna misao, jedno osećanje. To je mogla da bude ili ljubav ili — mržnja. Ono prvo odmah je eliminisao zbog izgleda čoveka. Dakle, ovaj čovek živeo je zahvaljujući mržnji koju je nosio duboko u sebi. I, još nešto. Leslie oseti one samo njenu dokučive vibracije koje su izbijale iz Tviga Marčisona, a da ih ni sam nije bio svestan.

Te vibracije mogle su da ponesu samo jedno ime: SMRT!

Punih petnaestak minuta ljudi su čavrljali, pušili, smejalili se i odmarali dok ih je Leslie pamtio jednog po jednog.

Onog časa kada se Tvig Marčison podigao sa svog mesta žamor utihnu i sve glave okrenuše se prema njemu.

— Ljudi, bili ste dobri. Uostalom, vi i JESTE elita našeg odreda. Kada dođe vreme da krenemo — vi ćete biti ti koji će voditi naše vojnike na...

Nije završio. Samo mu se vilice stisnuše još jače, a bledo-siva boja još više oboji njegove mršave obraze. Čutao je tek nekoliko trenutaka, a onda nastavi:

— Za koji dan mobilisaćemo sve naše ljude i održati pravu ratnu vežbu. Sa svim oružjem.

Bila je to novost za sve ratnike. Imali su oni, doduše i ranije ratne vežbe, ali uglavnom manevarskom municijom i samo sa lakim oružjem. Ono Tvigovo »sa svim oružjem« značilo je potezanje i artiljerije i raketa koje je on lično kupio. Nekolicina njih nije izdržala da glasno ne prokomentariše reči svog komandanta.

— Vidim da ste začuđeni, i to je normalno. Ali, kada vam budem rekao zašto to radim — siguran sam da ćete biti i dušom i telom uz mene. Hajde, Bili Bob — pozva on onog bubuljičavog momka — reci zašto se tvoj otac obesio u zatvoru?

Bubuljičavi priđe dva koračka, pa pošto pljunu u stranu reče:

— Zbog onih federalaca koji su došli da mu na silu naplate porez. Pucao je u njih, a oni su ga zatvorili. Samo, pa vi to znate... gospodine... mislim... majore.

— Tačno, ja znam. A ti, Rosko, gde je tvoje imanje, žena, deca?

Ridokosi grmalj samo zamumla kao medved i stisnu ogromne pesnice. Njega je žena sa petoro dece napustila kada mu je strugara zajedno sa kućom i računom u banci oduzeta zbog neplaćenog duga saveznoj državi.

— Brede... Seme... Čimi... Kejsi... da li i vas da podsećam?

Prozvani samo odmahnuše ko glavom, ko rukom. Sve njih koji nisu priznavali vlast administracije u Vašingtonu ista ta administracija ojadila je na ovaj ili onaj način. Sada su bili spremni da pucaju u sve i svakog ko je imao veze sa Vašingtonom.

A takvih ljudi je u Marčisonu bilo na stotine. I baš ti, ojađeni i ozlojeđeni, bili su snaga Marčisonovog odreda nacionalne garde. I on sam bio je pogođen, ne samo nedavnom tragedijom. Njega su »za molili« da ode u penziju i zaboravi godine provedene u

CIA. To je za njega bila strašna uvreda. Ali, potrudio se da za nju niko ne sazna.

— Ser, kada ćemo znati o kakvoj akciji je reč? — upita momak koji je na bluzi imao oznake poručnika.

— Budi strpljiv, poručniče, budi strpljiv. U svakom slučaju obavestiću vas sve posle vežbe. Hajde sad, namestite me, pa da nastavimo. Upamtite, svaki kuršum, svaka granata moraju biti pogodak. Imamo dosta municije, ali — ima je i neprijatelj. Zato izošтрите oko i smirite ruke. Upamtite, vi ste elita.

Pola sata kasnije žestoka paljba i gruvanje ručnih granata ispuniše prostranu jarugu.

Lesli počeo da se povlači smrknutog lica. Ono što je čuo bilo je dovoljno da mu pokvari raspoloženje i najavi nagli prekid tako lepo otpočetog odmora.

Brzo se peo uz strmu padinu razmišljajući da li da o svemu ovome obavesti Pita i Sumiko, ili da prvo sam poseti gradić Marčison koji je bio njihova poslednja stanica pre odlaska u planinu. Konačno odlučio da će odluku doneti kad stigne do svoje devojke i vernog prijatelja.

Pričvrstivši zmaja na leđa on se zaletio niz padinu, uhvati vazдушnu struju i zmaj po-

lete. Trudio se da ne dođe u vidokrug naoružanih ljudi koje je maločas prisluškivao. Kada je dostigao željenu visinu, napravi polukrug i usmeri letelicu na onu stranu na kojoj su ostali Sumiko i Tabasko Pit.

— Hej, Bili, eno tvoje lovine! — povika jedan od vojnika, ali dok su ostali podigli glave Lesli je nestao iza visoke stene.

— Najzad si stigao — dočeka ga preplašena Sumiko. — Čuli smo eho neke pucnjave. Živa sam premrla. Ko je to bio? Nisu pucali na tebe, zar ne? Reci mi?

Lesli se ispetlja iz sigurnosnih kaiševa i prigrli devojk.

— Naravno, ludice moja, da nisu pucali u mene. Zašto bi neko pucao na mene kad smo ovde na odmoru? Ja sam ovde stranac — umirivao je Lesli prateći pogledom Pita koji je tog časa otkrio rupu na zmaj i sada je kroz nju gurnuo kažiprst.

Lesli mu dade znak da čuti, a onda zatraži da jede. Tek pošto su svi zajedno završili sa jelom, on im se obrati.

— Pa, šta ste odlučili? Ostajemo ovde ili menjamo mesto?

Pit pogleda devojk kao da čeka da ona odluči i u njegovu ime, ali ni Sumiko nije bila načisto šta želi. Njoj je

najvažnije bilo da je Lesli uz nju, a gde će se nalaziti — svejedno je.

— Ne znam, Les. Lepo je i ovde. Ali, ako si otkrio neko još lepše mesto, nemam ništa protiv da krenemo tamo.

Lesli je neko vreme ćutao. Ako krenu odmah, Sumiko će osetiti da nešto nije u redu. Reši da o tome odluči ujutru.

Ostatak dana proveli su u bezbrižnoj šetnji, vežbanju i pripremanju večere. Ovog puta Lesli im pokaza kako od pečurki i pojedinih biljaka može da se pripremi i te kako ukusna i obilna večera.

— Ako, ovako nastaviš ubeđić me da je život u gradu pravo zlo i gubljenje vremena — našali se Pit pošto je po treći put prosto polizao svoj tanjir.

Lesli se samo osmehnu. Pit ni sam nije znao koliko je bio u pravu i koliko Lesliju smeta život u onoj betonskoj džungli. Ali, ta džungla bila je puna dvonožnih zveri i lešinara, a njegova sudbina, sudbina ratnika noći bila je da se sa njima bori i eliminiše ih. Ta borba često je bila iluzorna, jer se na mesto jedne odmah pojavljivala druga zver, drugo, često udvostručeno zlo. No i ona pauza spašavala je po nekoliko nevinih života, a njemu je i to bilo dovoljno. Dávalo mu snagu da nastavi.

Sumiko se za tren prepusti sanjarenju. Videla je sebe i Leslija same u ovoj netaknutoj prirodi. Bili su i sami njen neraskidivi deo. Sva zla koje civilizacija donosi bili su negde drugde...

— Da, bilo bi lepo živeti ovde — prekide Lesli njeno sanjarenje. Ali, vas dvoje niste stvoreni za divljinu. Tebi, Sumiko, treba komfor, sigurnost i civilizacija... a tebi, prijatelju: eh, pa ovde ne rastu bujne riđokose cure, a još manje teče tvoje omiljeno pivo. Zato uživajte dok traje...

Sumiko se trže na ove poslednje reči i brzo utopi pogled svojih crnih očiju u Leslijeve oči. Za tren ugleda u njima setu i još nešto što nije odmah uspela da odgonetne. Oseti pritajenu jezu kako joj klizi niz kičmu i samo se stisnu uz voljenog čoveka. Nije ništa pitala.

Utonuli su u ćutanje.

Sledećeg jutra, dok je Sumiko još uvek čvrsto spavala, Pit se pridruži svom drugaru koji je oštro vežbao. Kada su konačno zauzeli lotosov položaj, puštajući da im svež planinski vazduh suši telo i čisti pluća, Tabasko upitno pogleda Leslija:

— Da, Pite, ono je rupa od pušcanog zrna. Ispaljeno je na mene iz obesti i gluposti, ali to nije važno. Ono što sam

posle toga otkrio miriše mi na opasnost. Veliku opasnost — reče Lesli ne otvarajući oči.

Za nekoliko minuta ispriča prijatelju sve što je čuo.

— Ma pusti ih, Les. Možemo, eventualno, da javimo vlastima šta si otkrio i da menjamo podneblje. To ti je moj... savet...

Plavokosi div učuta kad srete pogled svog prijatelja. U njegovim očima pročita donetu odluku.

— Samo sam mislio... pa nisi ti dužan da rešavaš sve nevolje ovog sveta. Imaš pravo na život, na Sumiko... na prijatelje...

Lesli se osmehnu.

— U pravu si, Pite. Poslušaću tvoj savet. Idemo sutra u grad po namirnice. Sve ćemo da prijavimo, a zatim idemo dalje. Ovo leto je samo naše — obradova ga.

Pit zaurla kao Tarzan, a njegov radosni krik počeo da se odbija o obližnje stenje umnogostručeno. Sumiko skoči preplašena, ali kad ugleda Pita kako skače od sreće samo mu pripreti prstom.

* * *

Marčison, osnovan još daleke 1857. godine, bio je sličan stotinama gradova u Misuriju, ali i nekako različit. Na svakom koraku bili su vidljivi tragovi davnih vremena. Ljudi

su čuvali spomenike na slavne dane prošlosti, na pionire koji su ovde stigli u kolima sa arnjevima i volovskim zapregama. Bilo je i tragova vremena kada su u ovoj državi vladali i robovlasnički odnosi. Jedan od Tvigovih predaka ukinuo je ropstvo i tako stekao mesto u istoriji kao i poštovanja crne populacije.

Dve velike fabrike porodice Marčison, jedna fabrika elektronike i kompjutera i druga, koja je radila delova za Sietl, bile su na periferiji grada, kao i sve ono što je moglo da zaagađuje naselje. Na drugoj strani nalazile su se vile i porodične zgrade krema Marčisona, a između toga živio je Marčison sa svojih pedesetak hiljada žitelja. Gradić je živio uobičajenim ritmom, uglavnom mirno. Tu i tamo dolazilo je do svađa i tuča, ali je lokalni šerif Džeri Torton lako izlazio nakraj sa izgređnicima. Bilo je i nekoliko upada bandi u prolazu, ali i njih su građani brzo sredili — i zakopali na brežuljku But-hil, severno od gradića.

Ono što je upadalo u oči bila je činjenica da je u gradu živio neznatan broj momaka i devojaka između osamnaest i dvadeset četiri godine. Najveći broj njih bio je upisan na koledžima i fakultetima daleko od kuće.

I stranci, iako ne retkost, nisu bili čisti. Zato je dolazak troje nepoznatih, među njima i devojke koja je, očigledno, u sebi imala orijentalne krvi, i te kako privukao pažnju žitelja glavne ulice. No, kako su stranci bili gotovo neprimetni, brzo su ispali iz sfere interesovanja građana Merčisona. Sada, posle desetak dana, ista trojka ponovo je stigla u grad.

Na samom ulasku u grad, na nizbrdici sa koje se pružao prelep pogled na grad i okolinu, Lesli zaustavi vozilo. Pit i Sumiko su osetili da nešto treba da čuju.

— Morao sam da vas dovedem nazad u grad jer treba nešto da proverim — počeo Lesli gledajući čas jedno čas drugo.

Za nekoliko minuta obavestio ih je o svemu što je čuo i video posle prinudnog sletanja gore u planini, iako je Pit već čuo pojedinosti. — Moram prvo sam da vidim o čemu je reč pre nego što odemo do šerifa i prijavimo naše sumnje — zaključio Lesli.

— Znao sam... tačno sam znao. Ti moraš sve sam... — zabrunda Pit. — U redu, samo ovog puta nećeš bez mene. Jasno?

— Neću, prijatelju. Štaviše mislio sam da te zamolim...

— Ti mene da moliš?! Ša-

liš se! Pa, ja ću na jedan tvoj mig da skočim u vulkan, da nasrnem na tridesetoricu, da...

— Znam Pite, znam. Nadam se da nećemo morati da se borimo. Samo ćemo nekako da se uvučemo među njih i pronjuškamo. Posle... videćemo.

Sumiko je ćutala. Njoj će verovatno biti namenjeno ili dugo čekanje u mesnom hotelu — ili povratak u San Francisko. Već je navikla na takve Leslijeve odluke.

— Ti, devojčice, ti ćeš biti naša zlatna rezerva. Ali, dogovorilićemo se već tokom dana.

Polu sata kasnije uzeli su sobe u jednom od desetak pansiona i prepustili se odmoru. Tek kasno popodne, kada je sunce utonulo iznad krovova kuća na periferiji, Lesli pozva Pita.

— Večeras krećemo. Ti i ja. Malo ćemo da se »doteramo«, a onda krećemo u obilazak.

— Prvo barovi, zar ne?

— Da, prvo barovi. Za početak izbegavaj gužve, jer ne znamo kakav je grad. Tvoj izgled je mamac za lokalne siledžije, a ja ne bih želeo da odmah na početku zaglaviš u zatvor.

Plavokosi momak zagleda svoje ogromne šake i nabrekle mišiće, a onda baci pogled na veliko ogledalo kao da proverava izgled svog lica. Nikako

mu nije bilo jasno šta je to na njemu što je privlačilo siledžije kao leptirice na sijalicu.

Prvih sedam barova koje je Pit obišao, kao i pet u kojima se pojavljivao Lesli, nisu doneli nikakve rezultate. A onda, gotovo istovremeno, i jedan i drugi naišli su na trag koji su tražili.

Tabasko je ušao u bar koji je jedva imao desetak kvadratnih metara slobodnog prostora. Već je hteo da se okrene i izađe kad negde iz ugla skrivenog senkom začu smeh.

— Priznaj, Bili, da si jednostavno promašio onog letača. To nije sramota. Tačno je da si i ti član elitnog voda, ali i mi smo ljudi. Priznaj, ne muči nas — insistirao je neko.

— Ma kažem vam da nisam ni hteo da ga pogodim. Pogrešio sam što sam uopšte pucao. Ne znam šta mi bi. Možda sam hteo da se napravim važan... da uplašim tog letača. Videli ste posle, na strelištu. Svaki put sam pogodio strogi centar — pravdao se drugi glas.

Pit ispusti lagano vazduh i mirno priđe šanku. Pod njegovom težinom gornja ploča šanka napravljena od glatke hrastovine tužno zacvile.

— Pivo... australijsko — reče namerno »naprslim« glasmom, toliko karakterističnim

za stalne posetioce ovakvih mesta.

— Australijsko? Ha, da ne-ćeš možda i kengura uz pivo? — podsmehnu mu se crni barmen ustajući polako iz ugla.

Kada se ispravio dosezao je blizu dva metra visine, a snažne, mišićave ruke nedvosmisleno su ukazivale na hobi ovog momka: bodi bilding.

— Ne, prijatelju... bez kengura — uzvрати hladno Pit,

— A, šta fali našem pivu? Ovde u Misuriju pravimo baš dobro pivo — začu glás iza leđa.

Samo malo je iskrenuo glavu. Trojica momaka izroniše iz onog ugla iz kojeg je maločas začuo priču koja ga je i naterala da ostane u baru.

— Polako, momci. Nemam ja ništa protiv vašeg piva. Jednostavno sam navikao na australijsko, ali ako garantujete da je ovo domaće OK, pa da ga probamo — reče pomirljivim glasom dok mu se u stomaku skupljao bes.

Naruči od barmena pivo za sve, odnosno za sebe, onu trojicu i crnog barmena. Kad porudžbina stiže, on dohvati svoju kriglu i čitavu sadržinu sručí u stomak u jednom dahu. Mljacnu jezikom, obližnu usta i zadovoljno klimnu glavom.

— Hej... u pravu ste. Ovo je, pa stvarno moćno. Barmen,

još jednom isto za sve — za-grme razdragano.

Pivo je zaista bilo dobro, mada daleko od kvaliteta koji je on zahtevao, ali shvati da je ovako na najboljem putu da odreši jezik domorocima.

Zatečeni njegovim načinom ispijanja piva, ona trojica se zgledaše, a onda kao po komandi isprazniše svoje krigle. Bili se zagrcnu na pola, onaj momak što ga je zadirkivao odloži kriglu dva puta pre nego što je iskapio, a treći ostavi dva prsta pića pri dnu. Crnac za šankom je otpio samo dva gutljaja i pomno je posmatrao stranca. Pit je osetio njegov pogled, ali se pravio da ništa ne primećuje.

Posle treće ture Bili se isprsi i naruči četvrtu, a onda pozvaše stranca da sednu za obližnji sto.

— Pa, pošto si nam pokazao da umeš da ceniš pravo pivo i da još bolje umeš da ga piješ, red je da nam kažeš nešto o sebi. Znaš, ovde retko pijemo sa strancima — počeo da zapliće mršavi momak pepelkastosive kose i istih takvih očiju.

— Tja... šta da vam kažem.

— Tja... šta da vam kažem? Najkraće o meni je to da sam skitnica u sedlu, ako znate šta hoću da kažem. Bežim što češće mogu...

— Bežiš, kažeš? Od koga?
— prekide ga crnac.

Tabasko Pit se okrete ka barmenu i uputi mu otrovan pogled.

— Da ne radiš, momak, možda za policiju, kad si tako radoznao? Za one pse koji sputavaju ljude... guše slobodu krijući se iza federalne vlade i nekakve demokratije, ha?! — zaurla i skoči sa stolice.

Ogromni crnac ustuknu i brzo ispod šanka dohvati palicu za bezbol ojačanu čeličnom navlakom.

— Polako, prijatelju — skoči i Bili. — Polako. Beni nije tako mislio. Znaš, i mi ovde ne volimo baš mnogo federalce i one uštogljene iz Vašingtona — dodade tišim glasom.

Pit se obradova kad ču ove reči. Sada je znao da je na pravom mestu.

U sledećih sat i po vremena, uz još tri ture piva, Pit je saznao mnogo toga i usput ispričao priču o svom ratničkom životu. o borbama u Kambođi, Nikaragvi — i Zalivskom ratu.

— Bio si u Zalivu? I neki naši momci bili su tamo. Upoznaćemo te sa njima. Imaćeš prilike da se podsetiš uspomena. U kojoj si jedinici bio? — nastavi crnac i dalje provokativno.

Tabasko Pit učuta. Namrštio se i stisnuo usne. Njegovi

barski, novopečeni drugari učutaše posmatrajući ga. Kada je plavokosi div konačno duboko uzdahnuo i istresao ostatak piva iz ogromne krigle, oni brzo izmenjaše poglede.

— Znae, momci... svašta sam video, doživeo i uradio tokom ratovanja po svetu. Ali, ono što su nam naši ljudi — ako su ONI naši — uradili u Zalivu, to je...

Učuta opsovavši potom nekoliko trenutaka.

— Možda znate... pa priča se o tome već i po televiziji i po novinama... Otrovali su nas, eto šta su uradili. Nekoliko momaka iz mog voda platilo je glavom. Umrli su u najtežim mukama. Poludeli su. Džoj Ketridž, nikada neće zaboraviti tog veselog momka iz Kentakija, ispalio je samom sebi šaržer iz M-16 u stomak. Umro je urlajući i smejući se istovremeno. Ja sam tog dana bio na drugom mestu, na specijalnom zadatku. Inače... ko zna, verovatno sada ne bih sedeo sa vama ovde i pio. A, ko zna... možda i ja iznenada odlepim i počnem da koljem okolo. Taj otrov kojim su nas potrovali... niko ne zna o čemu je reč...

Posle ove »ispovesti« nastade tajac. Iako niko ništa nije poručio, crnac donese flašu viskija i još tri krigle piva.

Stavi to na sto i obgrli Pita rukom preko ramena.

— Znaš... momak, i moj mlađi brat je platio glavom... to o čemu si upravo govorio. Sada živim samo da bih sačekao priliku i osvetio se onima iz Vašingtona i Lenglija...

Bila je tačno ponoć kada su se rastali.

— Imaš li gde da spavaš?
— upita ga Bili, začudo sasvim treznim glasom. — Imaš, OK. Sutra opet možeš da nas nađeš na istom mestu. Dovešćemo i neke prijatelje. Sve mi se čini da si ti momak po našoj meri. Ko zna... možda nam se i pridружиš — zaključiti tajanstveno i, namignuvši Pitu, odgega žureći za drugom dvojicom.

Pit sačeka da zamaknu niz ulicu, pa okrenu na drugu stranu.

Za to vreme Leslie, koji je sasvim izmenio svoj izgled i odeću, već drugi put u toku večeri jedva uspe da izbegne tuču sa nekolicinom nasrtljivih napasnika. Ali, nije mu bilo suđeno da ostane miran.

Iz raskopčane, stare vojničke bluze izvirivale su mu dve aluminijumske pločice sa imenom i brojevima. Bio je to sastavni deo njegove igre.

Bradati brđanin, ne mnogo visok ali zato nabijen kao teksaški bik, priđe i bez reči šakom zgrabi pločice.

— Ha, kladim se da si ovo ili ukrao sa nekog leša ili kupio kod Smita dole u prodavnici — zasikta streljajući nepoznatog svojim sitnim, svinjskim očima.

Lesli ga nije ni pogledao. Pokretom koji niko od prisutnih nije uspeo da prati on levom šakom zgrabi napasnike prste i polugom sankio natera ga da zaurla od bola. Još jedan jedva primeti pokret i siledžija se nađe na podu.

Istog trenu u prostranom baru zavlada muk.

Napasnik Adam Holand nije bio mačji kašalj. Znalo se da na duši nosi dvojicu momaka koji su bili dovoljno glupi da mu se suprotstave. Sada je taj ubica sedeo na podu očiju iskolačenih od bola i besa, trljajući gotovo polomljene prste.

— Šta si... šta si mi to uradio? — zastenja.

— Samo sam te postavio na pravo mesto, dosado — uzvрати Leslie i ne gledajući ga.

Bio je to nov izazov, a po mišljenju prisutnih i fatalna greška nepoznatog koji je i dalje mirno sedeo na svojoj stolici i pijuckao svoje piće.

Brzinom koja nije bila u skladu sa njegovom težinom, Adam skoči, dograbi flašu sa šanka, jednim udarcem je prepolovi i tako naoružan polete na stranca.

Neko i nehotice kriknu od straha. Opasni šiljci polomljene flaše nalazili su se tik iznad vrata stranca, a on je još uvek sedeo kao da ga se ništa ne tiče. Onda — kada su prisutni očekivali da krv šikne iz nekoliko rana, nepoznati jednostavno nestade sa stolice. No, to nije bio kraj. Kao da ga je dohvatila nevidljiva džinovska ruka. Adam Holand polete uvis gotovo do same tavanice, a onda svom težinom tresnu o pod. Svi stolovi sa čašama i flašama zadrmaše se kao da je zemljotres pogodio grad. Holand još uvek nije ništa shvatao, a na grlu oseti oštro staklo. Nekoliko tankih mlazeva krvi poteče mu niz vrat.

U nastaloj tišini začu se samo tihi šapat neke devojke:

— Ljudi, pa on... on... će da ga zakolje!!!

Neizvesnost je potrajala još nekoliko trenutaka. Sasvim bleđ u licu, čela okupanog znojem koji je zaudarao na samrtnički strah, Adam Holand nije se usuđivao ni da diše.

Nepoznati najzad ukloni polomljenu flašu sa grla napasnika ali je onda naglo spusti na njegov stomak probivši košulju, kožu na stomaku i dva santimetra sala. Potom ustade i vrati se na svoje mesto.

Međutim, još uvek nije sve

bilo okončano. Kao da ih je neko pozvao, u baru se pojavio Adamova dva brata sa još trojicom rođaka. Svi su bili tipični brđani: kršni, nabijeni do glomaznosti, zarasli u kosu i brade. Baciše pogled na Adama, a onda pogledom potražiše odgovor od prisutnih ko je odgovoran za stanje njihovog brata i rođaka. Sve oči okretoše se u pravcu nepoznatog za šankom. Niko nije ni pomišljao da pozove šerifa i njegove pomoćnike. Porodica Holand sama je sređivala svoje račune. Petorica brđana bahato razbacaše okolne stolove i stolice i, dok su se prisutni stisli uz zid, kidisaše na nepoznatog.

— Okreni se, proklet bio! Hoću da te gledam u oči dok ti budem čupao srce golim rukama — zaurla najmlađi Holand kipteći od besa.

Niko od prisutnih, bez obzira na malopredašnje reagovanje nepoznatog, nije mu davao više od tri do pet minuta života.

Niko, doduše, nije pojma imao sa kime su se Holandovi sukobili. I da su znali da je pređ njima ninđa, verovatno bi, zbog neznanja, nastavili da srljaju u sopstvenu propast.

Lesli kliznu sa stolice i okrete se prema petorici napadača. Njegove ledene oči od-

meriše ih redom i svako od njih za trenutak oseti hladni dah smrti. Ipak, nisu imali kud. Uostalom, bilo ih je mnogo više.

— Prijatelju, srce ne možeš da mi iščupaš jer ga nemam — progovori iznenada glasom koji kao da je dolazio iz groba. — Oдавно su mi ga iščupali, a ova pumpica koja pumpa krv kroz moje vene... pa ona mi još treba. Zato zaboravi to o čupanju srca i beži sa svojim psima dok još hoću da vas pustim.

»Ovaj je lud«, bila je misao koja je projurila kroz misli svakog živog bića koje se zateklo u baru.

To su pomislili i Holandovi. Zato su uz brđanski ratnički poklik pojurili zatutnjavši teškim cipelama po drvenom podu.

Nepoznati nije čekao da stignu do njega. I iz njegovog grla začu se poklik. Bio je to njima nepoznati KI-AIII. Kao oštro sečivo presekao im je nadahnuće i hrabrost napola, ali bilo je kasno da promene odluku.

Telo nepoznatog pretvorilo se iznenada u pravu borbenu mašinu. Udarci nogama, rukama, ramenima sejali su pravu pokoru među napadačima. Najmlađi Holand, onaj koji je pretio da iščupa srce strancu, urlao je od bolova klečeći

na jednom kolenu dok mu je druga noga, polomljena ispod kolena i čudno iskrivljena, ležala na podu. Desnu ruku nije osećao, a niz levu podlakticu, iz otvorene rane tekla je krv.

Još dvojica napadača ostala su na podu, nepomična, još pre nego što su uspeli da stignu i dodirnu nepoznatog. Preostala dvojica zamlatarala su u prazno sigurni da će njihove ogromne pesnice pogoditi cilj, ali naleteše na šank. Okrenuli su se najbrže što su mogli, ali to je bilo presporo za borca na koga su se namerili. Uspeli su samo da vide kako njegovo telo leti prema njima. Odmah zatih strahoviti udarci polomiše im noseve i vilice. Ječeći od bolova, ali još uvek nesvesni šta ih je zadesilo, kliznuše na pod.

— U redu... prekinite! — zagrme glas sa vrata.

Lesli baci pogled na senku koja se pružala pored njega. Lepo je video pušćanu cev. Zato podiže ruke i stavi ih na teme. Tek onda se okrenuo. Mogao je, doduše, da savlada bez po muke i šerifa, ali to nije bio njegov plan.

Šerif mu stavi lisice na ruke, pa tek onda upita barmena šta se desilo. Ovaj počeo da zamuckuje, ali pod strogim šerifovim pogledom ipak reče istinu.

— I on ih je sam sredio? Šestoricu Holandovih je OVA-KO udesio jedan jedini stranac? — s nevericom upita šerif skinuvši šešir i češkajući se po temenu.

Prisutni zagrajaše. Svako od njih imao je svoju verziju, svoje viđenje događaja. Svi su istovremeno pričali. Čutao je samo nepoznati. Nije odgovorio čak ni kada ga je šerif pitao šta je bilo.

— U redu momče, polazi. Vi sredite ovaj krš i pozovite hitnu pomoć. Holandovi neka čekaju u gradu dok ih ne saslušam — naredi.

— Kako sada izgledaju, neće oni iz grada bar još nedelju dana — dobaci jedan čovečuljak koga je Adam Holand još pre nekoliko meseci šamarima izbacio iz ovog istog bara.

Još jedan čovek ostao je po strani. Bio je to poručnik Čak Džaber. Bio je zadržan onim što je video. Šta će reći Tvig kad čuje kakav se borac pojavio u gradu? Smeo je da se kladi da će njegov komandant dati silne pare samo da ovog momka zadrži i pridobije za njihovu stvar. Zato dovrši piće, ostavi novac na stolu, pa, pošto šerif odvede vezanog stranca, izađe iz bara i odmah sede za volan starog armijskog džipa.

Polu sata kasnije sedeo je

preko puta prvog građanina Marčisona. Pošto je saslušao raport svog poručnika, Marčison stade kraj velikog prozora i zagleda se u noć.

— Tako dakle. U redu, idemo do Džerija. Koliko ga znam, već je uspeo da iz stranca izvuče sve podatke ili sazna o njemu sve što je želeo — reče donevši odluku.

Za to vreme šerif je po treći put čitao list hartije koji mu je »izbacio« štampač na kompjuteru.

Lesli je »sarađivao« i odgovorio je na sva postavljena pitanja. Zahvaljujući svom prijatelju u Vašingtonu, pukovniku Polu Skofildu, Lesli je zvanično imao tri dosijea na tri različita imena. Jedan od njih bio je na ime Tab Hanter, profesionalni vojnik, veteran iz nekoliko ratova. Na kraju ovog dosijea stajalo je da je više puta bio ražalovan zbog neposlušnosti i sukoba sa federalnim vlastima.

— Fijuuuu, momče, pa ti nisi baš običan momak. Da su oni Holandovi znali sa kim se kače, sigurno bi te zaobišli...

— Ne bi, šerife. Takvi momci ne razmišljaju. Oni ne prepoznaju smrt kad je sretnu.

— Za tebe to ne može da se kaže, zar ne?

— Tačno, šerife. Smrt je moj životni pratilac — uzvraća Lesli.

— Ono u baru... mislim ona veština... šta je to bilo? Karate?

— I karate... između ostalog — odgovori Leslie.

Pola sata kasnije, šerif mu pruži tacnu sa večerom.

— Znaš — reče mu dok je jeo isto jelo — bez obzira što si reagovao u samoodbrani, moraćeš sutra da se pojaviš pred sudijom. Ljudi su teško povređeni, a načinjena je i znatna materijalna šteta. To neko mora da plati.

— Šerife, i sami kažete da je bila samoodbrana. Ja para nemam, a Holandovi su krivi. Neka oni plate.

— Dobro, dobro, u svakom slučaju o tome će sud odlučiti.

Nastalu tišinu prekinuo je ulaz Tviga Marčisona i njegovog pratioca. Šerif prekide večeru i ustade da pozdravi iznenadnog posetioca.

— Šta vas dovodi u moj ću-mez u ovo doba, gospodine?

— Tvoj gost.

— Moj gost? Ah, vi mislite na onog momka unutra — reče šerif pokazujući prstom iza svojih leđa.

Tvig Marčison ništa ne reče. Obiđe sto i šerifa i priđe rešetkama. Leslie je sedeo na tvrdom ležaju, savijenih nogu i čela naslonjenog na kolena. Činilo se da nije svestan posetilaca.

— Ko si ti momak? — upita ga Tvig.

— Ko ste vi? — uzvрати Leslie isto pitanje istim tonom.

Tvig prvo htjede da plane, ali shvati da bi takav početak bio čist promašaj i zato se osmehnu.

— U pravu si, stranče. Ja sam domaćin i ja treba prvi da se predstavim. Dakle, ime mi je Tvig Marčison. Moji preci su osnovali grad u kome se nalaziš. Ljudi koje si poslao u bolnicu povremeno rade i za mene i normalno je da sam radoznao da saznam ko je momak koji ih je sredio. Ne tvrdim da to nisu zaslužili, ali...

— Tab Hanter mi je ime. Nemam stalno mesto boravka i trudim se da izbegavam gužve i ljude od Zakona, pogotovu što znam ko ga piše i šta taj Zakon radi.

— Tab Hanter... Tab Hanter — ponovi Tvig kao da želi da zauvek upamti to ime.

Okrete se i pogleda šerifa. Ovaj je svakako znao šta se od njega očekuje i spremno pruži Marčisonu maločas pročitani list.

I Marčison je, kao i šerif, dva puta pročitao onih dvadesetak redova, pa se dobro zagledao u Leslija. Znao je da oceni ljude i zato odmah shvati da je pred njim dvonožni tigar, usamljen i opasan.

— Džeri — pozva on šerifa
— pusti ovog čoveka.

Šerif prvo htede da se pobuni, ali se seti sa kim ima posla. Jedna Marčisonova reč bila bi dovoljna da sudija odmah oslobodi stranca i to uz izvinjenje za noć provedenu u zatvoru. Zato priđe i otključa ćeliju. Onda drugim ključem skide lisice sa Leslijevih ruku i promrmlja nešto kao izvinjenje.

— Stranče, gde si odseo?

— Nigde. Tek sam stigao u grad. Ionako sam planirao da sutra nastavim dalje.

— Imaš neki cilj... Mislim, negde te neko ili nešto čeka?

— Ne, jednostavno nemam ovde šta da tražim.

— Hajde kod mene. Možda ćeš posle našeg razgovora promeniti mišljenje. Idemo.

Tako se Lesli posle četrdesetak minuta našao u ukusno nameštenoj dnevnoj sobi vile Tviga Marčisona.

Prihvatio je skupoceni viski i, dok ga je lagano ispijao, slušao je Tviga Merčisona koji je otvorio dušu. Čuo je i o tragediji koju je ovaj čovek doživeo, i o radu u CIA, i o nepoštovanju ONIH iz Vašingtona. Na kraju, čuo je i za Nacionalnu gardu pod njegovom komandom. Marčison nije znao da ovaj opasni čovek već zna dosta o tom delu njegovih aktivnosti.

— Mnogo toga ste mi rekli. Mnogo toga što ne bih smeo da znam. Ko vam garantuje da ću ostati sa vama? — upita Lesli kad Tvig učuta.

— Umem da procenim ljude. Mislim one prave, opasne, borce. Ti si rođeni borac, mene ne možeš prevariti. Štaviše, ti si opasan, Siguran sam da ćeš ostati kraj mene i zato što ni sam ne voliš one koji nas guše, one koji su i tebe iskoristili ko zna koliko puta, a onda te kažnjavali... Ako to nije dovoljno, kod mene ćeš zaraditi toliko para koliko nisi u svom životu video. Meni one više ništa ne znače, jer nema niko da ih nasledi, nemam ni na koga da ih potrošim. Dakle?

— Pare uvek dobro dođu, ali i bez njih ostao biz uz vas.

U svečanoj tišini dva muškarca stisnuše jedan drugom ruku.

*
* *
* *

Garnizon u koji je pre mesec dana stigao pukovnik Koneli sa svojom mladom suprugom i vernim adutantom, nalazio se na nepunih pedesetak kilometara severoistočno od Marčisona. Garnizon je bio mali i bio je smešten u davno izgrađenom utvrđenju. Niko nije znao njegovu sadašnju namenu. Jedno je bilo sigurno: tu su stizali svi oni

koji su se na ovaj ili onaj način ogrešili o disciplinu, uje-
li nekog starešinu ili stali na
žulj nekom od glavešina iz
Pentagona. Jedina vrednost
garnizona bila je raketna ba-
za koja je tu instalirana pre
nekoliko godina kao strateška
tačka. Jedva dve stotine voj-
nika sačinjavalo je stalnu po-
sadu utvrđenja u kome je di-
sciplina bila nepoznata.

Vojnik po rođenju, pukov-
nik je odmah pokazao i podo-
ficirima i vojnicima, a i neko-
licini oficira, da je takvo po-
našanje prošlost. Svakog jut-
ra obilazio je postrojene čete,
kontrolisao čistoću u sobama
i krugu garnizona i delio kaz-
ne. Bilo je mnogo negodova-
nja, ali kada je garnizonski
zatvor bio popunjen do posled-
njeg mesta — prestao je i
bunt. Starešine su se setile gde
su i ko su i uskoro je garni-
zon počeo da liči na pravu voj-
nu bazu.

Posle mesec dana u garnizon
su stigla tri civila koja je pu-
kovnik odmah odveo u svoj
stan. Bili su to njegovi mom-
ci sa kojima je delio dobro i
zlo tokom zalivskog rata. U
narednih sedam dana stigla su
još četvorica.

Ostala petorica sa njegovog
spiska nisu se odazvala. Nisu
iz prostog razloga što više ni-
su bili među živima. Zahvaće-
ni opakom bolešću posle tro-

vanja, stradali su na različite
načine.

Razgovor sa pukovnikom bio
je kratak. Veterani su odmah
našli zajednički jezik i jedno-
dušno prihvatili ideju svog
ratnog komandanta.

— Za prvo vreme bićete sta-
cionirani ovde kao, recimo,
stručni savetnici. Vi odlučite
da li ćete nositi uniforme ili ne.
Sedmorica veterana odluči-
še se za uniforme.

Niko od njih nije bio ože-
njen, niti je imao bližu rodbi-
nu. Njima je armija bila sve,
a od nje nisu dobili ništa os-
im ožiljaka i poremećenog zd-
ravlja. Pukovnik im je rekao
da se bliži dan naplate i oni
su stali uz njega.

Stalni podoficiri i oficiri ni-
su se mnogo raspitivali o no-
vodošavšim savetnicima i ži-
vot je nastavljen normalno.

Jedan incident koji se odi-
grao tri dana po povratku Le-
slija Eldridža i njegovih pra-
tilaca u Marčison bio je prst
sudbine.

Pit je prihvatio poziv svojih
novopečenih drugara da sa
njima pođe u lov na divlje
ćurke i jelene i tako se dogo-
dilo da stignu u blizinu gar-
nizona. Bili i druga dva mom-
ka znala su za blizinu garni-
zona, ali, budući da su bili
protivnici federacije, nisu se
mного obazirali na prisustvo
vojske.

Pit, koji je isprednjačio, prvi je naleteo na upozorenje da je u tom predelu zabranjen pristup. Htede već da se vrati kad pred njega iskrсну patrola naoružanih vojnika.

Tabasko Pit odloži pušku i spusti je na travu.

— Polako, momci... nema potrebe za nervozom — reče prijateljski se smeškajući.

— Zar ne umeš da čitaš, čoveče? — opomenu ga vođa patrola. — Ovde je civilima zabranjen pristup.

— Znam... odnosno tek maločas sam video upozorenje. Već sam pošao nazad kada ste se...

Bili i njegova dva druga iznenada zaskočiše patrolu.

— Bacajte oružje i puštajte našeg čoveka! — dreknu Bili.

Svakog trena moglo je da dođe do pucnjave i ko zna šta bi se sve desilo da Pit nije brzo reagovao.

— Stani. Bili, mi smo krivi. Momci samo obavljaju svoju dužnost. Nema potrebe da se svađamo. Spustite puške... molim vas.

Tri momka iz Marčisona konačno odlučiše da poslušaju. Ali, u trenutku kada su oborili cevi svog oružja vojnici ih napadoše i brzo savladaše svu trojicu. Tabasko Pit se nije mešao i pustio je da mu stave lisice.

Posle izvesnog vremena gru-

pa se našla pred pukovnikom Konelijem. Mili Koneli, koja je retko dolazila u muževljevu kancelariju, ustade i napusti sobu. U prolazu odmeri kršnog Tabasko Pita i uputi mu značajan pogled. Plavokosi momak joj uzvрати i isprati je vragolastim smeškom.

Već posle prvih nekoliko rečenica pukovnik Koneli shvati sa kim ima posla. Još kada mu Bili odreza da će njihov komandant da ih izvuče, Koneli otpusti svoje ljude i nastavi razgovor sa privedenima.

— Ko je vaš komandant i o kakvom komandantu pričaš?

— Naš komandant je gospodin Tvig Marčison major Tvig Marčison i on je zapovednik Nacionalne garde našeg okruga. Mi smo...

Jedan od momaka munu ga u slabinu opominjući ga da čuti.

— Šta me muvaš? Ne plašim se ja nikoga, pa ni vojske. Ona nas samo košta. Jednog dana...

Sada se umeša Tabasko Pit.

— Bili, mislim da je to dovoljno. Pozovi gospodina Marčisona, na to imaš pravo — preseče napaljenog bundžiju.

Koneli samo pokaza rukom na telefon na stolu. Za dva minuta Bili je okončao razgovor.

— On stiže.

I zaista, sat i po kasnije u kancelariju pukovnika Konelija uđe markantni Tvig Marčison. Na sebi je imao uniformu Nacionalne garde. Salutira starijem činu i upita šta su njegovi ljudi zgrešili. — Ah, ništa, majore. Momci su zalutali, a moji ljudi su samo obavljali svoju dužnost. Što se mene tiče, vaši momci su slobodni. A, što se vas tiče, pa, rado bih porazgovarao sa vama.

— O čemu?

— Pa, recimo, o zajedničkoj temi, ili bolje ideji. Šta kažete?

Tvig Marčison dobro odmeiri pukovnika. Nešto što je za trenutak ugledao u njegovim očima natera ga da pristane na razgovor.

— Neću da okolišam. Znam iz pouzdanih izvora da se u Misuriju odavno priča o otcepljenju, o buni protiv savezne administracije. Ne, neću vam reći otkuda mi ta informacija. Važno je da se razumemo. Ono što je važnije to je da se slažem sa takvim stavovima i želim da se dogovorimo o zajedničkim akcijama.

Tvig Marčison je slušao, ali nije bio siguran da čuje baš to što sluša.

— Kako?

— Dobro ste me čuli, majore — naglasi Koneli posled-

nju reč. Mislim da nam je sudbina odredila da zajedno krenemo u rat sa svima onima koji su se ogrešili o naše slobode, onima koji su slali naše momke u rat, a onda ih ostavljali razbacane po čitavom svetu kao iznošene krpe... protiv svih onih koji su otrovali moje ljude u Zalivskom ratu, a mene bacili u ovu Nedođiju samo zato što sam tražio pravdu za svoje ljude...

Strast izmešana sa gorčinom kojom je pukovnik Koneli sve ovo izgovorio natera krv u Tvigove obraze.

— Pukovniče, vas samo nebo šalje ovamo. Moj jedinac bio je u Zalivu... pre tri meseca platio je danak otrovu koji su naši bacili na naše momke. Poludeo je... ubio je ženu, a zatim stradao sa svojim detetom. Ja... više...

Nije završio rečenicu. Ona ledena ruka ponovo ga je stegla za grlo preteći da ga uguši. Brzo je progutao pilulu koju mu je dao njegov lični lekar i sede na stolicu. Nekoliko minuta jedva je disao dok se nije sasvim primirio.

Kada mu se boja lica normalizovala, a dah umirio, on nastavi:

— Objašnjavali su mi da je u pitanju greška, da žale i takve trice i kućine. Baš me briga za sve to. Moj sin... i

moj unuk... njih više nema i ONI će to skupo da mi plate.

Još čitav sat dvojica muškaraca razgovarali su tihim glasom, iako je bilo jasno da nema ko da ih čuje. Kada su se pozdravili na vratima kancelarije pukovnika Konelija, izgledalo je kao da se rastaju dva stara druga.

— Očekujem vas uskoro u svome domu. Povedite i suprugu!

Kada je Marčison napustio garnizonsko dvorište, Koneli podiže oči ka nebu zahvaljujući Gospodu.

— Sada sam siguran da si na mojoj strani. Sa ovim čovekom imaću još više šansi.

* * *

Omalena plavokosa devojka kratko podšišane kose brzo poteže »Smit-Weson« i pribi se leđima o zim obližnje zgrade. Noć je bila oblačna i ona zahvali nebu zbog toga. Već nekoliko dana pratila je trag masovnog ubice iz Kanzasa u Misuriju i sada je bila na kraju potere. Njene informacije bile su da je ubica sam, ali farma na koju je stigla prateći ga delovala je nastanjeno. Nije znala ni zašto je njen plen došao baš na tu farmu, ni koga će tu zateći. U obližnjem naselju nije stigla da se obavesti ni o čemu.

Pre nekoliko trenutaka začula je nešto što je ličilo na prigušeni krik i zato je onako brzo potegla oružje. Krik se ponovi još jednom, ovog puta sasvim jasno.

Devojka, Meri Parks, agent FBI, potrča u pravcu iz kojeg se krik začuo. Spretno je preskočila nekoliko prepreka na putu i sada je čučala ispod osvetljenog prozora.

— Ne! Ne diraj moju devojčicu! Evo... meni uradi šta želiš. Molim te... samo mi nju ne diraj! — dopirao je do devojčinog uva molećivi glas prestrašene žene.

Meri brzo zaključila da se čovek koga je gonila nalazi baš na toj strani na kojoj je ona čučala, pa brzo promeni stranu. Stežući dršku pištolja ona brzo podiže glavu tek koliko je bilo potrebno da baci pogled preko ivice prozora. Odmah je ugledala izobličeno lice ubice koji je levom rukom držao devojčicu ne stariju od dvanaestak godina, dok je u drugoj držao veliki kuhinjski nož. Bale su mu se slivale iz usta dok su mu oči caklile specifičnim sjajem.

— Tebe da... uzmem? Pa, uzeću te... samo prvo nju da sredim. Ne brini, doći ćeš i ti na red.

Glas mu je bio siktav. Dugačka kosa bila mu je zalepljena preko čela i dobrog de-

la lica. Svaki čas je odmahivao glavom kao da pokušava da je ukloni s očiju. Najzad je morao da pusti devojčicu kako bi šakom uklonio ulepljenu kosu sa očiju. Istog tre-na devojčica skoči prema majci pokušavajući da pobjegne. Manijak vrisnu i zamahnu nožem. Meri Parks više nije oklevala. Pištolj u njenim rukama grmnu tri puta uzastopno. Pogođen u šaku i dva puta u rame, manijak se ukopa u mestu.

Žena unutra poče histerično da vrišti. Manijak skoči u stranu, i izlete kroz zatvoreni prozor na drugu stranu kuće. Meri uskoči u sobu.

— Ne bojte se, ja sam policajac. Vratću se.

Protrčala je preko male prostorije i, ne oklevajući, iskočila kroz prozor napravivši kolut pri doskoku. Ta navika spasla joj je život. Ludačkom snagom manijak je podigao tešku klupu i tresnuo po mestu na kome je tren ranije bila Merina glava. Devojka ispalila hitac u njegovom pravcu, ali promaši.

Sačekala je trenutak da povrati dah i nanišani ponovo, ali njena meta nestade u mraku. Lov se nastavljao u tišini.

Jako mlada, sa dvadeset šest godina, Meri je bila iskusna policajac. Školu je završila kao najbolja u klasi, a i

kasnije na dodatnim kursevima uvek je bila među tri najbolja studenta. Budući da je završila psihologiju, znala je kako kada da postupa. Sada se pritajila i osluškivala. Zнала je da će se ubica kad-tad odati.

Tako je i bilo. Masovni ubica iz Kanzas Sitija nije dugo izdržao u senci. Kriknu i iznenada se zalete prema devojci. Časovi borilačkih veština i neumorno treniranje sada su se isplatili. Korak u stranu, ulazak ramenom u grudni koš napadača i udarac laktom u lice označili su kraj potere.

Ubica tresnu svom snagom o tle. Još se nije opepelio, a Meri mu veza ruke lisicama. Druge mu stisnu oko zglobova na nogama i brzo lancem poveza sa lisicama na rukama.

Podesila je dužinu tako da je vezani jedva mogao da koraca sitnim koracima. Pošto ga smesti u svoje vozilo, ona mu dade injekciju za smirenje i priveza ga za specijalno ugrađene karike. Sada je bio bezopasan.

Meri se vrati u kuću da umiri ženu i devojčicu.

— Sve je u redu. Sada ste bezbedne. Uхватила sam ga. Eno ga vezan u mojim kolima. Hoćete da vam nekoga pošaljem, da javim nekom od vaših?

Žena neuredne kose, obuče-

na u jeftinu haljinu, još uvek je drhtala stiskajući u naručju ćerku. Samo je uspela da odmahne glavom. Tek kada se Meri našla u dvorištu ona dobaci za njom.

— Hvala ... mi smo same... nikog nemamo...

Meri Parks uključi motor i izveze se na širok asfaltni put. Tek pošto se dovezla na vrh uzbrdice, ona zaustavi i isključi motor. Dohvati mikrofoni i uključi radio. Kad joj se dispečer javio, ona potraži vezu sa šefom Kansas Sitija.

— Kapetane, posao je okončan. Ne, sve je u redu. Morala sam da ga upucam, ali je živ. Zaustavila sam krvarenje... da mi ne isprlja kola. Stižem sa njim za dva dana.

— Meri, čestitam, ali čekaj...

Neko vreme čulo se došaptavanje, a onda kapetan nastavi.

— Sačekaj u prvom većem naselju i javi se. Poslaću ljude da ga preuzmu, a tebe čeka nov posao u tom okrugu. Ljudi koji budu došli da preuzmu begunca doneće ti potrebne informacije.

To je bio kraj poruke. Meri besno udari po volanu. Tamo je planirala da se nekoliko dana odmori, ali posao je gurao dalje. Kad se izduvala ona uze kartu i počeo da proverava. Ubrzo zaključi da je

najbliže mesto Kolton Springs i zaputi se tamo.

Čim je stigla i smestila begunca u lokalni zatvor, ona javi kapetanu gde se nalazi. Ovaj joj reče da će narednog jutra njegovi ljudi stići i preuzeti begunca.

Tako je i bilo. Narednog jutra, tamo što je ustala i stigla do šerifove kancelarije da proveri da li je sve u redu, začu buku helikoptera koji se ubrzo spusti na prostranu ulicu. Primopredaja je brzo okončana i ona ostade na vetru koji je stvarala elisa, držeći u šakama karakteristični smeđi koverat zapečaćen voskom.

Vrati se u motelsku sobu i otvori koverat. Na krevet ispadoše neke fotografije i kratka poruka. Ona pročitao poruku nekoliko puta i spali je, a onda se zagleda u fotografije.

— Kakve veze ima Direkcija sa veteranima iz Zaliva? — prošaputa ponavljajući u sebi kratku poruku iz pisma?

No, kako je navikla na svakojake zadatke tokom rada u FBI, Meri počeo da se pakuje. Njeno odredište bilo je gradić Marčison, pedesetak milja dalje odavde. Trebalo je da se tamo smesti u neprimetno počeo da prati sve što ima veze sa desetak veterana Zalivskog rata koji su živeli u Marčisonu. Niko joj nije rekao koji

je povod za ovaj zadatak. Niko joj nije rekao da je jedan od veterana, sin mesnog bogataša i uticajnog čoveka u državi Misuri, ubio ženu, a potom sebe i trogodišnjeg sina. Koji su razlozi bili za ovo — to su znali samo njeni nadlogodavci.

* * *

Mili Koneli proteže se ispod svilenog čaršava boje višnje. Iako je navikla na spartanski način života svog muža i skromnost kasarskih kuća i stanova, bilo je nekoliko stvari od kojih se nikada nije odvajala. Jedna od tih stvari bila je i svilena posteljina bez koje jednostavno nije mogla.

Čaršav se pomeri i na svetlost sunčevog zraka, koji je nekako uspeo da se probije kroz tešku zavesu od somota, njena druga slabost, obasja lepo izvajanu i dugu butinu preplanule kože. Mlada žena zatrese glavom i bogata, gusta, kovrdžava tamnoriđa kosa rasu se po jastuku. Podiže ruke iznad glave i uhvati se za mesingani okvir prostranog kreveta — njena treća slabost. Obe dojke izroniše iznad ruba svilene posteljine i zaljuljaše se ponesene sopstvenom težinom. Imala je velike ali ne glomazne grudi. Po nekoliko sati dnevno Mili je posvećivala svojim grudima, kao, uostalom, i

čitavom telu. Tako je uspevala da zadrži mladalačku svežinu i gipkost, a boravak u prirodi darivao je njenom tenu onu toliko privlačnu preplanulost.

Pukovnik Koneli drhtao je od strasti posmatrajući telo svoje mlade žene, skriven paravanom koji je delio sobu od kupatila. On je samo retko mogao da uživa u lepoti tog raskošnog tela, jer je najveći deo svoje potencije ostavljao po garnizonima i terenima širom zemlje i po ratištima na tri kontinenta. Pa, i kada bi sakupio dovoljno energije, strahovao je od telesnog susreta sa Mili plašeći se da neće biti u stanju da utoli njenu glad za seksom.

Sa druge strane Mili, koja je od svojih ljubavnika uzimala maksimum, bila je presrećna u naručju svog zanemoćalog muža. Trudila se da u njemu probudi i poslednju varnicu, omogućući mu da do krajnjih granica uživa u ljubavnom zagrljaju služeći se svim onim što je znala o ljubavnoj igri — i pukovnik bi najčešće završavao takve susrete jecajući od sreće.

I tog jutra Mili je znala gde se njen muž nalazi i zato nastavi svoju igru. Sa još nekoliko veštih, gotovo neprimetnih pokreta smaće čaršav sa sebe i pukovnik zinu pri pogledu

na nago telo. Iako je nebrojeno puta posmatrao nagu, otvoreno ili skriven kao sad, nije mogao da je se nagleda. Ponekad se pitao šta je to što ovu raskošnu lepoticu drži kraj njega — nikada nije mogao da nađe pravi odgovor. Na kraju, prestao je o tome da razmišlja.

Okrenula mu je leđa i pre-samitila se preko kreveta kao da traži papuče s druge strane ležaja. Koneli uzdrhta i uhvati se rukama za mali stomak. Iznenadi se kad pod prstima oseti kako mu se muškost bu-di. Kao da je osetila šta se de-šava, Mili nastavi da pomera golu zadnjicu levo-desno isto-vremeno šireći butine tako da se pred pukovnikovim očima vrlo brzo ukaza prizor od kojeg bi svakog zdravog momka uhvatila groznica.

Nije ni bio svestan da kreće prema ležaju svlačeći usput pidžamu. Njegove snažne, maljave ruke, dograbiše ženina bedra i on je naglo povuče ka sebi. Mili samo uzdahnu kad oseti kako prodiere u nju. Nije smela da se prepusti sopstvenoj navali strasti, jer znala je da bi u tom slučaju njen muž brzo eksplodirao i čaroliji bi došao kraj. Zato je njemu pre-pustila da vodi igru.

Očigledno da su poslednji događaji uticali na pukovnika Konelija pozitivno, jer i sam

se zapanji kad shvati kako ljubavna igra traje daleko duže nego što je to bilo uobičajeno. Mili je to shvatila još pre nje-ga i osmehnu se radosno. Brzo ga natera da promene položaj i sada je ona bila gore pružajući mu tako priliku da uživa u njenoj lepoti dok je ona sama vešto se pokrećući održavala ritam strasti. Kada je osetila da se u pukovnikovoj utrobi sprema erupcija, ona se brzo smače nadole i velikim grudima pokri njegovu muškost. Gotovo istog trena oseti vrele mlazeve na svojoj ko-ži...

— Oh, Džek... bilo je... bio si... kao mladić... volim te. Želim da ovo uskoro ponovimo — šaputala je ljubeći ga gde je stigla.

Pukovnik Koneli je ćutao. Još uvek se tresao u blaženoj drhtavici ne verujući samom sebi. Nikada do sada sa njom nije ovako i ovoliko uživao. Ko zna, možda je ova prekomanda bila više dar nego kazna. Ipak, uzdrža se da bilo šta glasno kaže.

Kada se Mili konačno umirila i otrčala u kupatilo, Džek Koneli požuri da se obuče i pojavi na sastanku sa svojim ljudima. Pošto je primio raport dežurnog oficira i podelio zadatke regularnim jedinicama, on naredi da mu pozovu sedmoricu instruktora —

sayetnika, koji su stanovali u zasebnoj baraci i živeli pod zasebnim režimom.

— Ljudi, mislim da je kucnuo naš čas. Juče je kod mene bio naš budući saveznik. Ono što je u ovom trenutku za nas najvažnije to je da će nam pružiti svu materijalnu podršku u fazi priprema. Njegov sin je, inače, bio kad i mi u Zalivu. Stradao je od posledica trovanja. Ubio je ženu, a zatim se survao u provaliju sa trogodišnjim sinom. Ne treba ni da vam govorim kakve je to posledice ostavilo na njegovog oca, a našeg saveznika. Drugo, on je major po činu i komanduje ovdašnjom jedinicom Nacionalne garde. Pod njegovom komandom je sto pedeset ljudi. Ti momci će biti vaša briga. Tokom nedelje upoznaćemo se sa njima, mislim vi ćete to da učinite. Preuzetećete brigu o njihovoj obuci i naučiti ih da budu pravi ratnici. Sve slabe poslaćete kući, a sa ostalima krećete u ubrzanu obuku...

Još desetak minuta pukovnik Džek Koneli objašnjavao je svojim najvernijim pristalicama šta je isplanirao.

— Eto tako. Platiće nam sve što su nam uskratili. I nama i svim onim nesrećnicima čije se kosti bele po pustošima Vijetnama, Kambodže, Somalije, Nikaragve... Iraka... Pla-

tiće, i to skupo — reče na kraju sastanka.

Narednik Nelson Majls, koji je kod pukovnika imao posebn status, priđe bliže i upita:

— Ser, kad već pominjete plaćanje. Šta je sa našim ljudima? Šta će biti kad okončamo akciju? Moramo da se povučemo, možda i van granica... za to će trebati dosta para?

— Mislio sam i o tome, naredniče. Rekao sam vam da će nam skupo platiti. E, pa, kad dođe vreme i kad im pokažemo da se ne šalimo, poslaću pismo u Vašington sa zahtevom da nam se isplati 100 miliona dolara. Deo ćemo poslati rodbini momaka koji su služili u našoj jedinici, a ostatak ćemo poneti sa sobom. Kad se povučemo — kud koji... jasno obezbeđeni ste za sledećih desetak godina.

Narednih nekoliko dana nije se dešavalo ništa naročito, a onda jednog jutra telefon na pukovnikovom stolu iznenada prekide tišinu. Koneli odloži knjigu koju je čitao i javi se.

— Pukovnik Koneli... Džek Fenimor Koneli?

— Da, ja sam. Ko je to?

— Moje ime nije važno. Imate vezu...

Trenutak tišine, jedno »klik« i pukovnik začu dubok, sugestivan glas sa druge strane.

— Dobar dan, pukovniče. Gardner ovde... iz Lenglija. Da, baš odatle. Vaš garnizon određen je za uskladištenje, hm, nekog materijala od velike važnosti. Moraćete da čuvate sve ovo u najvećoj tajnosti. Naši ljudi stižu sutra kod vas da se dogovore o detaljima, a materijal će stići kad mi jave da su vaši magacini pogodni. To je sve.

Punih sat vremena pukovnik Koneli je zurio u jednu tačku na zidu kancelarije. Šta CIA želi od njega? Kakav je to važan materijal u pitanju? Kakve veze ima vojska sa CIA?

Pitanja je bilo više nego odgovora. U stvari, samo jedan odgovor nametnuo se sam od sebe.

I u Zalivu je CIA kumovala bacanju otrova i stradanju ko zna koliko hiljada američkih vojnika. Ne bi bilo ništa neobično da i sada, uz saglasnost onih dembelana iz Pentagona, CIA iskoristi jedan vojni garnizon za svoje ciljeve.

Koneli shvati da je suviše da lupa glavu o tome. Koliko narednog dana saznaće, najverovatnije, sve detalje.

Tako je i bilo. Nije saznao sve detalje, ali ono najvažnije i sam je zaključio.

— Ponavljam vam da vaši ljudi ni po koju cenu ne smeju da diraju kontejnere koji će sutra stići. U protivnom

može da dođe do katastrofe velikih razmera — opomenu ga mršavi sedokosi čovečuljak neprekidno gurajući okvir naočara sa zlatnim okvirom na vrh nosa. — Uostalom, biću i sutra ovde i sve ću vam objasniti...

Čovečuljak naglo ućuta kad ga jedan od dvojice ljudi u tamnim odelima preseče pogledom.

— Professore. Smolek. Pukovnik će već dobiti svoja uputstva i naređenja — opomenu ga uz to oštrim suvim glasom.

Prošla su još dva dana, a onda se jednog popodneva, pred sam mrak, pred kapijom garnizona zaustaviše tri kamiona pokrivena cirađama. Bili su bez oznaka. Čak su i vozači bili obučeni u bezlična odela, mada je pukovnik po njihovim facama zaključio da je reč o vojnicima. Pošto su čutke istovarili tamnozelenе kontejnere, veličine metar i dvadeset sa trideset santimetara, profesor Smolek prišao je svakom kontejneru posebno, nešto merio nekim čudnim aparatom, beležio rezultate, tu i tamo pomerio neki šraf, ručicu i konačno odahnuo.

— Već sam rekao. Ništa ne dirajte. Uostalom, ključ će biti kod mene. Redovna kontrola svakih petnaest dana, a ako se desi nešto... recimo

čudno... ako osetite,... ali to je nemoguće. U svakom slučaju ovo je broj mog telefona i možete da me pozovete u bilo koje doba.

Kada je mali konvoj, zajedno sa Smolekom, napustio garnizon, pukovnik Koneli znao je sasvim pouzdano da mu je CIA uvalila neko opasno, nepoznato, hemijsko ili biološko oružje. Prvo se namrštio, a onda jedna ideja poče da se formira u njegovoj glavi — i na uglovima njegovih usana pojavi se osmeh. Izvuče srednju fioku na svom radnom stolu i dohvati svežanj ključeva. Nekoliko trenutaka kasnije držao je u šaci ključ od magacina.

— Idioti, i ne slutite da ste mi dali džokera za igru, ha, ha ha — poče sve glasnije da se smeje.

Narednik Majls proviri kroz vrata, ali kad mu pukovnik samo odahnu rukom on salutira i povuče se.

Iste noći, u pratnji svojih sedam ratnika, pukovnik naredi dežurnom oficiru da preneše kontejner, koji je on pre toga uzeo iz magacina, u prostoriju za demontiranje bombi. Dva vojnika, stručnjaka za eksploziv, ostadoše sami u omanjoj prostoriji osvetljenoj zelenkastoplavom svetlošću. Na četonskom stolu pred nji-

ma nalazio se kontejner sa tajanstvenim oružjem.

Iza debelog, armiranog stakla prozora ne šireg i većeg od puškarnice, pukovnik Koneli posmatrao je šta se dešava u prostoriji. Na njegov signal ona dva vojnika pažljivo otvoriše kontejner. Pažljivo su izvukli nešto što je ličilo na veliku staklenu epruvetu. U prvi mah pukovnik nije ništa video, a onda ugleda nešto za šta je prvo pomislio da je neka egzotična zmija. Onda shvati da se unutar staklenog cilindra nalaze tri niske čudnih »perli«. Bile su narandžaste boje sa čudnim zelenkastim senkama.

Jedan od vojnika izvuče jednu nisku i stavi je na sto. Onaj drugi vrati cilindar i zatvori ga u kontejner.

Tada se dogodila nezgoda koja u roku od pet minuta pokaza svu strahotu koju su krile čudne niske narandžastih perli i kontejner. Jedan od vojnika zakači perle na stolu i jedna od njih otkide se i pade na pod. Činilo se u prvi mah da nema nikakve štete, ali perla odjednom bukvalno ispari. Onaj vojnik koji se savio da je podigne uplašeno ustuknu i uhvati se za gušu. Velika količina pene poče da mu kulja na usta, dok su oči pretile da iskoče. To se i dogodilo posle manje od minuta.

Počeše da mu pucaju i krvni sudovi na rukama, slepoočnicama. Onaj drugi vojnik pokuša da pobegne, ali ga je dan od pukovnikovih ljudi spreći u tome namakavši spolja tešku gvozdenu rezu na vrata.

Iako se iz prostorije nije ništa čulo, bilo je jasno da dvojica momaka urlaju od strahovitih bolova i neviđenog straha. Pukovnik se strese i za trenutak obori pogled.

Agonija nesrećnih vojnika potrajala je još nekoliko minuta, a onda se sve umiri. Pred očima gledalaca s one strane betonskog zida dva tela počеше sve brže da se raspadaju. Na kraju ostade samo bezlična masa raspadnutog mesa, kostiju i odeće.

— Pukovniče... šta se to desilo... do đavola? — usudi se da upita narednik Majls.

— Desila se smrt, moj naredniče. Jeziva, paklena... podmukla. Ja sam ratnik od zadata, ali ovako nešto napraviti za ratovanje, to može samo... samo... monstruozi mozak — jedva čujno odgovori mu Koneli.

Ono što su videli samo je još više utvrdilo odluku pukovnika Konelija i njegovih ljudi da NEKO mora da plati sve nepravde i nesreće koje je administracija sa CIA i Pentagonom učinila momcima u uniformi.

* * *

Samo tri dana bilo je potrebno Meri Parks da nađe mesto konobarice u salunu u kome se okupljala grupa pripadnika Nacionalne garde Misurija. Još manje bilo joj je dovoljno da je momci prihvate i počnu poluglasno, pa čak i glasno, da pričaju o svom delovanju. Ona je te priče ispočetka jedva slušala usredsređena na potragu za veteranima iz Zalivskog rata. Jedne večeri odluči da ubrza svoju potragu i zadrža se kraj stola za kojim su sedeli Lesli Eldridž i trojica Marčisonovih momaka.

— Već nekoliko večeri slušam vas momci kako pričate o oružju, ratovanju. Da nije neko među vama veteran?

Kad na sebi oseti sumnjičave poglede, ona brzo odmahnu lgavom i nastavi osmehujući se:

— U mojoj kući ne prođe dan da se ne priča o ratovima. Moj otac je veteran iz Zalivskog rata i znam o tom pohodu naših momaka toliko kao da sam i sama bila tamo. Vi, momci, nikada da odrastete.

Uz tu konstataciju ona kupi prazne čaše i vrati se do šanka po novu porudžbinu.

Društvo za stolom prokomentariša njene opaske i na-

stavi započetu priču. Svi su u trenu zaboravili na pitanja lepuškaste Meri. Svi osim jednog momka.

Lesli Eldridž je u tren oka snimio Meri Parks. Bio je načisto: ova devojka je sve drugo samo ne kelnerica. Štaviše, smeo je da se opkladi u život da devojka radi za policiju ili, možda, čak i za CIA. Jasno, o svojim sumnjama nije nikome rekao ni reči.

U naredna dva dana Meri je imala tačan broj veterana iz rata u Zalivu, podatke o porodici Marčison koja je doživela onako tešku tragediju i sve to je saopštila centrali u Kansasu, poslavši šifrovanu poruku faksom.

Istog časa dobila je novo naređenje.

»Ostani na istom mestu. Pokušaj da se još više zbližiš sa veteranima«.

Novo naređenje natera devojku da se dublje zamisli i pokuša da pronikne u suštinu zadatka na koji su je poslali. Konačno sabra dva i dva: njen posao ima neke veze sa pričama o trovanju vojnika u Zalivu, o sve češćim oboljevanjima među veteranima iz tog pohoda!

— Neka sam prokleta ako to nije razlog mog zadatka ovde — reče samoj sebi posmatrajući se u ogledalu.

U međuvremenu nijednog časa nije posumnjala da je nekome njeno ponašanje sumnjivo, da je neko prati. Nije, doduše, ni mogla da sumnja, jer njen pratilac je bio nevidljiv. Uvek je bio na korak od nje, korak pored nje, ali ostajao je nevidljiv. Nekoliko puta se i očešala o njega, ali nije tome pridavala nikakav značaj iz prostog razloga što je osoba o koju se očešala bila bezlična.

Tako je Lesli saznao i za teleks koji je poslat na određenu adresu u Kansasu. Biće to zadatak za Sumiko da otkrije šta se krije iza firme »Transport i selidba« u Kansas Sitiiju. mada je on već sumnjao da je najverovatnije reč o direkciji CIA ili FBI. Samo ove dve vladine organizacije služile su se imenima izmišljenih firmi.

Dve nedelje po dolasku u organizaciju Tviga Marčisona, Lesli je imao puno podataka o svemu onome čime se bogataš bavi i šta smeru. Zato odlučio da Sumiko pošalje natrag u San Francisco bez obzira na njeno protivljenje.

— Sačekaj bar da saznam ono što si od mene tražio — pokuša devojka poslednji put.

— To možeš da mi javiš i telefonom. Uostalom, saznaću to ovako ili onako. Ovde se sprema gužva i želim da budeš

bezbedna. Ne otežavaj mi, devojčice, nego me lepo poslušaj.

Istog popodneva Sumiko je sela u autobus koji je išao prema Kansas Sitiju, odakle će avionom nastaviti put do kuće. Dugo je kroz zadnje staklo posmatrala visokog momka na autobuskoj stanici, ali autobus naglo skrete u krivinu i dragi lik nestade iza visokih krošnji drveća.

Te večeri Tvig Marčison je imao sastanak sa svojim štabom. Iako je već stekao određeno poverenje u novog čoveka, on ga ipak posla na stražu ispred ulaza u veliku kuću dok je on razgovarao sa svojim oficirima.

Da je znao u koga je stekao poverenje znao bi i to da za nindžu nema prepreka i da će on svakako saznati o čemu grupa ljudi razgovara. Leslie sede na prvi stepenik ispred masivnih vrata i zapali cigaretu, mada je retko pušio. Minut kasnije začu kako se vrata iza njegovih leđa bešumno pomeraju, ali se nije okrenuo. Znao je da neko proverava gde se novi momak, tj. stražar, nalazi. Zadovoljan onim što je video, čovek se vrati ostalima. Istog trena kada su se vrata zatvorila nindža je bio u pokretu. U tri skoka našao se kraj prozora sobe u kojoj je Tvig Marčison držao ratni savet. Prozor je bio odškrinut

tek nekoliko santimetara ali to je bilo više nego dovoljno. Stopivši se sa senkom obližnje statue, nindža je čuo svaku izgovorenu reč. A razgovor je bio kratak.

— Ljudi, krećemo u akciju. Sutra napadamo garnizon u Lejtonu. Dobro otvorite uši. Uzimamo lansere raketa i one manje rakete. Trudite se da ne ubijete nikoga, jer momci su nedužni...

— Pa nismo ni mi nikome dužni — izlete poručniku.

— Nismo, ali ne želim nepotrebne žrtve. Svakako, branite se i dobro pokrivajte jedni druge. Pucajte u krajnjoj nuždi. Nama je cilj njihov magacin, a ne vojnici. Uostalom, niko ne očekuje napad.. Lako ćemo da sredimo stražare. Čak sam siguran da nećemo morati ni metak da ispalimo. Sve sam dobro predvideo i isplanirao.

Leslie se brzo vrati na staro mesto. Bez obzira šta Marčison dalje pričao — on je znao ono najvažnije. Biće u Lejtonu pozvan ili nepozvan, ali biće tamo.

Nekako se nije mnogo iznenadio kada ga narednog jutra Tvig Marčison pozva u kancelariju.

— Hanteru, ideš sa nama u jednu akciju. Ne moram da ti naglašavam da je akcija veoma važna za našu stvar i da

time što te zovem istovremeno reskiram, a tebi ukazujem veliko poverenje. Želim na delu da vidim koliko vrediš. Nešto mi govori da ćeš imati važnu ulogu u mojim planovima — reče Marčison streljajući novog člana ekipe pogledom pred kojim su se drugi pogledi spuštali.

Ovog puta Marčison je bio taj koji ne izdrža suparnikov pogled i to ga zbuni. Još jednom shvati da pred sobom ima opasnog momka i čvrsto odluči da ga veže za sebe koštalo koliko koštalo. Zato požuri da ovu odluku bar delimično saopšti čoveku pred sobom.

— Znaš, Hantere, ja dobro plaćam svoje ljude. One najvrednije plaćam maksimalno. Prema tome, samo od tebe zavisi koliko ćeš zaraditi...

Lesli podiže ruku i ućutka bogataša.

— Ne kažem da pare nisu važne, gospodine Marčison. Ali, u ovom slučaju radeći za vas i sa vama, pruža mi se prilika da raščistim i neke svoje račune.

— Sa kim?

— Sa onima sa kojima i vi krećete da se obračunate.

Twig Marčison se vidno trže. Tačno je da je i pred novim čovekom bez prikrivanja govorio protiv administracije i Pentagona, ali nijednom reči

nije pominjao odluku da se otvoreno obračuna sa krivcima za smrt njegovog jedinca.

— Sa kim ja to krećem u obračun? — upita pomno posmatrajući izraz lica svog novog najamnika.

— Majore, mi smo ratnici — veterani. Odmah mi je bilo jasno da čovek kao vi ne prasta zlo koje mu se nanese. Tim pre kada je to zlo nemerljivo, užasno. Zato sam i pristao da radim za vas. Nisam bogat, ali imam nešto ušteđevine, taman koliko je dovoljno starom vojniku.

Marčison odahnu. Priđe Lesliju i pruži mu ruku. .

— Znao sam... osećao sam to. Ti si pravi čovek za moje planove. A što se para tiče, videćeš... Ne, nemoj da klimaš glavom, imam para za dva-tri života, ali mi one više ništa ne znače kad nemam ko me da ih ostavim. Utrošiću sve do poslednjeg centa kako bih ostvario svoj naum.

Tako Lesli zauze u Marčisonovim mislima značajno mesto. Bilo je samo pitanje dana kada će i u njegovoj organizaciji stati na najviši stepenik.

Narednog dana, smešteni u dva kombija i jedan »ford čiroki«, dvadesetorica Marčisonovih elitnih momaka zaputiše se ka Lejtonu, udaljenom od Marčisona nekih pedesetak milja. Planirali su da u naselje

stignu s prvim mrakom. Tako je i bilo. Marčison, sa kojim su u kolima bili njegov poručnik i Leslie, zaustavi »čiroki« u pustoj uličici na severnom izlasku iz naselja, a dva kom-bija nastaviše još nekih sto-pedeset—dvesta metara dalje, prema sporednom putu koji je vodio do kapije velike kasarne, specijalnih planinskih jedinica.

— Majore, želeo bih da idem sa momcima. Moja specijalnost je eliminisanje straža — zatraži Leslie.

— U redu, Hantere — oslovi ga Marčison lažnim imenom. — Idi. Neka te ljudi vide na poslu, lakše će te kasnije prihvatiti kao starešinu.

Marčison naglasi poslednje reči, a Leslie samo klimnu glavom.

Kada je iskočio iz vozila nije se iznenadio što poručnik kreće za njim. Posle nekoliko koraka poručnik mu objasni:

— Ako uspeš da središ stražare daćeš mi znak, a ja ću obavestiti majora. Potrudi se da uspeš. I — budi tih — govorio je poručnik ne uspevaajući do kraja da prikrije ljubomoru.

Leslie nije obraćao pažnju na ton njegovog glasa. Njemu je bilo najvažnije da eliminiše stražare i tako im spasi živote. Sve drugo bilo je pitanje razvoja događaja.

Kada su se pridružili ostalim članovima ekipe, poručnik im naredi da namažu lica maskirnom bojom i da na glave stave komandno-crne vunene kape. Objasni im potom da treba da sačekaju da novajlija sredi stražare, pa da krenu na magacine.

— Možeš da kreneš, magacini su...

Poručnik učuta. Momak kome je mislio da se obraća više nije bio kraj njega. I, zaista, niko nije primetio kada je novajlija po imenu Tab Hunter jednostavno nestao u mraku.

Još dok su se napadači maskirali ninđa je oštrim okom locirao mesta na kome su stajali stražari. Istovremeno, izračunao je ritam njihovog kretanja. To je bilo sve što mu je bilo potrebno. Uverio se da stražari ne razgovaraju, iako patrolirajući dolaze na rastojanje sa kojeg bi mogli da komuniciraju i glasom, a ne samo vizuelno.

Poput velike zmiје ninđa je za nekoliko trenutaka stigao do žičane ograde. Kratkim do-dirom proveri da li je žica naelektrisana, pa kada se uveri da nije brzo provuče telo kroz uski prostor.

Prvog stražara uspava stiskom u splet živaca između uha i vrata i prisloni ga uza zid. Brzo proveri da vidi gde je

drugi, i zauze busiju uz oluk na magacinu.

Nešto je sprečilo stražara, jer ninđa shvati da je već isteklo vreme kada je ovaj trebalo da se pojavi nadohvat njegovih ruku.

— Hej, gde ti je ortak? Znajući da Sem ne može bez cigara, a ne osećam onaj teški miris njegovog duvana — dopre do nindinih ušiju nečiji glas.

— Ko zna, možda mu je por nestalo para za cigare. Juče je izgubio pozamašnu lovu na pokeru. Maločas sam ga video... čekaj, eno ga stoji naslonjen na baraku. Da ga pozovem? — uzvratila stražar.

— Ne, idem da ga iznenadim. Uostalom, ponudiću ga svojim duvanom. Jeste malo »jači«, ali verovatno će mu prijati u ovoj dosadnoj noći — javi se ponovo prvi govornik.

Dvojica vojnika se rastadoše i stražar se vratio svojoj maršruti.

Onaj drugi vojnik načini nekoliko koraka, a onda se zagrcnu kao da je grlom nateo na nevidljivu žicu. Pokuša da povrati dah, ali mu to nije pošlo za rukom. Dve snažne šake jednostavno ga izdigoše sa zemlje i odneše u mrak. Za nekoliko trenutaka vojnik je bio uvezan sopstvenim kaišem, dok mu je u ustima stajala smotana maramica. Ninđa se

ponovo usredsredi na stražara. Momak se vratio bezbrižno zviždućući nekakvu popularnu melodiju. Falširao je, ali to mu nije smetalo. Zinuo je od čuda kad pred sobom ugleda siluetu. Prvo pomisli da je pred njim ortak od maločas, ali onda shvati da je ovaj pred njim mnogo viši.

— Hej... ko...

Bio je to početak i kraj pitanja. Ninđa ga pogodi saviženim prstima ispod srca i stražar uz kratak uzdah kljoknu na betonsku stazu. I on je za nekoliko trenutaka bio sasvim onesposobljen.

Ninđa se istim putem vratila, pošto se prethodno uverio da kraj magacina nema više stražara.

— Šta misliš, poručniče, da li će onaj momak uspeti? — upita Bili svog starešinu.

— Ne znam. Očigledno da major ima poverenje u njega i...

— Poručniče, put je čist — začu višljasti poručnik glas nepoznatog koji se stvori kraj njega kao da je sekund ranije iznikao iz zemlje.

— Kako čist? — Hoćeš da kažeš...?

— Ne gubi vreme, poručniče. Javi majoru — opomenu ga Lesli.

Poručnik upali baterijsku lampu i poslao ugovoreni signal majoru Marčisonu. Kada

se ponovo okrenuo da nešto upita, novajliju ovaj je opet nestao u noći.

Brz kao kobra, tih kao ti-gar koji je na tragu plenu, ninđa je već bio s druge strane iste one žičane ograde koju je jednom već savladao. Brzo je dotrčao do zida magacina i sada je, koristeći, sva ispupčenja i udubljenja grabio ka kr-ovu zgrade.

Magacin je najverovatnije nekada služio kao fabrička ha-la ili velika radionica, o čemu je svedočio još uvek karakte-ristični miris koji je izbijao iz zgrade, a i sama arhitektura građevine govorila je tome u prilog. Ninđa se brzo dohvati krova, a onda, povijen, pretr-ča do drugog kraja. Sve vre-me njegov oštar pogled pre-traživao je okolinu magacina. Očigledno da je ovde već go-dinama sve teklo po ustalje-nom šablonu — zaključi pošto je svuda u okolini vladalo mr-tvilo. Truba je odavno svirala povećerje i vojnici su, osim onih koji su bili na dužnosti, bili u svojim krevetima ili klubu.

Marčisonovi momci pokaza-li su da su zaista sposobni. Od trenutka kada su dobili ugo-voreni signal, pa do časa ka-da je i poslednji lanser i po-slednja raketa smeštena u ko-mbi, prošlo je jedva pola sata. Tri vozila već su bila daleko

od gradske periferije kad se u garnizonu oglasila sirena na uzbunu. Komandant garnizo-na, koji je te noći zanoćio u sobi dežurnog oficira, uspani-či se kad shvati da je neko na-pao njegove ljude. Još kad mu saopštiše da je nepoznati napadač iz magacina odneo pet lansera i isto toliko rake-ta srednjeg dometa, on se je-dnostavno skljoکا na gvozde-nu ogradu.

— Gde su stražari?! Gde je dežurni oficir?! Zovite koman-du oblasti... Ne... ne čekaj-te! Dajte mi prvo stražare! — počeo da urla kada se malo povratio.

Uzalud je vikao, pretio, mo-lio... Stražari jednostavno ni-su znali šta da odgovore.

— Ser... samo sam jednog trenutka, koliko treptaj, ugle-dao siluetu ispred sebe. Ni-sam imao vremena ni usta da otvorim, a bio sam savladan. Momak koji me je sredio bio je veoma vešt — uspe da ko-liko-toliko objasni drugi stra-žar.

— Hoćete da kažete da je jedan jedini čovek savladao vas trojicu, zatim ušetao u magacin i odneo rakete i lan-sere? To hoćete da mi kaže-te?

Stražari su ćutali. Ništa oni nisu tvrdili. Ništa nisu ni vi-deli. Prvi od njih osvestio se tek kada ga je jedan vojnik

skoro nagazio. Druga dvojica povratila su se tek posle sirene za uzbunu.

Pokušali su da po tragovima nešto zaključe, ali nekih vidljivih tragova nije bilo. Zapovednik garnizona onda odlučio da pozove šerifa, ali ni od njega nije imao mnogo koristi. Niko od patroladžija nije video ništa sumnjivo. Ne, nisu videli ni strana vozila u gradu. Zapovednik više nije imao kud. Morao je da obavesti pretpostavljene o onome što mu se desilo.

Na njegovo zaprepašćenje, nije pretrpeo ni kritiku, niti je njegov starešina bio grub.

— U redu, majore Bredli, koliko sutra doći će momci iz unutrašnjih poslova. Vaš problem je od sutra njihov posao. Vi samo čitavu stvar držite dalje od ušiju javnosti. To je sve. Voljno!

Major Bredli odahnu. Ipak, nije mogao da se pomiri sa činjenicom da su nepoznati lopovi jednostavno ušetalu u njegov magacin i odneli opasno oružje. Na njegovoj dotadašnjoj karijeri nije bilo mrlja, a očekivao je da u narednom krugu dobije unapređenje u pukovnika. Sada se pribojavao da će mu noćasnji događaj poremetiti planove i očekivanja. Međutim, iz sopstvene kože nije imao kud. Mogao je samo u sebi da prokli-

nje lopove i obeća im najgoru muke ako mu ikada padnu u šake. Znao je, međutim, da je i to samo prazna pretnja. Onaj ko je onako vešto izveo akciju sigurno je bio dovoljno pametan i vešt da za sobom ne ostavi nikakav trag, a još manje se izda nekim nepromišljenim potezom.

Ostalo mu je jedino da čeka i da vremenu prepusti razrešenje ove zagonetke.

* * *

Iako je čitava stvar držana u tajnosti, vojska je zbog važnosti ukradenog oružja morala da se obrati FBI za pomoć.

Meri Parks je još jednom za kratko vreme dobila uputstvo iz Kanzas Sitija.

— Kakve ja veze imam sa vojskom? I kako sad da napustim ovaj zadatak? — mrmljala je devojkica bogorajajući. Onda još jednom pažljivo pročita šifrovanu poruku. Lice joj se ozari kad na kraju pročita, i shvati, da joj je i dalje prioritet posao u Marčisonu.

Narednog jutra ona uze slobodan dan, pozajmi »džip« jednog momka sa kojim se sprijateljila, i odjuri u Lejton. Čitavog dana, ne legitimišući se, šetala je gradom, slušala prolaznike i posetioce barova — i ništa. Nije imala nalog da se obraća vojsci i zato se vra-

ti u Marčison. Iako je bila sigurna da je njeno odsustvo i pre svega mesto u kome je bila, ostalo neprimećeno, jedan čovek je znao gde je bila. Znao je i kojim poslom.

Lesli je video devojk u gradu, čuo je kada je pozajmila »džip« i video je u kom je pravcu otišla. Nekoliko trenutaka dvoumio se da li da stupi u kontakt sa devojkom, a onda zaključi da bi objašnjenje potrajalo dugo i bez izvesnog rezultata, pa odluči da nju pusti da radi svoj posao, a on je znao šta će i kako će.

Meri Parks odlučila je da krene u »napad«. Dve večeri kasnije pridružila se momcima koje je služila i ostala je sa njima do sitnih sati, ispijajući barabar sa njima viski i pivo.

Pred jutro dogovorila se sa njima da je povedu u planinu i pokažu logor i vežbalište.

— Ko zna... možda te i primimo za člana odreda, jasno ako umeš da pucaš i boriš se — pecnu je »njen« momak.

— Budi siguran da umem. Zaboravio si da je moj otac veterán i da sam odrasla među puškama i pištoljima. Prvi metak sam opalila kada sam imala devet godina...

— Ha, ja sam prvi »metak« opalio kada sam imao osam

— pohvali se njen poznanik aludirajući na prvo seksualno iskustvo.

— Ne laži, tada si znao da ti ona stvar služi samo za pišanje.

Nastade svađa i zadirkivanje, a onda nova tura pića smiri duhove. Meri se vešto izvuče da ne krene sa nekim od momaka, pre svega sa onim koji je smatrao svojom devojkom — i pobeže u hotel. Morala je do jutra da se oporavi i bude spremna za pentranje po planini.

Logor koji su joj pokazali bio je pravi arsenal oružja i opreme. Bila je to, u stvari, ogromna zemunica koja se nekoliko metara od površine spajala sa povećom pećinom. Unutra se nalazio i agregat za struju, a Meri se iznenadi kad ugleda i tekuću vodu.

— Šta kažeš, Meri, možemo da zaratimo sa čitavim okrugom — pohvali se njen poznanik, na šta ga drugovi perkorno pogledaše. — Hajde da vidimo kakav si strelac — pozva je dohvativši jedan »kolt 45 army« i jednu »M-16«. Meri već htela da kaže kako joj je draže njeno oružje, njen »Smit i Weson« ali se na vreme zaustavi.

— Ne budite strogi prema meni. Nisam odavno pucala. Ima sigurno nekoliko mese-

ci... tačnije od prošlog leta kada sam bila kod oca i...

— Hajde,, ne vrđaj. Evo ti pištolja, a meta... pa gađaj onaj kamen tamo — pozva je jedan od momaka pokazujući na kamen veličine ragbi lopte udaljen nekih dvadesetak metara.

Meri se osmehnu u sebi. Reptira pištolj, zauze stav malo povijena u struku i raširenih nogu, pa, kad umiri ruku i disanje, poče da povlači okidač.

Pucala je brzo i tačno. Uskoro od onog kamena ostade tek komad veličine pesnice. Meri rutinski izbacila prazan šaržer i dunu u cev. Momci oko nje zurili su ne verujući sopstvenim očima.

— Fijuuuuu — zviznu vođa grupe. — Devojko pa ti si pravi revolveraš. Kad poručnik čuje... ma kakvi, kad te bude video major Marčison siguran sam da će te angažovati. Da vidimo kakva si sa puškom?

Meri nije često koristila ovo oružje, ali njena sigurna ruka i precizno oko bili su dovoljna garancija da se neće obrukati.

— U šta da gađam? — upita pošto odmeri pušku i pode si remen oko lakta.

Videvši je na delu, momci počеше da traže neku težu metu. Konačno joj pokazaše su-

vu granu debljine ljudske ruke, udaljenu dobrih stotinak metara. Zlobno su se smeškali nadajući se da će ovog puta da promaši. Meri to i učini namerno, ali kad vide njihove podrugljive poglede stisnu pušku i kratkim rafalom jednostavno preseče suhu granu.

— Dosta, nabićeš nam komplekse. Što se mene tiče, ti si naš čovok... mislim naša devojka... hoću reći... pa naša si — poče njen poznanik da zamuckuje.

Ostatak dana proveli su tumačajući šumom, pokazujući joj sva mesta na kojima su vežbali. Najzad jedan od njih pomenu i borilačke veštine.

— Ja baš mnogo ne verujem u te Brus Li cake, ali i to smo ovde radili — pohvali se jedan od gardista.

— Šta ste radili? Kung-Fu? Aikido? Karate?

Momci je još jednom pogledaše s čuđenjem.

— A ti se i u to razumeš? — pecnu je vođa.

— Pa, pomalo. Vežbala sam malo u koledžu. Hoćeš da ti pokažem neku caku?

Momak odbaci ranac i pušku i pogleda svoje ortake namignuvši im. Očigledno je očekivao malo zabave.

— Hajde, uhvati me za grudi... Slobodno... pokušaj bar!

Pri pogledu na devojčine izazovne grudi koje su slobodno štrčale ispod tanke majice, momku pođe voda na usta.

— Misliš da te uhvatim za ... sise?

— Da, pokušaj da me uhvatiš... za sise.

Momak se nervozno osmehnu, a onda poseže obema šakama ka njenim grudima. Prsti su već dodirivali tananu tkaninu kad momak oseti stahovit bol u korenima šaka i pade na kolena. Devojka ga pusti i odmače se korak-dva.

— Sigurno si ljut. Hajde, kazni me! Udari me! Razbij me!

Ljut, a i postiđen što je zaukao od bola, momak brzo skoči na noge i stisnu pesnice.

— Sama si ovo tražila — opomenu je grubim glasom i odmahnu rukom kad ga ortalci opomenuše da je pred njim, ipak, samo slabašna devojka.

On zamahnu jednom pa drugi put, ali devojka je uvek bila koji santimetar levo ili desno od njegovih pesnica. On stade, odmeri je, a onda naglo pojuri pravo na nju pokušavajući da je dohvati obema rukama. Umesto toga oseti kako mu se noge odvajaju od tla i kako leti preko glave svoje žrtve. Nenavikao na ovakve postuke, teško tresnu o ledinu izgubivši dah. Potrajalo je dobrih nekoliko minuta dok

je uspeo da se pridigne i klekne na jedno koleno.

— Ko si ... ti? — upita gledajući je u oči.

— Ja sam vaša prijateljica Meri, zar si zaboravio? Pa nisi pao na glavu — našali se Meri, na šta se svi nasmejaše. Nasmejao se i oboreni momak praveći se da ne čuje zadirkivanje ostalih.

— Ne dirajte ga — opomenu ih Meri. — Možda još neko želi da proba? Možda vas dvojica, odjednom?

Prozvana dvojica prvo su se nećkala, ali kada ostali počеше da ih zadirkuju, oni prihvatishе izazov. Napali su bez opomene.

Meri izbeže njihove napade koristeći korake ten kan i usmeravajući njihova tela u prazno, a onda ih sačeka okrenuta postranice. Opet su napali iznenada razdvojivši se, kao što su to radili u kafanskim tučama. Ishod napada bio je poguban. Jasno, po njih. Meri jednom podmetnu nogu da drugog dočeka ulaskom rame na rebra. Momak tresnu o ledinu, a onaj drugi brzo skoči i pokuša nogom da je udari. Meri izbeže njegovu nogu i u sledećem pokretu dohvati ga za stopalo, okrete se u mestu, a momak odlete uvis i pade na šake. Bol u savijenom stopalu postajao je sve jači.

— Ako ti je dosta, kaži — pozva ga ona i momak posle nekoliko trenutaka zastenja klimajući glavom.

Meri izvadi paklo cigareta i ponudi ih sve redom. Onda iz ranca izvadi flašu »Džek Darnijelsa« i sva lica se ozariše. Zapitkivali su je o njenoj veštini i ona je strpljivo objašnjavala.

— Nisam bila fer prema vama. Nisam vam rekla da imam braon pojas u džiu-džicu. Htela sam malo da se pravim važna, da vas nateram da me primite. Kući ionako neću da se vraćam, a još manje u onu kafančinu. Hoću da ŽIVIM... slobodna kao ptica na grani.

Ovo je bilo dovoljno.

Iste večeri po povratku u Marčison poručnik je čuo čitavu priču i o tome obavestio i Tviga Marčisona, koji odlučio da upozna tu devojkicu — zma-ja i sam se uveri u njene kvalitete. Zahvaljivao je nebu što mu je poslao Taba Hantera, zatim pukovnika Konelija i sada tu čudesnu devojkicu koja je zadivila njegove ljude.

Seti se Hantera i posla po njega, ali ga obavestiše da je momak negde nestao tokom popodneva.

Lesli je za to vreme sedeo sa Tabasko Pitom u svojoj sobi uzevši opet svoj normalan lik. Saznao je od svog pri-

jatelja šta se zbiva među njegovim novim poznanicima i na kraju ga obavestio da će se u najskorije vreme sresti na vežbi u planini.

— Ima li još nešto što treba da znam? — upita ga Lesli.

— Pa već sam ti rekao o sastanku onog pukovnika i tvog »gazde«, tamo u kasarni. Tom prilikom sreo sam i neku devojkicu... šta da ti kažem...

— ... ima bujnu riđu kosu i grudi koje bi i papi izmamile uzdah — nastavi Lesli umesto njega upotrebivši baš one reči koje je Pit imao na vrh jezika.

— Kako znaš? Video si je?

— Ne, dečko, nisam je video, ali poznajem tebe. I, šta je sa njom?

— Pa, ništa, samo ti nju nisam pomenuo, eto tek da znaš da i ona postoji. Nego, o kakvoj to vežbi govoriš?

— Marčison je ogorčen na sve i svakog zbog stradanja porodice, pre svega sina i unuka, i spreman je da se udruži i sa samim đavolom kako bi se osvetio. Taj đavo je očigledno pukovnik Koneli. Koliko večeras imaću sve podatke i o njemu, ali mislim da već sada znam o čemu je reč. Tu je i ona devojkica...

— Ona koju sam ti pomenuo?

— Ne, druga jedna. Nije tv-
oj tip. Ova je niska rastom i
ima kratku plavu kosu. Sigu-
ran sam da radi ili za FBI, ili
za CIA. I to ću uskoro pouz-
dano znati. Ona u svakom slu-
čaju špijunira Marčisonove lju-
de... pokušava da se uvuče
među njih. Moraću da pripa-
zim na nju, jer, bez obzira
koliko spretna i sposobna, ni-
je dorasla ovoj opasnoj dru-
žini. Idem sada gore do logora
da malo na miru procunjam i
vidim šta sve gore imaju. Mi
se vidimo ovih dana. Čuvaj
se.

Tabasko Pit, koga bi briga
njegovog najvernijeg prijatelja
uvek ganula, klimnu glavom i
okrete se ka prozoru. Kada je
trenutak docnije želeo još ne-
što da kaže — soba je bila
prazna.

— Čuvaj se i ti, ortak. Zn-
am da si najveći borac koga
poznajem, ali, ipak... čuvaj
se — promuća plavokosi div.

*
* *
*

Lesli je bez teškoća stigao
do mesta na kome je pre iz-
vesnog vremena iz prikrajka
posmatrao Marčisona i njego-
ve ljude. Poče polako da šeta
ukrug i ubrzo otkri dobro za-
maskirani ulaz u zemunicu.
Osvrte se oko sebe, a onda br-
zo šmugnu u mračni prolaz.
Izvežban da se bez teškoća

kreće po mrklom mraku, poč-
e da obilazi podzemno sklonište.
Uzdajući se u čulo mirisa i
moždane talase koji su kao ta-
lasi radara izbijali iz njegove
glave i vraćali se puni poda-
taka, veoma brzo je otkrio i
pećinu ispod zemunice i san-
duke nauljenog oružja i mu-
nicije. Otkri i prekidač za st-
ruju i uključi plavičasto osve-
tljenje. Skrovište je bilo pro-
strano i puno svega i svačega
potrebnog za pravi ratni po-
hod.

Hodajući unaokolo Lesli ot-
kri i oveću šupljinu pod no-
gama. Prolaz ili neka prirod-
na zamka? Saže se i za neko-
liko minuta otkri metalni ka-
pak koji je skrivao prolaz u
još dublju pećinu. Lesli nađe
jednu baterijsku lampu i kre-
te niz uske metalne stepenice.
Posle nekog vremena shvati
da je ova druga pećina još ve-
ća. Toliko veća da joj se nije
video kraj. I tu je bilo dosta
oružja. Tu je pronašao i one
rakete zajedno sa laserima ko-
je su ukrali pre neki dan iz
baze u Lejtonu. Odluči da vidi
dokle se pećina proteže i na-
stavi da korača. Punih deset
minuta išao je razgledajući
uspud ima li sporednih hod-
nika ili useka. Otkrio je samo
jedan prolaz, ali taj je vodio
u hodnik dug tek desetak me-
tara. Bilo je i nekoliko priro-
dnih useka koji su za nuždu

pogotovo njemu, mogli da posluže kao idealno sklonište. Najzad je stigao i do kraja pećine, iako je taj kraj ličio na čorsokak. Slabašno strujanje vazduha nije moglo da promakne jednom nindi. Sasvim se približi »zidu« i shvati da se nalazi ispred dobro kamufliranog izlaza. Opipa prstima po ivicama veštačkog zida i oseti kako se metalna vrata pokrenuta hidraulikom lagano podižu. Izađe na proplanak. Odatle se pružao prelep vidik. Daleko na horizontu ugleda odblesak vode, a malo zatim i tanku liniju velikog nasipa. Očigledno je bila reč o nekoj hidrocentrali. Otkri još nešto: sa mesta na kome se nalazio raketom bi se bez po muke pogodila brana hidrocentrale, a posledice bi svakako bile fatalne.

Satni mehanizam na izlasku iz pećine prestade da kuca i vrata počеше da se spuštaju. Lesli se pokrete i u dugom skoku ulete ispod gvođenog ruba. Imao je taman toliko vremena da se jednom obrne oko sopstvene ose, a vrata se s jedva čujnim šumom vratiše u ležište.

Pošto je pronašao sve što je želeo, Lesli se vrati do mesta na kome je ostavio motor i krenu natrag u Merčison.

* * *

U to vreme još trojica momaka odrpane odeće, duge i masne kose, sa lancima oko vrata i »naci« kapama, odnosno šlemom, švrljali su okolinom Marčisona. Tačnije, onom stranom na kojoj se nalazio garnizon pukovnika Konelija.

Mili Koneli, koja je svakodnevno izlazila u šetnju, i tog popodneva krenula je ka planskom potoku koji je otkrila pre izvesnog vremena. Na jednom mestu, skrivenom vrabama, otkrila je oveći vir, gotovo jezerce, i odlučila je da to bude njena privatna plaža.

Voda jezerce ta bila je hladna i bistra. Mogla je do mile volje da uživa posmatrajući njegovo dno, ribice koje su se vrzmale oko tražeći hranu i odblesak okoline na mirnoj površini. Stigla je do jezerce ta posle četrdesetak minuta vožnje starim armijskim »džipom« i sada je sedela na obali zadignute svilene haljine brčkajući noge u prijatnoj svežini vode.

Ona tri dripca prvo su ugledala njen džip. Odmah su zaustavili začudo sjajne i moćne mašine, poskakali sa sedišta i pošli u lov. Nadali su se susretu sa nekim pecarošem ko ga će premlatiti tek zabave radi, a zatim ga opljačkati do

gole kože. Kao finale predvideli su paljenje džipa.

Prirodni zaklon ogromnih vrba na obali smetali su im da izdaleka ugledaju mladu ženu koja se upravo tog trenutka svlačila spremajući se da naga uskoči u vodu. Kada je njeno telo zaronilo u bistru vodu, ona trojica izbiše na obalu.

— Hej, vidi! Ženska haljina, gaće, sandale... Tu je nešto žensko — zagrokta onaj momak sa šlemom na glavi.

— Bravo, Henk, pa ti i nisi toliko glup koliko izgledaš. Ali, šta tebi vredi što je to žensko kad ti ne znaš šta bi sa njom — počeo da ga zadirkuje bradonja težak najmanje 100 kilograma.

— Pa šta? A koja vajda tebi kad se ti i Čiroki... misliš da sam slep... video sam vas nekoliko puta kako se vatate i ono... drugo — uzvрати Henk bez straha.

On sam, doduše, nije imao mnogo iskustva sa ženama. Dva puta je za svojih dvadeset pet godina učestvovao u grupnom silovanju, ali nije znao ni šta radi. I, to je bilo sve.

Druga dvojica, Čiroki, melez koji se hvalio kako je poluindijanac iz plemena Čiroki, i njegov dugogodišnji prijatelj još iz zatvora Peri Bizli, bili su homoseksualci. Prema že-

nama su osećali ne samo odvratnost nego i mržnju, kao što su povremeno osećali i užasne napade mržnje jedan prema drugome i prema samima sebi.

Možda bi se dvojica sago-vornika dohvatila i za guše da im Čiroki tog trena ne pokazala ženu koja je kao vila izronila iz vode. Odmah je ugledala nezvane goste kraj »džipa«, ali nije se mnogo uplašila. Mogla je to da bude i mala avantura sa trojicom snažnih muškaraca, a ona protiv te vrste zabave nikada nije imala averziju. Naprotiv.

— Hej, momci, otkud vi? — obrati im se prijatnim glasom.

— Izadi iz vode, pa ćemo da ti kažemo — brzo uzvрати Čiroki oblizujući usne.

Bizliju nije promakao ovaj detalj i on istog časa dohvati dršku »rambo« noža koji mu je dopirao do pola butine. Zaškriguta zubima, ali ništa ne reče.

— U redu, ali budite džentlmeni i dozvolite mi da navučem haljinu. Ipak se ne poznajemo... ne još.

Čiroki dohvati njenu haljinu i namignu pajtašima da se okrenu. Ovi to nerado učinise, a i sam Čiroku se okrete postrance držeći sa dva prsta svilenu haljinu.

Mili bešumno dopliva do obale i već uhvati rukom haljinu kad se Čiroku okrete, istrže joj haljinu iz šake — i zablenu se u prelepo izvajano telo. Njene grudi jednostavno ga naterашe da prestane da diše. Kapljice vode koje su klizile niz njenu kožu povedoše i njegov pogled na put naniže. Prosto je gutao svu tu ženstvenost, taj božji dar. Tog časa dožive i onaj napad mržnje prema sebi i onom odrpancu sa kojim je delio posetlju poslednjih osam godina.

— Pa, lepđjko... kako ti je ime? — uspe konačno da procedi kroz požutele zube.

Težak zadah truleži odmah ugasi svaku želju za avanturom i seksom u Milinoj glavi.

— Dajte mi haljinu... molim vas. Molim vas!

Njena molba kao da probuđi zveri u trojici muškaraca.

— Zašto? Čemu haljina kad posle treba da je skidaš. Hajde, budi dobra devojčica pa ću da zamolim Bizlija... onog tamo... i Henka da budu nežni prema tebi... kad ja završim posao — nastavi Čiroki otkopčavajući kaiš.

— Hej, Čiroki, nećeš valjda da je opališ?

Bizli nije mogao da se pomiri sa tim da ga njegov ljubavnik prevari, i to na njegove rođene oči. Mili pogrešno

shvati Bizlija i požuri da od njega traži zaštitu.

— Recite mu, molim vas. Ne želim... ja imam muža..

— Umukni, kučko, inače će Čiroki da se zabavlja samo sa tvojim lešom, što mu ne bi bilo prvi put.

— Nije istina! Ona devojka nije bila mrtva dok sam je tucao... umrla je kasnije! — vrisnu Čiroki i ustremi se na Bizlija koji brzinom munje poteže ogromni nož.

— Pričaj to nekom drugom. Lično sam joj sjurio ovo sečivo među bubrege baš zato da je ti ne bi opalio. To ću da uradim i ovoj drolji, a ti onda pokaži da li sam u pravu ili ne...

Mili Koneli iskoristi trenutak i dohvati haljinu. Onda se predomisli i skoči u vodu. Otplivala je do sredine jezerceta, ali onda shvati da joj je i ovo bekstvo najverovatnije uzaludno, jer na najdubljem mestu voda je ipak dosezala do njene brade. A, ona tri dripca su daleko viša od nje.

Nekoliko minuta dvojica ljubavnika i ortaka merkala su jedan drugog, a onda napetost počeo polako da jenjava.

— Hej, Čiroki, dama ti je zbrisala u vodu — zagrokta Henk skidajući šlem sa glave.

Znao je da poluindijanac ne voli vodu i da će se pre od-

reći plena nego što će se pokvasiti.

— Vidim. Šta čekaš, za njom! — naredi.

— Ja? Zašto ja? Pa ona je tvoja... ženska.

Čiroki istrže ogromni »dezert igl« iz pojasa na leđima

— Da li ti je sada jasno zašto ti?

Henk opsova i poče da izuva teške čizme. Skide potom i iscepane prljave čarape, na onda skide i kožnu jaknu.

— Hajde, kreći! Misliš da izvedeš čitav striptiz? Pazi da se Bizli ne popali, onda ne dajem za tvoje dupe ni dve pare.

Henk skoči kao oparen i brzo zagazi u vodu. Mili poče da cvili kada joj Henk priđe ali uzalud. Ovaj poluidiot nije umeo da razmišlja. On je slušao jačeg, a ona dvojica na obali mogli su kao od šale da ga polome, ubiju, osakate.

— Hajde, devojko, moraš napolje — govorio je Henk dohvativši je oko struka.

Pošto se opirala, on je kao od šale podiže i prebaci preko ramena. Pogled na голу zadnjicu i ono što se naziralo između butina, natera bale na usta izbezumljenom Čirokiju.

— Požuri, mamlaze! — povika skidajući pantalone.

— Čiroki, molim te, nemoj! Ubiću i nju i tebe! — siktao je i istovremeno molio Bizli.

— Umukni, bre, moram! Pogledaj kakvo dupe ima... neću ni da je pipnem tamo... Rasturiću je... možeš i ti da probaš... dupe je dupe... a žensko je još bolje — bulaznio je poluindijanac.

I ko zna kakvu bi sudbinu tog dana doživela prelepa žena pukovnika Konelija, da se iz šumarka nenadano nije pojavio visoki momak snažne građe i poduže plave, guste kose.

Tabasko Pit je, kao i Lesli, krenuo da snimi okolinu i upoznata teren za svaki slučaj. Nehotično ili nesvesno — namešno zaputio se u pravcu garnizona. Džip je ugledao zahvaljujući dvogledu i krenuo je da vidi šta će u toj pustoši armijsko vozilo. Kada je nešto kasnije, prišavši sasvim blizu obale jezerceta, začuo muške glasove, on postade oprezniji. Nije morao dva puta da pogleda kako bi shvatio šta se sprema, a samo jedan pogled bio mu je dovoljan da prepozna riđokosu lepoticu, iako je sada bila naga, mokre ulepljene kose, bleđa od straha i lica iskrivljenog od bola.

— Evo ti je Čiroki! Nadam se da ću i ja dobiti parčence tog slatkiša — izgovori Henk jednu od dužih rečenica u svom životu.

Čiroki samo zaklima glavom i ustremi se na Mili.

— Hej, momci, izvinite ako smetam. Hoću nešto da vam kažem! — zagrme snažni Pitov glas.

Sva tri dripca okrenuše se kao po komandi.

— Gubi se dok te nismo sredili! — zaurla Čiroki koji nije mogao da se pomiri sa time da ga neko ometa sada kada mu je u šakama nešto tako lepo kao što je Mili Kone-li.

— Da me sredite?! Misliš vas trojica? Ma, ne zasmekajavaj me, dripčino. Mogu kao od šale da vas pobacam u vodu, a ako vam to bude malo, mogu zatim da vas obesim za palčeve na ove vrbe, dok se ne osušite i ne ohladite — začikavao ih je Pit istovremeno motreći na eventualno oružje.

Momak sa smaknutim pantalonama trenutno je bio bezopasan, jer onako gologuz, sa pantalonama na vrhu čizama nije, mogao ni da zakorači kako treba. Onaj drugi, koji je izneo Mili iz vode imao je samo lanac oko pojasa. Treći je jedini držao u šakama nož širokog i tridesetak santimetara dugog sečiva. Način na koji je držao nož jasno je pokazivao da momak zna i da ga upotrebi.

— Hoćeš li, možda, ti prvi da pokušaš i uštediš trud svojim pajtosima? — obrati mu se Pit.

Bizli, žedan krvi, pomisli da mu se ukazala prilika da tu žeđ utoli i istovremeno pokaže i Čirokiju i Henku da je on najopakiji među njima, pa krete bez razmišljanja.

Oštrica noža nekoliko puta prošetala vazduhom pre nego što se vnu prema stomaku Tabasko Pita. Međutim, godine provedene uz Leslija i sve one silne vežbe stvorile su od Pita opasnog i nadasve veštog borca. On kao od šale izbeže prvi, a zatim još dva kombinovana napada, što Bizlija dovede do ludila.

— Samo ti skakući, lepotice. Nećeš moći dugo. Kad te oborim, tvoje dupe je moje — siktao je.

— Moje dupe je samo moje, a ti ako misliš da me oboriš moraš da budeš mnogo opasniji — dodavao je Pit ulje na vatru.

I, uspeo je. Besan, zaslepljen mržnjom i željom da nepoznatom jednostavno prospe creva, Bizli se zaletio još jednom. Ruka kojom je držao nož puče kao suva grana, a istog trena oseti i strahovit udarac koji mu zalepi veliki stomak za kičmu. Nož pade u pesak i ostade zariven dopola. Ne obazirajući se na užasan bol Bizli riknu kao ranjeni medved i kidisa još jednom. Pit se izmače i bridom desne šake pogodi grmalja u Adamovu

jabučicu. Bio je to smrtonosan udarac, ali Tabasko Pit nije ni želeo da »miluje« dripca. Krkljajući Bizli pade na zemlju kopajući teškom čizmom po pesku i šljunku.

Tog časa Čiroki odluči da krene u napad. Znao je da ne može da potrči i zato se baci prema velikom pištolju koji je ležao na njegovoj jakni tri metra dalje.

Istog časa i snažno telo Tabasko Pita polete prema dršci noža koja je izvirivala iz peska. Oružje su dohvatili istovremeno. Čiroki se iskezi ciljajući u neznanca i opali hitac. Delić sekunde pre pucnja Pit se okrete u stranu i oseti kako usijani kuršum udara na nekoliko santimetara od njegovog obraza zasipajući ga krhotinama šljunka.

Samo trenutak posle prvog pucnja ogromni nož velikom brzinom polete prema Čirokiju, probi mu grlo i vrat i jednostavno ga zakuca za zemlju.

Tabasko Pit ustade i krete prema Henku. Momak ispusti lanac i počeo da jeca. Pit ugleda kako se momku između nogu sve više širi tamna mrlja. Nesrećnik se umokri od straha. Pit pljunu u stranu i naredi mu da se čisti. Međutim, paralisani od straha, Henk se samo skljojka na zemlju, zarivši lice u pesak i pokriva-

jući obema šakama glavu. Pošto baci »dezert iglu« u vodu, Pit priđe Mili Koneli i pomože joj da navuče odeću. Obriša joj lice maramicom, a onda je bez reči smesti u džip i pokrenu vozilo.

Već su stigli na par stotina metara od kapije garnizona kada je Mili došla sebi. S nevericom je posmatrala snažnog momka za volanom. Ni sama ne znajući kako, podsetio je na sliku nekog nepoznatog junaka iz nekih davnih vremena, sliku koju je videla u muzeju.

— Ja... nisam vam... ti... ni zahvalila. Nadam se da će mi se uskoro pružiti prilika za to. Kako se zoveš? — pro-radi opet njena koketerija.

— Gospođo, moje ime... pa nije ni važno. Ionako se više nećemo videti. Čuo sam da imate muža... U stvari, znam da je vaš muž tamo komandant — reče pokazujući na zgrade garnizona — a vi ste svakako čestita žena — počeo Pit, iako je svim svojim bićem osećao da bi mogao da je ima odmah sad, tu na uskom sedištu malog vozila.

— Ti... znaš da sam udata? Pa šta. Neka te moje poštenje i sve ostalo ne obavezuju previše. Spasao si mi i tu čast o kojoj pričaš, a najverovatnije i život. To, moraš priznati, zaslužuješ nagradu ili bar

zahvalnost. Moraš da mi obećaš da ćemo se videti. MO-
RAŠ.

Pit se osmehivao u sebi. Došao je do rasne lepote i brže i lakše nego što je mogao da zamisli. Zato odustade od insistiranja na njenom čednom ponašanju i bračnom stanju i reče joj gde može da ga nađe, ako dođe u Marčison.

Mili ponovi dva puta njegove reči i ovlaš ga poljubi.

Pit napusti vozilo.

— Kako ćeš u grad?

Pit šleže ramenima. Zaboravio je da je svoj motor ostavio iznad jezerceta.

— Vraćaj se ovamo. Odvešćeš me do kapije, a ti uzmi »džip«. Sutra ću imati razloga da dođem u grad — obradova se Mili.

Dok se nešto kasnije vraćao prema gradu, Pit je pevjušio zamišljajući sutrašnji dan u društvu lepe žene očigledno željne i uvek raspoložene za dobar seks.

* * *

Vraćajući se iz izviđanja, Lesli odjednom oseti onu čudnu mešavinu opomene kada je u pitanju opasnost ili prisustvo smrti. Brzo stade i napusti svoje vozilo. Nekoliko minuta je žmureći osluškivao. Onda shvati da je tišina ono što ga je opomenulo na pri-

sustvo smrti. Pođe lagano blagom padinom koja je naglo promenila izgled pretvorivši se u jarugu. Odmah je primetio skupčano telo neke devojke. Bila je mrtva, u to nije bilo sumnje. Njena odeća bila je najvećim delom okrvavljena. Lesli siđe na dno jaruge i zagleda se u mrtve oči. Iako ugasle, u njima se još uvek očitavao poziv u pomoć, molba za milost. Iscepana odeća i tragovi na butinama i stomaku jasno su svedočili o zverskom silovanju. Lesli je polako okrete na stomak pokrivajući njenu nagotu. Odmah je uočio veliku ranu pored same kičme. Širina sečiva bila je tolika da je zahvatila i levi bubreg. Iako je nebrojeno puta video mrtva tela, mnoga i sam poslao na drugi svet nanoseći im najteže i najjezivije rane, Lesli nije mogao da ostane ravnodušan pri pogledu na devojku koja je očigledno bila bespomoćna žrtva nekog, ili nekolicine, manijaka. Požele da ih sretne. Nije ni znao da je njegov ortak Tabasko Pit ispunio pravdu i da duh ubijene devojke može mirno da počiva.

Lesli se osvrte, ali nije imao gde da zakopa telo. Zato ga samo pokri granjem i kamenjem, pa se vrati do vozila. Čitavim putem nije mogao da skrene misli na drugu stranu.

Pomisli šta bi bilo da neko napadne njegovu Sumiko i onako je unakazi?

— Gde si bio? Tražili smo te? — oslovi ga jedan od Marčisonovih momaka kada je sat i po kasnije parkirao vozilo ispred poznatog bara.

— Malo sam se vozio okolo. Zašto? Ima nešto novo?

— Ne znam. To ćeš morati da pitaš gazdu. Rekao je da odeš do njegovog ofisa čim se pojaviš.

Lesli prvo svrati u bar da sa čašicom-dve pića spere gorčinu koja ga je gušila od susreta sa lešom nepoznate devojke. Potom pođe do Tvigovog ureda.

— Ah, tu si. Imam jedan poslić za tebe. Moji momci mi pominju neku čudesnu devojku koja puca kao Bili Kid, a bori se kao Brus Li. Možda preteruju. U svakom slučaju voleo bih da je pogledaš izbliza, pre nego što je dovedu gore u planinu. Znaš, preko sutra idemo na malu vežbu gore u brda. Ako devojka vredi, uzećemo je — ako ne, otarasićemo je se vrlo brzo. Ionako je reč o nekoj anonimnoj kelnerici koja je došla sa strane — obavesti ga Marčison.

Lesliju je odmah bilo jasno o kome Marčison govori. Ona devojka ili nije mogla da miruje, pa se malo pravila važ-

na pred momcima, ili je imala nekakav svoj plan i zato je morala da pokaže šta zna. Istog trena Lesli zaključio da je ovo drugo verovatnije, jer ni u FBI ni u CIA ne rade naivni.

Četrdesetak minuta kasnije sedeo je u malom baru i čekao da mu priđe Meri Parks i posluži ga. Dok mu je pružala piće on je iznenada uhvatio za zglavak i baci pogled na njene prste. Tragovi napornog treninga i bezbroj udaraca u »džak« i ostale tvrde predmete ostavili su vidne tragove.

— Šta ti to znači? — uzviknu devojka i pokuša da istrgne ruku.

Bilo je to isto kao da je pokušala da se izmigolji ispod kamiona, ili izvuče ruku iz čeljusti ajkule. Pokuša aikido tehnikom da se opusti, olabavi sve mišiće i tetive šake, a onda naglim okretom zahvati napasnika polugom sankio. Međutim, svi pokušaji ostali su uzaludni. Meri shvati da je momak mirnog, preplanulog lica, očiju dubokih i bistrih kao planinsko jezero, opasan i da u svakom pogledu odudara od svih koje je upoznala u poslednje vreme, ne samo ovde nego i uopšte.

— Ko si ti? — upita jednostavno i sede preko puta Leslija ne pokušavajući više da izvuče šaku. To nije ni bi-

lo potrebno, jer je Lesli neprijetno popustio stisak.

— Ko sam ja i nije toliko važno. Važnije je ko si ti?

— Ja sam Meri... Parks, kelnerica...

— Mislim ko si STVARNO i šta ovde radiš?

Glas nepoznatog muškarca sekao joj je dah. Nešto u njegovom pogledu umalo je ne nateralo da sve prizna. Brzo obori glavu i ustade.

— Rekla sam... vam. Zovem se Meri Parks i ovde sam privremeno. Radim kao kelnerica kako bih zaradila za dalji put — nastavi sasvim neubedljivo.

— Kako hoćeš, devojko. Tvoj život je u pitanju, a ne moj — dobaci joj Lesli pre nego što iskapi čašu i napusti bar.

Meri Parks se povuče u prostoriju za personal i brzo zapali cigaretu. Tek posle nekoliko dimova uspela je da povрати duhovnu ravnotežu. Šta je značilo ono ispitivanje? Ko je nepoznati momak prodornog, hipnotišućeg pogleda? Da li nešto sumnja?

Mogla je samoj sebi da postavi bar još deset sličnih pitanja svesna da ovog časa neće uspeti da nađe odgovor ni na jedno od njih. Nekoliko trenutaka promišljala se šta dalje. Da o ovome obavesti direkciju? Može da ispadne i

smešna ili, još gore, kukavica. Ne, nastaviće posao još pažljivije nego do tada. Saže se i proveri dali joj drugi pištolj »Smit Weson« kalibra 22 stoji u futroli na listu leve noge. Odluči da ga više ne skida ni kada pođe na spavanje.

Na vežbi u planinskom logoru okupio se kompletan odred, što će reći 210 ljudi. Svi su nosili uniforme i bili naružani do zuba. Bacivši pogled na postrojene vojnike, Lesli shvati da ova gomila bezumnika može da nanese veliku štetu ako krene u napad.

Bio je istovremeno iznenađen brojem vojnika i njihovom ozbiljnošću. Ali, to nije bilo jedino iznenađenje za taj dan. Primetio je kako Tvig Marčison svaki čas baca pogled na časovnik kao da nešto ili nekoga očekuje.

Taj neko pojavi se posle otprilike pet minuta.

Pukovnik Džek Koneli stiže u pratnji narednika Nelsona Majlsa i sedmorice svojih starijih vojnika. Pozdravi se sa Marčisonom, a onda, ne skrivajući zadovoljstvo, pohvali skup.

— Bravo, majore. Čestitam na ovom veličanstvenom skupu. Sa ovakvom jedinicom mogu da krenem i na Kansas Siti — reče dok su mu oči sijale od zadovoljstva.

Twig Marčison oseti kako mu neka toplina klizi utrobom i, prvi put posle porodične tragedije nešto slično osmehu preplavi mu lice.

— Da, pukovniče, i ja se ponosim svojim mocima. Dobro su uvežbani, u šta ćete se uskoro uveriti. Što je još važnije, spremni su na moj mig da povuku i kusog za rep — reče pun ponosa.

— Tako i treba, majore. Tako i treba!

Tabasko Pit i Lesli nisu ničim pokazali da se poznaju. Izmenjali su kratak pogled u prolazu i pridružili se svako svojoj grupi. Vojnici zazviždaše kada se iz jednog šatora pojavi Meri Parks. I ona je na sebi imala uniformu, bar dva broja veću, ali i pored toga svi njeni ženski atributi ostali su veoma vidljivi.

— Ser, ovo je devojkica o kojoj smo vam pričali — reče poručnik Twigu Marčisonu.

— Devojko, čujem da si pravo čudo. Nadam se da moji momci nisu preterali. Kao što vidiš, mi se ovde bavimo ozbiljnim poslom, a ne rekreacijom. Ako si za nas — pokaži to — reče major Marčison odmerivši devojkicu strogim pogledom.

Još otkad je stigla u logor Meri se pokajala što nije obavestila svog šefa o tome gde

polazi i u šta se uvaljuje. Sada je bilo kasno za bilo kakve ispravke. Morala je da se snalazi i pazi na svaku reč, svaki postupak.

— Ah, gospodine... momci su svakako preterali. Ja znam pomalo da pucam i da koristim neke odbrambene tehnike borilačkih veština, ali nisam ni kakvo čudo, kako vi rekoste — pokuša Meri da se izvuče, ali uzalud.

Već su joj u šake strpali vojnički »kolt 45« i major joj pokaza metu: nekoliko flaša od piva zakačenih na šest štapova pobodenih u zemlju. Cilj je bio udaljen nekih dvadeset pet—trideset koraka. Devojka je prvo htela da falšira gađanje, ali onda pomisli kako bi tek takvo ponašanje moglo da izazove podozrenje. Uzdahnu i pomeri se korak-dva ispred majora i njegovih oficira. Žamor među okupljenim vojnicima utihnu i ona, ruku opuštenih niz telo, svu pažnju koncentrisa na metu. Čim je umirila disanje, ona lagano podiže desnu ruku, prihvati stisnutu šaku sa drškom pištolja levom šakom, a onda počeo da povlači okidač, sve brže i brže. Poslednja dva hica slila su se u jedan. Jedna za drugom pivske flaše razletale su se u paramparčad. Kad je ispalila i poslednji metak Meri izbacila šaržer, proveri ležište

za metke i onda dobaci pištolj poručniku.

Gromki aplauz i zviždanje prolomi se preko visoravni.

Šerif grada Marčisona, koji je u odredu bio rezervni kapetan, zagleda se u devojkup a u svog prvog građanina.

— Nisam ništa slično video čak ni na televiziji — reče.

Marčison je ćutao.

Tada se začu topot konjskih kopita po tvrdom terenu. Ubrzo ugledaše i jahača. Bio je to pomoćnik šerifa iz Kolton Springsa. I on je pripadao Nacionalnoj gardi okruga ali on i njegova jedinica nisu bili u sastavu odreda Tviga Marčisona.

— Mister Marčison, tražim vašeg šerifa — počeo momak, a onda ugleda i šerifa i devojkup. — Šerife imam poruku za vas iz Lejtona. Tamo je prava uzbuna...

Onda pruži zapečaćeni kovertat šerifu i zagleda se u devojkup.

— I vi ste tu? Nisam znao da ste od NAŠIH — reče dovoljno glasno da ga čuje Marčison.

— Poznaješ ovu devojkup, Peri?

— Aha. Bila je nedavno kod nas. Radi u FBI. U našem zatvoru držala je nekog serijalnog ubicu dok nisu došli helikopterom po njega. To je ona, siguran sam.

Meri oseti kako joj tle izmiče pod nogama. Brzo bacipogled oko sebe tražeći mesto za bekstvo. Imala je malu šansu da protrčipored Marčisona i ona skočip niz strminu od koje je delilo dobrih dvadesetak metara.

— Tako znači... FBI... u mom gradu... mojoj jedinici. Poručniče! — dreknu zatim.

Poručnik istupip iz strojap ipriđe.

— Ser, nismo mogli da znamo... radilap je kao kelnerica i...

— Zaveži! Ko zna koga si mi još dovukao na vrat — nastavip Tvig dap više bacivšip istovremeno pogled na Leslija.

Ovaj je, međutim, bio hladan kao santa leda. Nijepitrepnuo pri susretu sap besnim pogledom svog novog »gazde« pa tako i ovaj put Tvig Marčison bip primoran dap prvip skrene pogled u stranu.

Taj trenutak pokušap dap iskoristip Meri ip startovap kao atletičarkap na 100 metara. Stiglap je već dop pola puta od strmine kad Lesli dohvati neku oblicup i svom silinom hitnup je zap beguncem. Oblicap fijuknup i tren dap kasnijep pogodip devojkup ispod kolena. Jekaulap je ip, ponesenap inercijom, odlete u prašinup. Kad jep došlap sebi osetip nap grudimap težinup nečijep noge. Od sunca kojep joj jep sijalop pravo u oči nijep mo-

gla da razazna lik čoveka koji je prikovao na zemlju. On da oseti dve snažne ruke i čovek je podiže kao da je devojčica od nekoliko godina, a ne devojka od pedeset kilograma.

— Šta ćemo sa njom, ser?
— upita Leslie bacivši je nimalo nežno pred noge svog »gazde«?

— Šta ti predlažeš?

— Ja sam tu da izvršavam naređenja, a ne da mislim ili predlažem, ali ako baš pitate ja bih je... — umesto reči Leslie načini nedvosmisleni pokret palcem ispod grla.

Marčison se nehotice strese, ali brzo nastavi.

— Jesi li spreman da sam izvršiš kaznu?

Leslie se bez reči saže, dohvati devojkicu, prebaci je preko ramena i nestade u šumarku. Kada je nestao sa vidika poručnik se usudi da progovori.

— Ser... da ga pratim?

— Šta je, povratila ti se opreznost i pamet? Možeš, samo budi pažljiv da ne sredi i tebe. Daj mu još malo vremena — uzvratit Tvig.

Leslie je brzo odmicao šumskim puteljkom. Kada je bio siguran da mu više ne preti nikakva opasnost, on spusti devojkicu na zemlju, ali je i dalje držao rukom za mišicu plašeći se da ne načini neki nesmotreni potez.

— Rekao sam ti, devojkicu, da se čuvaš. Šta ćeš sad?

— Ništa. Znala sam u šta se upuštam. Završi svoj posao i trči da se pohvališ svom gazdi — uzvratit Meri jetkim glasom čvrsto odlučivši da umre dostojanstveno.

Nebrojeno puta se pitala, još u policijskoj akademiji, kako će izgledati njen poslednji čas kad do njega dođe?

Sada se nalazila na korak od tog kraja i nije osećala ništa. Čak ni strah. Samo neku nepoznatu prazninu u dnu utrobe.

Nemo je posmatrala momenta ispred sebe. Gotovo kriknu kad on iznenada poteže nešto iz pojasa i hitnu ga tik pored njenog vrata.

Okrete glavu i na dva tri metra iza sebe ugleda divlju čurku bez glave. Nije se ni osvestila, a Leslie je dohvati za ruku i gurnu na zemlju. Dok je jednom rukom pritiskao uz tle, on drugom rukom dohvati ubijenu pticu i njenom krvlju natopi devojčinu bluzu i majicu kao i deo pantalona.

— Skidaj se sad — naredi.

— Šta si ti, neki bolesni perverzajak?

Haragei!!!!

Leslie brzo obori devojkicu na zemlju i niotkuda mu se u šaci stvori komando kama.

— Devojko, neko nas posmatra. Pokušavam da ti spasem kožu. Za to slušaj šta ti govorim i možda ćeš preživeti današnji dan — govorio joj je tik kraj uвета.

Istovremeno zamahnu nožem nekoliko puta tako da je poručnik, koji je izdaleka pratio šta se događa, smeo da se zakune da je devojka ubijena. Nije časio više ni časa, već se okrete i pobeže dok su mu se creva dizala sve do grla.

Pošto se haragei umiri, Lesli ustade.

— Hoćeš li sad da me poslušаш i svučeš se?

Meri je s mukom shvatila šta se dešava i šta joj nepoznati govori. Mogao je da je ubije — a nije. Ubio je čurku... zamazao joj odeću, a sada traži od nje da se...

— Pa naravno... da... hoću. Sad mi je sve jasno — počeo da priča brzo se svlačeći.

Kada je ostala samo u gaćicama, jer grudnjak nikada nije nosila, ona pokri šakama dojke i zagleda se u nepoznatog.

— Ko si ti? Reci mi bār sad.

— Bolje da ne znaš. Duže ćeš da živiš. Drži, evo ti moje majice i beži. Za pola sata izbićeš na put, a onda se snalazi. Uveren sam da su te u

Akademiji, a i kasnije na kursu za agente FBI, naučili kako se preživljava u divljini. Uzgred, skini holister sa noge a pištolj sakri.

Devojka htela da kaže još nešto, da zahvali, ali Lesli samo mahnu rukom i nestade iza gustog drvoreda. Kada je odmakao, prisloni devojčinu bluzu i majicu uz drvo i nekoliko puta zari kamu u odeću. Uz priču onog momka koji ga je posmatrao i okrvavljenju odeću niko živi neće posumnjati da nije obavio svoj zadatak. Kamu obrisa o bluzu a onda hitrim korakom požuri ka logoru.

Tvig Marčison se još jednom tog dana stresao kad mu novi momak pred noge baci okrvavljenju odeću. Samo je bacio pogled na neznanca, a potom na svog poručnika koji klimnu glavom.

— Izvini, Hantere, morao sam da postupim prema tebi onako...

— Sve je u redu, majore. Vaše ponašanje samo mi je pokazalo da za vođu imam opreznog i čvrstog čoveka — prekid ga Lesli svestan da je svojim »činom« i ovim rečima stekao veliki poen kod Marčisona.

Vežba je počela sa razumljivim zakašnjenjem, ali je veoma brzo poprimila pravi tok. Pukovnik Koneli nije im-

ao zamerki. Ipak napomenu da će njegovi iskusni ratnici pomoći da se u narednih nekoliko dana isprave sitniji propusti kako bi se borbeno gotovost jedinice podigla na najviši nivo.

— Nameravam da dignem u vazduh hidrocentralu...

— Onu... na reci Fizbi?

— Valjda... nemam pojma kako se zove. Video sam je pre nekoliko dana sa osmatračnice. Biće to naš prvi zadatak i prva opomena onima u Vašingtonu. Pismo sam već napisao... ma ne bojte se, majore. Neće znati ni ko ga ni odakle šalje. Trašiće nas po čitavoj zemlji. Ako ne odgovore, posle te prve opomene napašćemo neko naselje. Uzgred, dokopao sam se... ili, bolje reći, pao mi je u ruke veliki adut — počeo pukovnik a onda, dohvativši Tviga za ruke, povuče ga dalje od ostalih.

Nakon nekoliko minuta, bljed u licu, Tvig Marčison je slušao priču o strahovitom otrovu kojeg se dokopao njegov partner.

— Kada im budem pome-
nuo čime raspoložemo, mislim da će nas sasvim ozbiljno shvatiti.

— Da, ali onda će znati i ko se krije iza toga... otkriće te.

— Neka. Onda ti stupaš na scenu. Siguran sam da u ovim brdima imaš odgovarajuće skrovište.

Tvig Marčison je nekoliko trenutaka ćutao, a onda reče

— Da, imam. I, što je još važnije, odavde ćeš imati nesmetani prostor da gađaš branu na reci Fizbi, čak i noću

Kao da su sklopili posao decenije, njih dvojica se rukovaše tresući jedan drugom desnicu pun minut.

I, dok su ostali vojnici i oficiri zajedno sa podoficirima uvežbavali taktičke zadatke, njih dvojica zađoše iza ulaza u zemunicu. Koneli nije mogao da prikrije svoje oduševljenje kada je video svu onu opremu, zalihe hrane i tekuću vodu.

— To nije sve. Pritiskom na ovo dugme teška betonska pregrada, ojačana čeličnim gredama pomoću hidraulike obezbeđuje nas od bilo kakvog napada s polja. Isto je i sa izlazom na drugoj strani.

— Ali, kad se tako zatvoriš... pa onda si kao u mišolovci.

— Varaš se, pukovniče... varaš se. Iz donje pećine vodi nekoliko izlaza za koje znam samo ja i niko više. To je naša karta za povlačenje ako do toga uopšte dođe.

Kada je već pomislio da je sve video, Koneli bi pozvan

da krene u donju pećinu, istu onu kroz koju je Lesli prošao pre nekog vremena. Još kada se pomoću hidrauličke teška vrata na izlazu podigoše i kad pred njim puče pogled na okolinu i odblesak vode na brani Fizbi, Koneli sede i skide kapu.

— Čoveče... Marčisone... nebo je na našoj strani. Sada sam uveren da ćemo uspeti. ONI će morati da plate... da plate svaki cent od 100 miliona koje ću da im tražim.

Marčison, koji svoju osvetu nikada nije povezivao ni sa kakvim materijalnim dobitkom, trže se. Nije se, valjda, prevario u ovom sredovečnom čoveku.

Kao da je osetio promenu u raspoloženju svog partnera, Koneli požuri da objasni.

— Vidim da nisi razumeo. Tih 100 miliona podeliću porodicama momaka čije su kosti ostale u Vijetnamu, Zalivu Nikaragvi... onima kojima vlada nije pružila ništa sem zvaničnog teleograma saučešća. Oni su makar toliko zaslužili. Meni lično nikakve pare ne mogu da nadoknade sve što mi je učinjeno, a najmanje mogu da vrate momke koji su služili pod mojom komandom.

Neko vreme vladala je tišina, a onda Marčison klimnu glavom.

— U pravu si. Porodice naših momaka zaslužile su majku pare. Uradi kako si planirao, imaš moju saglasnost i podršku.

»Baš me briga i za tvoju saglasnost i podršku. Ja i moji momci uzećemo svoj deo tih para, a onda zbogom, majore zbogom, armijo, i svi ostali«, — mislio je u sebi pukovnik Koneli.

* * *

Deset dana kasnije u kancelariji generala Prata, koji je radio u odeljenju bezbednosti, sedeli su za stolom predstavnici Pentagona, CIA i FBI. Razlog za ovaj sastanak nalazio se u obliku kratkog pisma koje je dan ranije stiglo na adresu pomenutog generala.

— Očigledno da piše neko ko zna redosled postupaka u armiji i ko zna šta je moj resor — počeo general Prat. — Zato pretpostavljam da je pisac ovog pisma naš čovek mislim vojno lice.

— Ne mora da znači, generale. I najveći broj mojih ljudi zna šta je posao odeljenja bezbednosti u Pentagonu — prekide ga debeli čovek celavog temena sa naočarima sa okvirom od kornjačinog oklopa.

— I kod mene znaju za vas, generale — javi se i sedokosi šezdesetogodišnjak iz CIA.

— Onda to otežava naš posao. Mislio sam, ako je reč o nekom bivšem oficiru lakše bismo znali gde da tragamo. Ovako...

Sastanak je potrajao dobra tri sata, a zaključak je bio da se u posao krene rutinski i da se osluškivanjem i korišćenjem uobičajenih kanala i dostavljača eventualno uđe u trag autoru pisma.

— Sta ćemo sa zahtevom za isplatu onih 100 miliona?

— Ništa. Ta budala može samo da sanja da dobije toliku sumu, pa ma ko bio — pobuni se čovek iz FBI.

Čim je stigao u svoj ured direktor FBI, zadužen za kontakte sa armijom, počeo da ukucava samo njemu poznate šifre u kompjuter. Nije na sastanku pomenuo svoje sumnje ni mišljenje. Navikao je da prvo sam pronjuška i uveri se da li su njegove sumnje opravdane ili ne. Pomisao generala Prata da je posredi neko od bivših oficira natera visokog funkcionera FBI da ne smetne sa uma i tu mogućnost.

Nekoliko trenutaka na ekranu je stajala rečenica »Sačekajte molim«, a onda mašina velikom brzinom počeo da otukucava imena i redove cifara. Kada je lista bila okončana on pritisnu dugme štampača i uskoro je u rukama držao

spisak od stotinak imena bivših visokih i viših oficira koji su na nečastan način bili razložovani i izbačeni iz armije. Direktor Konrad Stolc dohvati olovku i, prateći sopstvenu intuiciju, počeo da podvlači pojedina imena. Kada je sveo spisak na trideset imena, on se ponovo okrete kompjuteru i počeo da ukucava jedno za drugim imena sa spiska.

Sada su pred njim na ekranu počela da se otvaraju dosijea imenovanih oficira, kao i njihove slike u uniformi, u civilu, iz anfasa i profila. I opet je svaki od dosijea, osim pet na kojima je pisalo da je čovek mrtav, preko štampača dobilo pisani oblik.

Sat kasnije, šifrovana naređenja otposlata su na dvadeset pet adresa širom SAD. Direktor Stolc tražio je od direkcija kojima je poslao poruke da ga lično u najkraćem roku obaveste o kretanju i ponašanju oficira čija je dosijea poslao. Za njega je posao, bar što se tiče armije, bio okončan. Kada dobije izveštaj odlučio šta dalje.

Izveštani da zaista reaguju odmah, svi direktori požurili su da obave traženi posao. Rezultat je bio nikakav. Niko od pomenutih oficira odavno nije učestvovao u javnom životu. Mahom su se svi povukli na porodična imanja, ili su poš-

li na putovanja po svetu želeći tako da nadoknade godine boravka na ratnim položajima.

Direktor Stolec nije trpeo poraze i digao je žestoku frku. Onaj ko je poslao pismo Pentagonu mogao je i MORAO da bude neko iz kuće. Nikakvi teroristi nisu dolazili u pitanje. Niko ranije nije učenjivao Pentagon. Znači, reč je o internoj osveti.

Onda odluči da krene drugim putem. Da vidi ima li oficira koji su iz raznoraznih razloga pali u nemilost vrhovne komande i sada, nezadovoljni, žele satisfakciju. Ideja mu se učini sasvim na mestu.

Ista ideja pala je i glavnom čoveku u Engliju. Direktor CIA naredio je svojim ljudima da prvo ispituju ovu mogućnost. Opsovao je kao kočijaš kada su mu dva dana kasnije doneli spisak sa nekoliko stotina imena oficira koji su imali razloga da se svete. Ipak, naredi da se krene u mukotrpan posao proveravanja i eliminacije. Znao je da će posao potrajati, ali isto tako čvrsto je verovao da će i rezultat biti sasvim izvestan. Jasno, o tome šta preduzima nije obavestio ni Pentagon, ni FBI.

*
* *
*

Samo Meri Parks zna šta je sve preživela dok se doko-

pala prvog naselja i tu, u ispostavi šerifa, uspela da se obuče. Onda je opet uz velike napore izmolila da joj se dozvoli da zove svog šefa u Kansas Sitiiju.

Pošto mu je ispričala samo ono što je morala, zahtevala je da ostatak iznese u četiri oka.

— U redu, Meri. Čekaj tu. Šaljem po tebe — stigao je kratak odgovor.

Nekoliko časova kasnije Meri Parks sela je u helikopter i poletela ka Kansas Sitiiju. Nije bilo vremena za odmor. Odmah je odjurila u kancelariju svog šefa i još jednom, ovog puta sa svim detaljima i imenima, iznela šefu sve što je saznala.

— Taj momak koji te je poštedeo, je l' i on njihov?

— Sa njima je, ali koliko sam shvatila, nije iz grada. Mislim da je stranac, prolaznik čije su sposobnosti nekako otkrili i odmah ga vrbovali. Kladila bih se da je reč o veteranu koji je najčešće radio kao najamnik.

— U redu, Parksova. Slobodna si. Uzmi dve nedelje odmora. Ja preuzimam stvar.

— Ali... dosta mi je dan-dva. Želela bih da radim i dalje na slučaju. Uostalom, poznajem teren.

Direktor direkcije FBI za Misuri htede da joj odbrusi

kako više nema šta da priča sa njom, ali se onda predomišlji.

— U redu, ali koliko preko sutra krećemo. Dotle nikome ni reći. Stvar je od nacionalnog značaja i novine nikako ne smeju da se dokopaju ovoga što si mi rekla. Jasno?

Devojka samo klimnu glavom, presrećna što će joj se pružiti prilika da onom čoveku pogleda u oči kad mu budu stavljali lisice na ruke.

Kada se okupala, naspavala i odmorila, poče da razmišlja o svemu što je doživela za nekoliko dana provedenih u Marčisonu. Nikako nije mogla da zaboravi lice preplanulog momka koji je poveo na pogubljenje, a onda pustio da pobegne. Pitala se ko je on i šta radi sa onim brđanima. I ako je najamnik, kako ga je okarakterisala kod svog šefa bila je uverena da nije običan najamnik. Ne, on je bio mnogo opasniji, mnogo više nego najamnik...

Vrati se onda logoru u planini — i, na svoje zaprepašćenje, shvati da zapravo i ne zna kako se do njega dolazi niti zna šta se sve nalazi u logoru! Ipak, nadala se da će se nekako snaći. Kada su je povezli u brda momci su joj dozvolili dobrim delom puta da razgleda okolinu. Oči su joj povezali tek kada je tere-

nsko vozilo skrenulo sa asfalta i počelo da se uspinje krivudavim planinskim putem punim rupa, uspona i spustova.

— Valjda ću se snaći. Ako se ne varam, tim putem vozili smo se nešto oko dva sata. Pa, vozićemo se i sada i — negde ćemo već stići. Gore mora da je ostalo mnogo tragova, bilo je mnogo ljudi — razmišljala je poluglasno.

Za to vreme u Engliju je vriilo kao u košnici. Čim se pročulo da ljudi tragaju za momkom iz armije, svako ko je imao neke sumnje, požurio je da ih iznese. Malo-pomalo krug je počeo da se sužava. Dva čoveka odmah su počela da sumnjaju u određene ljude, mada je sumnja jednog bila uperena prema civilu.

Semjuel Donaldson, koji je godinama radio sa Tvigom Marčisonom i koji je znao za tragediju svog nekadašnjeg ortaka, već htede da referiše svom šefu, ali zastade na pola hodnika. Vrati se u kancelariju i zagnjuri lice među šake. Nije mogao da zaboravi kako mu je Tvig čak dva puta spasao život u Nikaragvi, kako mu je pomogao kada je njegova, sada pokojna, žena teško obolela i kada mu je njegov i tada bogati ortak bez pitanja dao veliku sumu nov-

ca ne pitajući kada će i da li će je uopšte vratiti.

— Ne... ne mogu to da mu učinim... bar dok ga ne opomenem šta se ovde njuška — zaključ i brzo napusti direkciju.

Samo pola sata kasnije okretao je Tvigov broj u Marčisonu. Vezu je dobio veoma brzo jer Tvig nije prekidao veze sa starim ortacima.

— Dobro me slušaj i ne prekidaj me. Bilo šta da radiš prekini i primiri se neko vreme. Ne... ništa me ne pitaj. I ovako reskifram. Tvoj sam dužnik i morao sam ovo da uradim. Povuci se, izbriši tragove ako ih ima, i sasvim se primiri...

Tvig htede još nešto da pita, ali veza se prekinula.

Poznavajući svog ortaka znao je da upozorenje koje je dobio nije bilo tek onako i zato naredi svom poručniku da sa dvadesetak ljudi odmah odjuri do logora i ukloni sve tragove. Ulaz u podzemno skrovište se lako maskirao i samo onaj ko je znao šta traži mogao je da zna i gde da traži.

Navikli da slušaju bez pogovora, ljudi su obavili posao.

Drugi agent CIA sumnjao je na pukovnika Džeka Koneija iz prostog razloga što je bio prisutan kada je ovaj tražio odgovor na pitanje ko je

otrovao njegove ljude. Takođe je, kasnije, saznao da je pukovnik za kaznu premešten u neki zabačeni garnizon u Misuriju. To mu je bilo dovoljno za osnovanu sumnju. Zato je odmah otišao do šefa i sve mu ispričao.

— Ali, čoveče, ti govoriš o ratnom heroju... o vojniku koji ima toliko odlikovanja da ne može sva ni da ponese na uniformi! — povika njegov šef.

— Verujem, gospodine, ali utoliko njegovo ogorčenje može da bude veće. Pođite od sebe... izvinite na poređenju. Kako biste se vi osećali kada bi vas odjednom degradirali i šutnuli iz Kompanije, jer ne kome niste po volji?

Šef frknu i skoči sa stolice. Ipak, pošto je napravio nekoliko koraka do prozora i na trag, on se umiri. Sumnje njegovog agenta sasvim su bile na mestu. Onaj pukovnik je zaista zabrazdio jureći krivce za trovanje momaka u Zalivu. Na kraju je dobio šta je tražio. Ko zna, možda želi sve da naplati. Ali, šta on to ima što mu uliva toliku sigurnost da može da ucenjuje i sam Pentagon?

— U redu, saznaćemo da li si u pravu. Koga imamo u Kanzas Sitiju? Ili, čekaj... najbolje da ti kreneš. Jasno... Ideš kao tajni agent. Znaš šta

ti predstoji. Polaziš odmah i javljaj se samo meni.

Tako je agent CIA — Sol Kembriđ istog popodneva bio u avionu za Kanzas Siti. Odatle će avionom da stigne do... kako se beše zove ona selen-dra kod koje se nalazi garnizon... Ah, da, evo, jedva je vidljiva na mapi... Marčison. Kad se smesti počee izokola da se raspituje o onome što ga interesuje.

Istog trena kada je dobio ono obaveštenje iz Lenglija, Tvig je obavestio i svog partnera o svemu.

— Pa šta, na mene nemaju razloga da sumnjaju — pobuni se u prvi mah pukovnik.

— Možda i nemaju. Ipak, TI si navaljivao na njih da ti kažu ko je bacio otrov na naše vojnike, pretio si, obijao vrata i u Pentagonu i u Vašingtonu seti se....

Koneli se ohladi. Tvig je u pravu. U redu ako neko njuškalo i dođe ovamo, pa lepo ... neka dođe. Prvo je odlučio da svoje stare momke pošalje van kasarne i to lako učini zahvaljujući baš Tvigu Merčisonu.

Onda se seti opasnih kon-tejnera, ali se brzo umiri. Tih dana trebalo je da se pojavi i onaj suludi profesor Smolek, a on neće nikom dozvoliti da njuška po kasarni.

Kada se iznenada pojavila u Marčisonu, u pratnji trojice markantnih momaka, Meri je očekivala sve samo ne ono što je doživela. Naime, niko od momaka sa kojima je pila i među koje se uvukla, ničim nije pokazao da je prepoznije. Isprva zbunjena, devojka samo odmahnu rukom. Njihovo ponašanje, uostalom, nije imalo nikakvog značaja za akciju koju se spremala da preduzme.

Pošto su dopunili rezervoar svog vozila i snabdeli se hranom i vodom, agenti FBI zaputiše se ka brdima. Lako su stigli do planinskog puta i krenuli njime. Ali, onda počese da nailaze na razne prepreke. Prvo ih je dočekalo ogromno deblo nekog hrasta koji je, izvaljen iz korena, ko zna kako dospelo do puta. Na jedvite jade reskirajući da prevrne vozilo, vozač je nekako uspeo da obiđe prepreku i nastavili su put. Kilometar-dva dalje naišli su na duboku vododerinu.

— Hej, Meri, jesi li sigurna da si baš ovim putem išla gore? — upita je vozač.

Meri je neko vreme ćutala osmatrajući okolinu, pa onda vododerinu. Da li je to bilo delo bujice ili...

— Ovo je zamka. Vidite da je sve okolo suvo. Da je bilo kiše ostao bi makar kakav trag. Sigrna sam da smo na

pravom putu. Hajde, idemo dalje.

— Misliš ... pešice?

— Pa, ako možeš da prenešeš automobil nemam ništa protiv da se i dalje vozimo. U protivnom, moraćemo pešice.

Ipak, obučeni da savladaju sve vrste prepreka, trojica agenata baciše se na posao i sat kasnije ona vododerina bila je ispunjena komadima kamenja i granjem, taman koliko je bilo dovoljno da vozač preveze automobil.

Stigli su do kraja puta. Naime, put se naglo završavao proplankom. Meri iskoči iz terenskog vozila i počeo da se osvrće oko sebe. Da, bilo je to mesto na kome je videla više od dvadeset naoružanih ljudi, mesto na kome je pokazala svoje streljačke sposobnosti. Počeo da osmatra teren.

Nešto nije bilo u redu. Nigde tragova stopala, opušaka, ispaljenih čaura.

— Nemoguće ... sigurna sam da je to bilo baš OVDE, a nigde ni najmanjeg traga.

Čitava dva sata zajedno sa trojicom agenata pretraživala je teren, ali uzalud. Najzad je morala da odustane i krene nazad.

* * *

— Mislim da je baš sad trenutak da im pokažemo koliko smo jaki i odlučni. Danas ćemo da gađamo hidrocentralu — navaljivao je pukovnik Koneli sedeći naspram Tviga Marčisona.

— Ali, mogu da nas otkriju.

— Kako? Gađaćemo iz podzemnog skrovišta. Jedini radar je onaj u mom garnizonu a on je onesposobljen za neko vreme. Dakle?

— Nisam siguran. Bojim se da ne ugrozimo čitavu stvar.

— Pa OVO i jeste ta stvar. Moramo nečim da počnemo. Ja sam vojnik i znam kad je trenutak za napad — insistirao je Koneli.

Marčison najzad pristade.

Niko osim njih dvojice nije znao za donetu odluku. Dogovoriše se da u akciju krenu Konelijevi veterani i, jasno njih dvojica.

Poslednji zraci sunca bojili su blago ustalasanu vodu veštačkog jezera kada se na izlazu iz podzemnog skrovišta pomoliše glave dve rakete. Koneli osmotri nebo. Nigde na vidiku nije bilo aviona ili neke druge letilice. On dade znak i njegovi ljudi ispališe ubojito oružje.

Leteći nisko, iznad samih krošnji drveća, rakete pojuriše prema betonskom kolosu.

Proračun je bio da obe udare blizu jedna druge kako bi efekat bio jači.

Pijani stari lovac samotnjak, koji je dvadeset godina živeo u šumi daleko od ostalog sveta, samo pijano odmahnu glavom kad mu iznad glave prohujaše dve rakete, pa se okrete na drugu stranu i nastavi da spava.

Dežurni na hidrocentrali taman je obavestio nadležne kako je stanje normalno i kako će smanjiti napajanje dalekoveoda. Istog časa dve snažne eksplozije, stopljene u jednu zaglušišu mu uši. On jeknu od bola i pokri uši šakama. Oseti kako se pod ispod njegovih nogu ljulja, a kula osmatračnica opasno naginje.

Onda mu užas zaleđi lice.

Na zidu brane na kome su se još poigravali sunčevi zraci, pojavi se povelika rupa. Oslobođena stega, voda pokulja kroz branu. Onda ugleda zmijolike pukotine kako se velikom brzinom šire na sve strane od probijenih rupa. Znao je da će za nekoliko minuta par miliona kubnih metara vode da se sjuri niz kotlinu rušeći pred sobom sve na šta naiđe.

Požuri da ponovo dohvati telefonsku slušalicu — ali već je bilo kasno. Izbačen pritiskom vode oveći komad brane pogodi njegovu osmatračnicu kao projektil i jednostavno

je sravni sa zemljom. Već sledećeg trenutka nesrećnog čoveka prekri talas, a pobesnela bujica ponese ga kao slamku. Njegovo telo prosto se rasprskalo pri sudaru sa stenjem koje je bilo razbacano duž čitave kotline.

Ništa bolje nisu prošli ni žitelji dva manja ranča i jedne farme u dolini. Ljudi koji su, premorani napornim radom ovde rano polazili na počinak, imali su taman toliko vremena da pokušaju da se izmaknu pred bujicom — i pri tim pokušajima platili su glavom.

Eho deleke eksplozije, a još više nestanak struje brzo su stigli do Marčisona.

Tek nekolicina ljudi znala je o čemu je reč.

Meri Parks prva je došla do telefona i javila svom šefu samo dve rečenice.

— Izvršili su pretnju. Ja sam zakazala.

Tek njen partner uspe da objasni šefu da su čuli neku eksploziju, da još ne znaju kolika je šteta i gde je naćinjenje, i da jedino zna da u okolini nema struje.

Zatećen je bio i agent CIA. On je za sutradan bio predviđeo posetu garnizonu i pukovniku Koneliju.

Na pravi naćin jedino su reagovali pripadnici Nacionalne garde. Oni su pod zapovedništvom Tviga Marčisona, koji je

u naselje stigao po nestanku struje, odmah krenuli u pravcu eksplozije. Sve je izgledalo toliko uverljivo da je i Meri bila obmanuta.

Međutim, niko više nije mogao da učini bilo šta.

Tek kada je sva voda iscurela iz veštačkog jezera stihija se umirila. Onako u mraku, tragovi koje je bujica za sobom ostavila delovali su stravično.

Za to vreme pukovnik Koneli, prigrli vrelo telo svoje mlade žene.

— Zar ne spavaš, dragi? Sa njala sam kako negde nešto puca...

— Da, i meni se učinilo. Zaspao sam brzo posle tebe, pa nisam baš siguran šta sam čuo. Možda dežurni...

Istog časa snažna lupa na vratima njihovog stana uzdrma vrata.

— Ser! Pukovniče Koneli! Brzo... neko je razneo obližnju branu. Naš osmatrač video je eksploziju na zidu brane. Mora da je bilo strašno — brzo je govorio dežurni vodnik inače rođen s one strane veštačkog jezera.

Pukovnik reče kako dolazi čim se obuče. I, zaista, pojavio se u rekordnom roku.

Dežurni oficir mu raportira a onda obojica pojuriše u sobu sa elektronskom opremom. Radista koga su takođe pro-

budili, a koji i ne pamti kada je osmatrao na ekranu radara nebo i okolinu, zbunjeno sleže ramenima kad mu pukovnik zatraži objašnjenje.

— Ser... radar... kako da kažem, pa nije baš najispravniji. Ponekad zataji... Evo gledajte — počeo da objašnjava zamuckujući.

Uključi ekran, ali osim pucketanja ništa više se nije dogodilo. Besan, pukovnik odgurnu vojnika i počeo nešto da petlja. Niko nije primetio kada je vratio na mesto osigurač, a onda i majušni utikač vratio na mesto.

— Probaj sad! — dreknu.

Ekran se upali i svi se zгледаше i plavičasto svetlo.

— Nema ničega... mislim sve je prošlo — objasni radista.

Pukovnik frknu i napusti prostoriju.

Trljao je ruke. Svi će posvedočiti da je bio u kasarni da je radar bio neispravan i da ga je on popravio. Ako i pored toga neko bude odgovarao za nemarnost onda će to biti dežurni oficir i radista koji su zanemarili svoju dužnost.

I, dok su se ljudi zгледали, Koneli se vratio u svoju kancelariju i uključi faks. Brzo proveri da li je linija »čista«, namesti »osigurač« i brzo otkuca dve rečenice na već poznatu adresu u Pentagonu.

»Videli ste da se ne šalim. Platite ili...«

Brzo isključivši faks, spalivši duplikat poruke i, skinuvši »osigurač«, vratio se u krevet.

Lesli je za rušenje hidrocentrale saznao od samog Marčisona kada se ovaj vratio kući sa svojim ljudima. Međutim, i da je ranije saznao za namere svog »gazde« nije mogao mnogo da učini. Njegov plan je bio da uništi čitavu organizaciju, a ne jednog čoveka.

— Da li to ima veze sa nama, ser? — upita ga Lesli fiksirajući ga.

Tvig i treći put u kratkom vremenskom razmaku oseti kako mu njegov čovek jednostavno ulazi u misli i htjede da skrene pogled, ali ovaj put nije uspeo.

— Da... Hanteru... Ima veze sa nama... i to nije sve.

— Kako nije sve? — nastavi Lesli koristeći tehniku ninđa hipnoze.

— Uskoro krećemo na još krupniji zalogaj. Pokazaću onima iz Pentagona i Vašingtona... oni su ubili moju porodicu...

— Ali, stradaće nevine žrtve!

— Nema nevinih... nema! Svi su oni krivi... glasali su za tu administraciju... za rat u Zalivu... nema nevinih! — ponavljao je Twig Marčison.

Lesli ga oslobodi hipnoze.

— Bogamu, šta je to bilo? Kao da sam izgubio svest na tren — obrati mu se Twig.

— Nisam primetio. Pominjali ste rušenje brane — u miri ga Lesli.

Još neko vreme pričali su o nevažnim stvarima, a onda Lesli napusti prostranu biblioteku Marčisonove kuće. Na tremu kuće začu neku gužvu i požuri tamo.

Još izdaleka ugleda snažnu figuru koju bi prepoznao vezanih očiju.

— U redu je. Ja ću se pobrinuti o tom momku — smiri Lesli stražara i dohvativši Pita za ruku povede ga u stranu.

Kada je bio siguran da u blizini nema radoznalih ušiju i očiju, on upitno pogleda svog prijatelja.

— Otkrio sam nešto strašno. Bio sam u garnizonu, zbog one riđokose koju sam spasio. Oni tamo imaju neko strahovito hemijsko ili biološko oružje — govorio je u jednom dahu vidno uzbuđen.

Lesli ga nikada nije video u takvom stanju i zato ga u miri.

— Neki veterani... pukovnikovi ljudi, pričali su međusobno, mene nisu videli jer sam se sakrio kada su naišli... Gledali su svojim očima kako dva vojnika jednostavno

nestaju... raspadaju se živi pri dodiru sa tim... perlama. Ako neko TO baci na bilo koje naselje, ne smem ni da pomislim šta bi se desilo.

To je bilo više nego dovoljno. Istog trena Leslie odluči da poseti kasarnu. Odbio je Pito-vu pomoć. Morao je da radi brzo, a najbrži je bio kada je delovao sam.

— U svakom slučaju budi spreman kad te pozovem. Nadam se da ti je prijemnik ispravan. Jeste? OK. Neka od-sad pa u naredna tri sata stalno bude uključen. Kola imaš? OK. Budi spreman.

Pit zaklima glavom, a Leslie u nekoliko skokova pojuri do parkiranog »džipa« i odjuri u noć. Tabasko Pit se vrati do mesta na kom je ostavio motor, pa i sam krete put gradića.

Ninđa je bio još jednom na ratnoj stazi.

Tanto nož, nekoliko šurike-na, četiri eksplozivne kuglice tanko ali neverovatno jako uže i sečivo u kaišu bili su sva njegova oprema za tu noć.

Kada je stigao nadomak kasarne, otarasu se vozila ostavljajući ga u kanalu, premaza lice i ruke tamnom bojom, a onda, nevidljiv za oči običnog smrtnika, preskoči žičanu ogradu. Nije imao mnogo vremena i zato nije dugo osmatrao eventualne stražare. Sre-

đivaće ih kada mu se budu našli na putu. Međutim, okupirani rušenjem brane, ljudi su više pažnje poklanjali okolini garnizona nego njegovom dvorištu.

Upravljaajući se prema Pitovim uputstvima, ninđa je brzo i neometano stigao do magacina. Tu je stajao samo jedan vojnik, a i on nije baš mnogo mario za sopstvenu dužnost. Toliko je bio obuzet savijanjem cigare sa dodatkom marihuane da ninđa nije morao ni da ga eliminiše. Hitro poput velikog pantera, ninđa obiđe zgradu magacina. Kad spazi mali otvor ispod samog krova, skoči na zid i za tren oka dohvati prstima okvir otvora. Iako je otvor bio širok tek pola metra, telo ninđe provuče se kroz njega. Da je neko mogao da ga vidi zakleo bi se kako se to snažno telo jednostavno izdužilo, stanjilo i poput valjkastog tela velike zmi-je provuklo kroz uski otvor.

Magacin je bio prazan, ako se izuzmu kontejneri uredno složeni u samom uglu i ostavljeni blagom plavičastom svetlošću. Osim nekoliko slova i brojki, očigledno obeležja znano samo onome ko ga je i stavio na metalne kutije, nije bilo ničeg drugog. Ničeg prepoznatljivog.

Ninđa otvori jedan kontejner — i ukopa se u mestu.

Haragei!!!

Udar je bio toliko jak da ninđa skoro pokleknu. Brzo skoči uza zid. Brava na vratima škljocnu i u magacin uđe pukovnik Koneli. Bio je sam. Priđe kontejnerima i zlokobno se nasmeja.

— Samo neka se usude da ne plate. Jedan od ovih paketa doleteće im pravo u krilo. On da neka se češu ako budu imali gde. Ovaj otrov naplatiće sve moje dugove. Samo neka ne plate — ponovi poluglasno.

Onda se okrete i pozva nekoga. Dva muškarac, snažne građe i obučeni u odela pripadnika ABH jedinica, priđoše i dohvatiše jedan kontejner.

— Pažljivo, momci. Smestite to u kola i čekajte me — naredi.

Ninđa sačeka da se trojica ljudi povuku. Kada se sve utiša, dade se na posao. Brzo je na zidu magacina našao mesto koje popusti pod snažnim pritiskom njegovih šaka i oplata se odvoji od zida. Oštro sečivo nenadmašnog tanto noža nastavi posao. Uskoro se otvor u zidu bio dovoljno veliki da kroz njega može da prođe kontejner sa opasnim oružjem. Je dan za drugim kontejneri su bili izneti iz magacina a da stražar pred vratima ništa nije posumnjao.

Oplata je vraćena na mesto i na prvi pogled zid je bio kao

i nepunih pola sata ranije. Ninđa se osvrte oko sebe, a onda kroz otvor pod krovom napusti magacin. Jedan pogled po dvorištu bio mu je dovoljan da ugleda zadnja svetla terenskog vozila koje je napuštalo dvorište kasarne. Kada se buka motora utišala, krugom zavlada mir. Ninđa pažljivo kliznu na drugu stranu krova i uskoro se nađe na mestu na kome su, poslagani stajali kontejneri. Opet se dade na posao i posle nekog vremena opasno oružje stajalo je u obližnjem šumarku, daleko od radoznalih očiju. Pošto osmotri okolinu, ninđa izvadi mali radio-telefon i pozva Pita. Dade mu koordinate i seđe da ga sačeka.

Čitava operacija trajala je dva sata, ali je sada opasno biološko oružje bilo van domašaja sumanutog pukovnika Konelija.

— Sad idemo u planinu — obavesti on Pita kada su sašli kontejnere.

— U planinu? — zabezeknu se Pit iako je navikao da, kada je Leslie u pitanju, nema mesta čuđenju.

— Da, tamo se uputio i naš prijatelj sa opasnim tovarom. Hoću da budem siguran...

Onda kao da se naglo predomisli, on odustade.

— Bolje da ga ne ganjamo. Doći će nam on sam. Hajde,

idemo u grad na piće, pa na spavanje.

Ovog puta Tabasko Pit odustao je od zapitkivanja. Šta god da se desi — Lesli je tu, a njemu ništa ne može da promakne.

*
* *
*

Događaji su počeli da se odvijaju vrtoglavom brzinom. Nova poruka, opomena koja je stigla na sto generala Pratonu, izazvala je pravu pometnju tim pre što je bila potkrepljena veću o dizanju brane u vazduh.

— Kada su mogli da je miniraju? Bilo im je potrebno dosta vremena i ljudi, i. .

Iako to nije imao običaj, major Bigli prekide svog sta-rešinu.

— Generale, mislim da uopšte nisu minirali branu. Gađali su je raketama. Zaboravili ste da smo nedavno dobili obaveštenje da je iz baze u Lejtonu ukradeno nekoliko raketa? E, pa sasvim sam siguran da su baš TE rakete upotrebljene za bombardovanje brane. Tim pre što se Lejton nalazi na nepunih 100 kilometara od brane.

Praton učuta, a prekora koji mu je lebdeo na usnama ostade neizrečen. Sede na mesto i, pošto mu na ekranu osvetleše teritoriju između Lejtona, Me-

rčisona i brane, počeo nešto da premerava.

— Rakete su srednjeg dometa?

Dobi potvrdan odgovor.

— Znači, bez teškoća mogu da biraju jedan od pet obližnjih gradova, uključujući i Kansas Siti?

Ljudi oko generalovog stola shvatiše o čemu njihov pretpostavljeni priča. Zaprepašćenje koje je za tren oka preraslo u pravu paniku nastade kad sekretarica u vojničkoj uniformi uđe i predade generalu Pratonu smeđi, zapečaćeni koverat. General otkide pečat i za tren oka prelete pogledom preko kratke poruke. Vidno bledilo preli mu lice, a onda prisutni u njegovim očima pročitase navalu straha.

— Sada smo stvarno u sosu. Moram da govorim sa predsednikom. Brzo, dajte mi Belu kuću.

I, dok je on čekao vezu, komad papira sa kratkom porukom obiđe oko stola. Dvojica od petorice prisutnih znali su šta znače oznake na papiru i jednostavno se srušise u fote-lje.

— Da li će neko da nam objasni o čemu je reč? — zavapi na kraju predstavnik FBI.

— Čoveče, neko je iz skladišta garnizona kraj Marčisona ukrao opasno biološko oru-

žje... opasnije od ebole i side zajedno!!!

Ledena, grobna tišina zavlada ionako hladnom prostorijom.

— Da, gospodine predsedniče. General Praton iz nacionalne bezbednosti. Imamo situaciju, gospodine predsedniče... veoma ozbiljnu. Neko... protivnik je ukrao... opasno oružje... da ATC 14... znate za to, mislim znate za oružje. Ne, još ne znamo ko je u pitanju. Čekamo kontakt. Svakako, gospodine predsedniče, obavestićemo vas... odmah.

Bledog i mokrog lica general spusti slušalicu.

— Zna li šta će biti ako upotrebe ATC 14? I, znate li šta MI MORAMO posle toga da uradimo?

Ona dva visoka oficira samo se zgledaše. General se seti da ostali nisu u toku i u nekoliko rečenica objasni dejstvo ATC 14.

— Ako ga bace, recimo na Kanzas Siti, u roku od samo par sati imaćemo oko milion mrtvih i zarazu koja će se brzo raširiti po okolini...

Zaprepašćenje zahvati tek obavestene ljude.

... a, u tom slučaju — nastavi general da ih zapanjuje — moraćemo da upotrebimo »vakuum bombu«.

Bilo je to takođe eksperimentalno oružje upotrebljeno do sada samo jednom u centralnoj Africi, gde je u lokalnom ratu Pentagon ispitao neko biološko oružje. Zaraza nesagledivih razmera zapretila je čitavom tom delu Crnog kontinenta i Pentagon je naredio da se iz jedne leteće tvrđave B-25 baci »vakuum bomba«. Efekat je, prema rečima očevidaca i video-snimaka bio užasan. Sve živo, uključujući i biljni svet, jednostavno je nestalo u čudesnom dejstvu »vakuum« bombe koja je jednostavno izbrisala taj deo kontinenta. Ostala je samo zemlja i kamen, a i oni su bili potpuno sterilni.

— To znači... Kanzas Siti i okolina...

— Biće samo uspomena. Ali kako objasniti naciji šta se dogodilo?

To pitanje mučilo je i samog predsednika SAD, ali ne za dugo. Imao je službu koja je obavljala slične poslove. Oni će spremiti nekakvo objašnjenje i za novine i za naciju.

*
* *
*

Bled u licu, pukovnik Konek slušao je profesora Smoleka koji je, bukvalno s penom na ustima, tražio objašnjenje gde se nalazi njegovo životno delo ATC 14.

— Kako nestalo?! Koliko?
— pokuša pukovnik da se sabere verujući da profesor govori o kontejneru koji je on prethodne noći odneo.

— Kako je nestalo objasnite vi meni, ili, još bolje, specijalcima iz Pentagona kad stignu... A koliko je nestalo? Pa sve, čoveče, SVE!!! Zar ti ne znaš šta ti se događa pred nosom?! — pređe sad pomahnitali profesor na »per tu« i nimalo nežnim tonom.

Koneli se sruši na stolicu. Onda pozva dežurnog oficira i u njegovoj pratnji odjuri u magacin. Velika hladna prostorija zjapila je prazna.

— Kako... kojim putem?! Gde je stražar?! — vrištao je Koneli.

— Stražar ništa nije video. Uostalom, vrata su bila zaključana. Ja lično sam ih otključao — prekide ga Smolek.

— Pa kako, onda? Kuda? Hajde, pregledajte pod, plafon... svaki santimetar zida. Sve! brzo!!!

Dvadesetak minuta kasnije jedan od vojnika uzviknu. Otkrio je zamaskiranu rupu koju je ninda načinio prethodne noći. Rupa je bila dovoljno velika da se kroz nju iznesu kontejneri, to je bilo očigledno. Pitanje koje je ostalo bez odgovora bilo je — ko je to učinio? Ko je još znao

za opasno oružje? Gde ga je odneo i šta namerava sa njim?

Kako odgovora nije bilo, Koneli se okrete sopstvenim problemima. Morao je da menja plan. Ostaviće Marčisona i njegove ljude da se bace sa svakojakim istražiteljima koji se budu pojavili u gradu, a on će sa svojih sedam »samuraja« da pobegne što dalje odavde. Možda do najbližeg aerodroma. Poneće onaj jedan kontejner, i to će biti njegova karta za put preko granice kao i kupon za naplatu džek-pota.

Nije više slušao ono što mu pričaju njegovi podređeni, niti se osvrtao na pretnje profesora Smoleka. Jednostavno im okrete leđa i ode do svog stana.

— Mili, pakuj se, idemo odavde — reče ženi koja je upravo tog trena izašla ispod tuša.

— Da se pakujem? Idemo? Sad, odmah?

— Da, i ne gledaj me tako blesavo, nego se oblači. U stvari, nemoj ni da se pakuješ. Ništa nam ne treba.

Nenavikla da sa njom tako razgovara Mili se uplaši i odluči da poslušati bez zapitkivanja. Trebalo joj je samo petnaestak minuta da se obriše koliko-toliko našminka i očeslja. Onda je, stežući u rukama tašnu, stala pred muža.

— Idemo, draga... daleko odavde i od vojske. Idemo negde gde ćeš najzad moći da uživaš i budeš dama... PRAVA dama — počeo Koneli izmenjenim tonom.

Mili ustuknu kad je prišao da je zagrlji, ali osmeh na njegovom licu brzo je umiri.

— Izvini za malopre. Nervozan sam. Stisli su me, ali sve je u redu. Ne mogu mi ništa. Još uvek ne.

Pola sata kasnije, u pratnji svojih sedam veterana, napustio je dvorište kasarne ne objašnjavajući nikom ništa.

Posle otprilike sat i po vožnje stigao je do mesta na kome je stajao sakriven kontejner sa opasnim ATC 14, kao i sanduk sa raketom i malom rampom za lansiranje. Veoma pažljivo njegovi veterani »nafilovaše« glavu rakete opasnim biološkim oružjem i još pažljivije vratili glavu na raketu. Ušuškali su sve to pažljivije nego što majka ušuškava svoju bebicu a onda nastaviše dalje.

Zaustavili su se tek u Lejtonu, i to pošto su vozilo sakrili u privatnoj garaži, a sami se smestili u motelu. Još jednom, koristeći faks na pošti, Koneli poslao poruku generalu Pratonu.

»Za sat vremena zvaću banku u Nikaragvi. Ako se na mom računu ne bude nalazi-

la suma od 100 traženih miliona... očekujte raketu sa ATC 14... recimo u — Kanzas Sitiju«.

Pre nego što je poštanska službenica uspela da se pobuni on otcepi duplikat poruke.

— Veoma je intimno, draga, da bi neko drugi čitao — reče i tutnu joj u šake novčanicu od pedeset dolara.

Iako je bio siguran da ga niko ne prati — grdno se prevario. Tabasko Pit, koji je dežurao nedaleko od garnizona, odmah je obavestio Leslija o pukovnikovom odlasku.

— Poveo je i onu ričokosu... mislim suprugu — brzo se ispravi.

— Odlično. To je razlog više da kreneš za njima. Drži odašiljač uključen da mogu da te nađem. Pridružiću ti se čim ovde nešto dovršim. Dogovoreno?

Pit potvrdi i odmah se dađe u poteru za odbeglim pukovnikom. Kako je vozio motor i kako nije morao da brine o opasnom teretu kao progonjeni, uskoro ih je sustigao i sada je vozio za njima trudeći se da ostane neprimećen.

Za to vreme Lesli se odvezao do Tviga Marčisona. Ušao je u trenutku kada je Tvig nekome davao određena naređenja. Lesli htela da se povuče ali mu Marčison dađe znak da uđe.

— Neka samo elita krene gore u brda. Danas ćemo da objavimo svetu našu pobunu. Širom zemlje javiće se naši istomišljenici i pridružiće nam se. Sastanak u logoru za — baci kratak pogled na ručni sat. — tačno 150 minuta.

Spustio je slušalicu, a onda se zagleda u Leslija.

Hanteru, kucnuo je načas. Za manje od tri sata ispalicu preostale tri rakete prema bazi u Lejtonu. Armija mi je ubila sina i unuka, ugasila lozu Marčisonovih i danas će to platiti. Posle toga mogu da nas opsedaju koliko hoće. Izlazićemo noću, napadati, a onda nestajati pod zemlju. U skrovištu, koje još nisi ni video, možemo da provedemo čitavu godinu. Obezbedio sam i hranu i municiju. Vode ima za sto godina. Nikada nas neće otkriti, a još manje savladati. Platiće skupo za sve što su mi uradili...

Lesli jasno pročita u očima omršavelog i naglo ostarelog bogataša prve znake ludila izazvanog velikim gubitkom i bolom i, istovremeno, odsustvo svake dalje želje za životom. To je značilo da je ovaj do juče mirni čovek postao zver u ljudskom obliku i načasve opasan protivnik.

— U redu, povuci se sa svim ljudima u logor i čekaj —

poče Lesli još jednu hipnotičku seansu.

No ovog puta oseti veliki otpor kao znak da je Marčisonov mozak počeo da radi na nekoj drugoj »talasnoj« dužini. Lesli upotrebi sve ono što je naučio o kobuderi, drevnoj magiji ninđa ratnika i Tvig naglo popusti. Samo je klimao glavom.

— Čekaću da me pozoveš... gore u logoru. Ne brini, sve sam shvatio. Idem i čekaću na tvoj znak — ponavljao je naređenje.

Sada, kada je bio siguran da će Marčison bar za neko vreme ostati bezopasan, Lesli uključi svoj prijemnik. Signal koji je primao bio je dovoljno jak, mada se sve više udaljavao. Čim je seo u automobil, on izvadi tragač koji je ličio na dečje elektronske igračke i prikači prijemnik. Sada je znao i u kom pravcu se kreće Pit i koliko je od njega udaljen.

*
* *
*

General Praton je lično od predsednika SAD dobio odobrenje da traženu sumu transferiše na dobijeni račun.

— Ali, gospodine predsedniče, vi znate da to još nije garancija da naš protivnik ne ispuni pretnju. Naime, još uvek nismo sigurni u njegov id-

entitet, niti smo ga locirali. Da, razumem, gospodine, radi-mo na tome. Lično sam pre-uzeo rukovođenje akcijom.

— Nisam siguran da dobro radimo. Sto miliona je velika para, a mi još uvek imamo posla s fantomom. Ja bih još malo sačekao. Ma ko da je u pitanju sumnjam da će od-mah ostvariti pretnju i odreći se tolikih para. Hajde još jed-nom da sve analiziramo — savetovao je Stolc iz FBI.

Taman su počeli da raspra-vljaju o njegovom predlogu kad mu sekretarica generala Pratona uruči komad papira.

— Ha, šta sam rekao! Ne treba nikada žuriti kada se radi o ucenjivaču, pogotovo amateru na tom poslu. Imam ime našeg čoveka — reče tri-jumfalno pružajući komad pa-pira generalu Pratonu.

— Džek... Koneli. Pukov-nik Koneli! Pa on je toliko pu-ta dokazao svoju lojalnost! Sam sam mu uručio poslednja dva odlikovanja. Ne mogu da verujem da je on.

Kao što šef CIA nije vero-vao svom agentu Solu Kem-bridžu kada mu je pomenuo Konelija, tako ni general Pra-ton nije mogao da poveruje u tvrdnju direktora FBI. Ali, kad je hladno razmislio, mo-razo je da prizna da je moguć-nost veoma realna.

— Neću da pitam kako si iskopao Konelija, ali ako je tvoje otkriće tačno...

— Tačno je — javi se sada i direktor CIA. — Moj čovek je takođe na tragu pukovniku Koneliju i trenutno se nalazi u njegovoj blizini. Mogu da ga kontaktiram i raspitam se kakva je situacija.

Tako je i učinio. Svi su pre-eko interfona slušali kratki razgovor.

— Čuo sam da je pukovnik sa suprugom napustio garni-zon, ali verovatno neće stići daleko. Krenuo je sa ženom...

— Čoveče, da li znaš šta pričaš?! Taj čovek je opasan a ti čak ne znaš ni gde se na-lazi? Zar sam te zato poslao na teren?! — zaurla direktor CIA i tresnu slušalicu.

Za to vreme general Praton je opravdao svoj položaj. Za tren oka obavestili su ga da su tri helikoptera sa specijal-cima spremna da polete čim on da nalog.

— Gospodo, ovo je stvar armije i ja lično idem na lice mesta. Hvala vam na saradnji ali od sada je ovo SAMO na-ša stvar — naglasi poslednju reč i napusti prostoriju.

Let do prvog vojnog aero-droma potrajao je dvadesetak minuta, a onda se general sm-esti u »fantom« iza mladog pi-lota i snažna mašina začas se vinu put nebeskog svoda.

Let do Misurija, odnosno do samog Marčisona potrajao je minimalno. Vešti mladi pilot zadivio je generala.

— Momak, ako uspeš da nas spustiš blizu grada, lično ću te odlikovati i nagraditi.

Pilot reče samo kratko »razumem« i napravi dva kruga iznad Marčisona. Ugleda konačno kratku pistu za sportske avione i bez razmišljanja usmeri nos aviona na tu stranu.

Uz škripu kočnica i pomoć padobrana, »fantom« se tek malo zanese, a onda zaustavi na samoj ivici piste.

Atraktivno sletanje mlaznjaka i pojava generala uzbudila je stanovnike Marčisona, ali niko nije bio toliko predusretljiv da generalu pruži odgovore na tražena pitanja. Ipak, od nekog mališana saznao je gde se nalazi garnizon pa uhvati taksi i pođe na tu stranu. Njegova pojava u krugu karsne napravi pravu pometnju. Ipak, kada je došao sebi, dežurni kapetan obavesti generala o svemu onome što se desilo u poslednjih nekoliko časova.

— Da li znate pravac u kom je vaš starešina pošao?

— Na onu stranu, ser, ali, **ko** zna... mogao je da skrene. Ipak, mislim da je krenuo prema Lejtonu.

— Zašto?

— Pa, odatle je granica najbliža, a tamo je blizu i aerodrom, ser — uzvratu kapetan brzo.

— Bravo, kapetane, tako rezonuje pravi oficir.

Nekoliko minuta kasnije zapovednik garnizona u Lejtonu već je imao naređenje da pročeslja grad i po svaku cenu uhvati pobunjenog pukovnika.

— Budite maksimalno opreznici. On raspolaže stravičnim oružjem — reče tek na kraju general. Ja stižem za... — brzo baci pogled na kapetana, a ovaj reče vreme... — za četrdesetak minuta. Opkolite grad i čekajte moj dolazak.

*
* *
*

Čovek za kojim je počela velika potera posmatrao je okolinu motela u koji se smestio sa svojim ljudima. Već nekoliko puta pogled mu se zaustavljao na silosima za žito. Najzad odluči.

— Naredniče, Majls, vidite onaj silos? Hoću da na njegovom vrhu postavite lansirnu rampu i raketu. Odatle imamo odličan prostor. Tamo čekajte na moj znak. Povedite sve ljude kao obezbeđenje — naredi vernom saborcu i pratiocu.

Narednik samo salutira i pođe na izvršenje dobijenog zadatka.

Tabasko Pit je odmah ugledao grupu ljudi koja je iz garaže isterala kamion i krenula ka silosima. Ne oklevajući, pođe za njima.

Još neko stigao je u blizinu mesta događaja taman na vreme da shvati šta se priprema. Bio je to Lesli. Sačekao je da Pit zauzme busiju, pa mu tek onda priđe.

— Gde je pukovnik?

Tabasko Pit se trže na glas iza svojih leđa, pa kad shvati ko je iza njega odahnu.

— Tamo je u motelu... sa ženom.

— Odlično. Vрати se i motri na njih. Nešto mi govori da se pukovnik upravo oprostio od svojih ljudi.

Tako je i bilo. Pukovnik Koneli zatraži vezu iz recepcije i, kada mu se nekoliko hiljada kilometara južnije od mesta sa kojeg je zvao javi sagovornik, on kratko zatraži stanje računa.

Saznao je da je pre kratkog roka na taj račun uplaćeno 10 miliona i da je naznačeno da ostatak stiže tokom dana, najkasnije narednog dana.

Prvo je bio besan, ali se onda osmehnu. I deset miliona koje nema sa kim da deli nisu bili za bacanje. Ostalo mu je samo da ode do aerodroma, unajmi čarter let i odleti do Nikaragve. Putne isprave su

bile kod njega, a niko još nije znao za njegove poslove.

No, čim je izašao iz motela shvati da se nešto događa u gradu. Nekoliko vojnih džipova punih naoružanih vojnika projurilo je prema centru. Za trenutak je na uglu ulice nekih pedesetak metara od motela ugledao tri kamiona puna vojnika kako nestaju prema periferiji. Brzo dohvati radio-predajnik i pozva Nelsona Majlsa.

— Naredniče, da li je zadatak obavljen?

— Da, gospodine. Još pet minuta i spremni smo za paljbu.

Koneli odahnu. Bez obzira na komešanje vojske i sve moguće zamke, ipak je on gospodar situacije.

Pozva Mili i uđe u prvo vozilo na parking u kome je ugledao ključ. Pokrenuo je vozilo i stigao gotovo do samog aerodroma kad ga zaustavi patrola. Mladi potporučnik salutira kad ugleda čin na Konelijeve ramena, ali ipak brzo reče.

— Molim vas, pukovniče, da izađete iz vozila.

— Kako se usuđuješ, vojniče? Gde ti je starešina? — pokuša Koneli da zbuni mladića, ali se prevario.

Umesto straha ili uzmicanja mladi potporučnik poteže vojni »kolt 45« i repetira ga.

— Još jednom vas molim da napustite vozilo dok ne dođe kapetan Vajs.

Koneli opsova, pa, dohvativši radio, izađe iz automobila.

— Naredniče, budite spremni na moj znak — reče dovoljno glasno da ga čuju i potporučnik i kapetan koji se trkom približio.

— Polako, potporučniče... polako! Ja preuzimam! — povika.

— Ništa ti ne preuzimaš, kapetane. Pusti me da prođem i ukrcam se na avion, ili će raketa sa onog silosa, snabdevena nečim za šta ne želiš ni da čuješ, uništiti i ovaj lepi grad i tebe zajedno sa svim tvojim vojnicima. Ne teraj me da to uradim.

— Onda ćete i vi sa nama, pukovniče — uzvratu kapetan Vajs ne trepnuvši.

— Svakako, ali, ja sam jedinka, a ko tebi daje pravo da ubiješ nekoliko desetina hiljada ljudi? KO?

Kapetan Vajs shvati da je pobeđen. Zatraži pomoć od svog starešine majora, ali ni ovaj nije znao da mu kaže ništa više osim da pokuša da odugovlači.

Pukovnik Koneli, međutim nije bio raspoložen da čeka. Jednostavno je seo u automobil i nastavio put u pratnji vojske. Kada je čuo gde se

pukovnik uputio, Pit se iskrađe pažnji vojnika i brzo odjuri ka aerodromu. Na njegovu sreću, samo dva aviona bila su na pisti što je smanjivalo i Konelijeve izbore.

Čudna povorka pojavila se kraj dva aviona nepunih tri minuta kasnije. Koneli se opredeli za »cesnu« plavih krila iz prostog razloga što je u kabini za komandama ugledao pilota. Brzo je pomogao svojoj ženi da se smesti u kabinu, a onda i sam zauzeo mesto kraj nje. Vojnici su stajali bespomoćni, iako su cevi njihovog oružja bile okrenute prema pukovniku.

Kako bi se okrenuo ka pisti, pilot je morao da napravi polukrug i prođe pored senke u kojoj je stajao Tabasko Pit. Snažni momak skoči i uspe da se okači za trapove točkova.

Lesli je u međuvremenu savladao stražara na ulazu u silos i sada je brzo grabio ka njegovom vrhu. Još izdaleka začuo je žamor glasova.

— Naredniče, sve mislim da nas je pukovnik izigrao. Šta znači to što nas je poslao ovamo gore, a on nestao? — pobuni se jedan od veterana.

Narednik Majls oseti navalu već poznatih bolova. Stisnu šakom slepoočnice, a onda se zagleda u svog čoveka. Bez

upozorenja izvuče pištolj i is-pali mu metak u čelo.

— Da li još neko sumnja u pukovnika i ima slične prime-dbe? — upita tuđim glasom.

Četvorica veterana samo se pogledaše. I njima je pukov-nikovo naređenje od početka izgledalo čudno. Zašto su se razdvojili kada je dogovor bio da raketu montiraju na ka-mion i tako obezbeđeni napu-ste zemlju. Nešto tu nije bilo u redu. Sada i ovaj postupak narednika Majlsa...

— Proverite stražara — na-redi Majls.

Najbliži momak saže se i iz ruku ubijenog ortaka do-hvati voki-toki. Uzalud je ne-koliko puta pozivao.

— Naredniče, nešto nije u redu. Idem da proverim.

Krenuo je, ali se njegov put završio nekoliko metara da-lje. Prosto je naleteo na Les-lijevu pesnicu i sručio se bez glasa niz betonske stepenice.

— Halo, naredniče? Da li me čuješ. Budi i dalje spre-man. Čim uzletim, šaljem po vas, ništa ne brini. Neću vas ostaviti na cedilu. Samo tač-no izvršavaj moja naređenja — začu se pukovnikov glas.

Međutim, nije sve bilo po planu.

Umešao se čovek opasniji od čitave armije, neumoljiv kao sudbina i tačan kao smrt.

Upao je u uski prostor kao tajfun. Šuriken iz njegove šake pogodi Majlsa posred če-la i on samo kliznu niz lan-ser dok mu drška okidača is-pade iz šake. Ostala trojica ve-terana zakasnila su za onaj odlučujući trenutak. Udarcima nogu i ruku ninđa ih pobaca po prostorijsi. Onog najuporni-jeg morao je da udari još je-dnom i taj udarac bio je fa-talan.

— Šta petljaš, zašto nas ne dižeš? — obrecnu se pukov-nik na pilota koji je uzalud pokušavao da uhvati visinu.

— Kao da smo opterećeni više nego što nas ima — uz-vrati pilot bacajući pogled kr-oz prozor.

Umalo da vrisne kad tik uz svoj nos ugleda nasmejano li-ce Tabasko Pita koji mu dade znak da otvori prozor.

— Imaš padobran? — upi-ta ga jednostavno kao da pi-ta koliko je sati.

Pilot klimnu glavom. Vrata se naglo otvoriše i on oseti kako ga snažna ruka jednota-vno diže iz sedišta. Trenutak kasnije nedužni pilot polete u ambis.

Pukovnik nije odmah shva-tio šta se dešava. Prvo je po-mislio da pilot beži, ali onda i sam ugleda plavokosog ne-znanca.

— Beži, narediću paljbu! čuješ li?! — poče da histeriše.

Mili se nasmeši kad prepoznade svog spasioca i zato nikako nije mogla da shvati zašto Džek više.

Umesto da posluša, Pit se smesti za upravljač aviona je dva smestivši svoje duge noge.

— Da vidimo kako se beše upravlja ovim — reče namignuvši Mili.

— Pukovnik Koneli ovde... Majlse... pali! S A D!!!

Ne gledajući više u pilota, Koneli okrete glavu ka vrhu silosa očekujući da uz plameni rep poleti fatalna raketa koja će zauvek da ubeleži njegovo ime u armijske anale. Ali... nešto nije bilo kako treba.

— Naredniče... Nelsone! Nemoj sad da me izdaš. Pali!!!

— Pukovniče... tvoj čovek je »ispalio« sve što je imao. Zaboravi na raketu. Shvati, kraj je — odjeknuo je Lesliejev glas u slušalici.

Pit otrže pukovniku radio i povika veselo.

— Znači, ortak, sve je u redu. Da, i ja sam uspeo. Upravo gledam pukovnika... čekaj... nešto pokušava... Opa, ode, a nije ni padobran zakačio — povika Tabasko Pit prateći pogledom telo pukovnika Konelija koji je sam sebi presudio kada je shvatio da je izgubio partiju.

— U redu, Pite, nastavi let. Izbegni susret sa vojnicima. Kad budeš bezbedan sleti i čekaj da ti se javim. Kraj.

I sam je poslušao savet koji je dao prijatelju. Imao je taman toliko vremena da šmugne među parkirane šlepere pre nego što je prvi džip sa vojnicima stigao do silosa. Nastavio je još dvadesetak metara dalje, a onda se popeo u kabinu jednog kamiona. Uključio motor i usmeri vozilo prema izlazu iz grada. Major je naredio dizanje opsade u trenutku kada je u grad stigao general Praton. I, dok se kamion za čijim je upravljačem sedeo Leslie Eldridž, udaljavao od Lejtona, general Praton je slušao raport zapovednika lejtonskog garnizona.

— Našli smo telo pukovnika Konelija... ali je njegov avion nestao. Pratimo ga radom i svakako ćemo ga uhvatiti dok je u vazduhu. Nije mi sasvim jasno šta se dogodilo gore u silosu. Moji ljudi zatekli su pravo razbojište. Samo dvojica ljudi je preživelo nečiji napad. Raketa je na svom mestu. Moji ljudi je upravo skidaju. Glavu su odstranili kao što ste naredili. Ah, da, jedan od ubijenih usmrćen je nekim čudnim oružjem... nekakvom čeličnom zvezdom. Ništa ne razumem, ser — vajkao se major.

Srećan što se dokopao fatalne glave rakete, general Praton požuri da obavesti Pentagon i predsednika SAD lično. Onda napusti Lejton i pođe nazad u Marčison.

*
* *
*

Tabasko Pit spustio je avion na neku livadu, a onda se brzo udaljio od njega vodeći za sobom lepu riđokosu Konelijevu udovicu.

— Ništa ne shvatam. Džek je bio tako dobar čovek. Mnogo su mu nepravde naneli i ko zna šta ga je nateralo da sve ono uradi — objašnjavala je ni sama ne shvatajući šta se sve zbilo u poslednjih nekoliko meseci.

Žureći da što više odmakne od mesta na kome je sleteo, Pit je jedva slušao. Ipak, da bi je nekako umirio, reče:

— Bilo šta da je posredi, tvoj Džek je svakako imao svoje razloge za to što je radio. Sada ga nema i to je kraj. Počni da misliš na sebe.

— Ne moram. Džek mi je odavno rekao da se za mene pobrinuo. Imam svoj račun u banci i ključ sefa negde u Nika... Nikaragvi, ako rešim tamo da odem.

Posle kraćeg pešačenja nađoše se na drumu i Pit zaustavi stari kamionet za čijim volanom je sedeo simpatični čičica. Brzo su se dogovorili i Pit se zajedno sa Mili smesti iza kabine.

Mili je neko vreme ćutala, a onda nasloni glavu na Pitove grudi i počeo da plače. Kada se isplakala, Pit joj obrisa suze i ovlaš poljubi.

— Tako, sad je bolje. Zbogom Džek, živela... zbilja kako se zoveš? — upita je Pit.

— Mili, zapravo Mildred, ali svi me zovu Mili.

— Pa, živela, Mili. Uf, što bi mi sad prijalo jedno piće! — uzviknu Pit razdragano.

— Može li domaći viski, sinovče? Sam ga pravim i pijem već šezdeset godina — javi se meketavim glasom čičica iz kabine pružajući mu kroz prozorče omanji glineni krčag.

Viski je bio zpanjujuće dobar i Pit naže nekoliko puta.

— Probaj Mili. Leči i dušu i telo...

— Da, da, probaj, devojkice nećeš se pokajati — javi se i čičica.

Već posle prvog gutljaja Mili povratila raspoloženje, a po-

sle drugog dozvoli Pitu da je poljubi, a zatim pomiluje i pozamašne grudi.

— Hi, hi, hi... ovi će još i da se... — smejuljio se čičica, ali nije više gledao šta se događa iza njegovih leđa.

Bila je mrkla. Noć i ninđa je prebrojavao logoriške vatre oko mesta na kome je bilo vežbalište Tviga Marčisona. Na neki način vojnici su otkrili mesto logora, ali bilo je očigledno da još uvek nema ju pojma gde se nalazi ulaz u podzemno skrovište. Zato u širokom luku obiđe mesto i potrča na onu stranu na kojoj se nalazio izlaz. Znao je da će izlaz biti zatvoren, ali za ninđu nema prepreka.

Kada je stigao na odredište on se izduva, a onda sede i poče da se koncentriše.

Stotinjak metara dalje Tvig Marčison, koji je kao u bunilu lutao skrovištem, odjednom stade.

»Dođi! Otvori vrata... stigao sam«, odzvanjao je u njegovom mozgu poznati glas.

Pođe na tu stranu nesvestan da ga nekoliko njegovih ljudi u stopu prati.

— Šta se dešava sa majom? Nikada ga nisam video ovakvog — upita Bili šerifa koji je bio u elitnom odredu.

— U pravu si. Ni ja ga nikada nisam video ovakvog. Sve više sam ubeđen da smo uvučeni u nešto što nema veze ni sa Nacionalnom gardom, ni sa našom političkom borbom. Možda je vreme da se čistimo — uzvрати šerif.

Marčison kao mesečar stiže do mehanizma za otvaranje vrata i pritisnu dugme.

Čim je spazio senke iza njegovih leđa, ninđa utonu u mrak.

— Ljudi, došao je kraj vašoj igri. Pukovnik Koneli je mrtav, a, kao što vidite, i Tvig Marčison je na neki način umro. Napustite sve i vratite se svojim kućama. Još uvek niste ništa strašno učinili! — odjeknu njegov glas iz noći!

— Ko je to? Gde si, pokaži se! — povika šerif.

— Ja sam rekao svoje. Vi odlučite. Vaši životi su u pitanju. Hajde, Marčisone, izađi i predaj se — reče još jednom glas iz mraka.

Tvig Marčison se ukopa u mestu.

— Dag!.. to si ti? Dođi... sakrićemo se unutra... nikada nas neće pronaći. Hodi... sve ovo sam zbog tebe... — Twig Marčison je tog trena prešao onu granicu koja razdvaja zdorav od bolesnog duha.

Kao da je tek tada postao svestan svojih ljudi, on poteže poniklovani »kolt«.

— Bežite... niko neće uhvatiti mog sina! Nazad! — povika i repetira oružje.

Šerif prvi shvati šta se dešava i šmugnu u noć. Za njim pojuri i Bili, a ostali se vrtišu unutra.

Hidraulična vrata brzo se zatvoriše. Predosećajući šta će se desiti, ninđa se udalji sa svog mesta.

Šerifu i Biliju trebalo je nekoliko minuta da se orijentišu, a zatim krenuše prema Marčisonu.

Bili su na pola puta kad zemlja pod njihovim nogama zadrhta.

Negde iz utrobe planine začu se potmula tutnjava, a onda na nekoliko različitih mesta udaljenih od logora dobrih pola kilometra izleteše plame-ni jezičci i gusti oblaci dima.

Skrovište Twiga Marčisona bilo je zbrisano zajedno sa njim i dvadeset sedmoricom pripadnika njegovog elitnog odreda.

Vest o događaju u planini stigla je u Marčison nekoliko časova kasnije, kada su u grad stigli prvi vojnici.

Tabasko Pit, koji je izašao na ulicu, osvrtao se svuda oko sebe.

— Hajde, ortak, pojavi se. Znam da si uspeo. Ne bi ti ostavio svog prijatelja samog na ovom svetlu. Hajde, znam da si bio tamo, ali znam i da si uspeo — počeo da govori poluglasno.

Oseti kako ga neko gurka i već htjede da otera dosadnog odrpanca, kad začu poznati glas.

— Kad završiš sa kukanjem. Pit umalo nije vrisnuo od
pozovi me na piće i večeru. I sreće, ali Lesli ga podiže ona-
žedan sam i umirem od gladi. ko ogromnog i gurnu u mrak.

K R A J

Dobro došli u porodicu roto romana!

